

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAN TANRIM

GENA SHOWALTER

There's nothing cool about being popular

Oh My Goth

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

GENA SHOWALTER

Jade Leighton'ın günlüğünden bir not

Yıllar önce, trajik bir kaza annemi ve duygularımı benden aldı. Karanlıkta güzelliği bulduğum ve sosyal normların dışında büyüdüğüm için okulda "ucube" olarak etiketlendim. Devam eden ilgisizliğimin sevdiklerimi incittiğini biliyorum ama değişmek üzere değilim. Bir daha hiçbir şey beni incitmeyecek.

Sonra alternatif bir gerçeklikte uyanıyorum... ve diğer her şey değişti. Goth geldi. Ben havalı sayılırım ve baş düşmanım -eskiden popüler olan Mercedes- ucube. Ama gerçek arkadaşlarım benimle konuşmuyor... ve yeni çocuk içime işliyor. Dünyam kontrolden çıkarken, normale dönmek için çaresizim. Ama ne kadar çok zaman geçerse, "normal" in gerçekte ne olduğundan o kadar az emin oluyorum.

Aman Tanrım

Gena Showalter

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz. Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır. Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.

Bölüm 1

Dış güzellik solacak
ama yaptığımız şeyler -zalimliklerimiz veya basit
iyiliklerimiz-
incittiğimiz veya yardım ettiğimiz insanlarda sonsuza dek
yaşayacak .

—Miranda Beers'in
günlüğünden

Benim adım Jade Leighton ve bu sabah kendi ölümümü sahneledim.
Üvey annem Fiona içeri girdi ve neredeyse evi yerle bir edecekti.

Birincisi: *Kapıyı çalın lütfen!*

İkincisi: Sanırım gözlerimi açtığımda daha yüksek sesle çığlık attı.

Üçüncüsü: İyileşmesi için terapiye ihtiyacı olacağına eminim.

Biliyorum biliyorum. Ne kadar maraziyim. Eylemlerim bir yardım
çılgılığı olmalı ve bir doktora görünmeliyim. Önemli olan hayat
olduğunda neden ölüme odaklanalım, değil mi?

İşte anlaşıyor. Asla keşfedilmek istemedim. Daha sonra çalışmak
üzere "cesedimin" birkaç fotoğrafını çekmeyi planlamıştım -
terapistimin önerisi üzerine, çok teşekkür ederim .

Tamam tamam. Kendi ölümümü sahnelememi önermedi...
kesinlikle. Geçmişimle kafa kafaya yüzleşmem gerektiğini söyledi,
böylece onu bırakabilir, ilerleyebilir ve parlak bir geleceği
kucaklayabilirim.

Benim yorumum mu? Annemin ölümünü -hayatımın en belirleyici
anını- yeniden yarat ve karanlıkta gizlenmiş olan güzellik parçasını
bul.

Adı Miranda'ydı.

Ailem geçindiğinde, babam ona nefret ettiğini iddia ettiği bir takma ad olan Randy derdi. Bunu gözlerinde bir parıltıyla söylerdi ve annesi bir gülümsemeyle savaşıırken itiraz ederdi.

Beni bale kursuna kaydettirdiğinde beş yaşındaydım. İlk dersimin olduğu gün pembe bir tütü giydiğimi ve kendimi bir prenses gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Arabaya kadar döndüm ve anneme "büyük bir kız" gibi ön koltuğa oturmama izin vermesi için yalvardım. Stüdyo bizim evden sadece birkaç mil uzaktaydı, bu yüzden benimle dalga geçmeye karar verdi. En iyi tahminim bu zaten.

Bize ne olduğunu hatırlamıyorum. Stüdyoya yarı yolda başka bir aracın bizimkine çarparak bizi bir köprüden aşağı ittiği ve bir nehrin yanına baş aşağı indiğimiz söylendi.

Gözlerimi açtığımı ve kulaklarıma kan hücum ederken kalp atışımın gümbürtüsünü duyduğumu *hatırlıyorum* . Havayı kalınlaştıran eski madeni paraların ve yakıtın kokusunu hatırlıyorum... emniyet kemerimin beni sabitlemesini, kayışın minicik göğsümü kesmesini.

Paniklediğimi, yüzümden aşağı akan sıcak kanın doğrulmak için mücadele ettiğimi hatırlıyorum... altımda yatan, minivanın ön paneline yayılmış, etrafı kırık camlarla çevrili anneme sıçradı.

Bir gözü oyulmuş, diğeri boş boş bakıyordu. Gövdesinden metal bir çivi çıktı ve yakasından, bir kolundan ve her iki bacağından kemikler çıktı.

Saatler geçti. Sonsuzluk. Daha sonra babam, içinde bulunduğumuz kötü duruma neden olan arabanın köprüünün diğer tarafında dalış yaptığını ve tek yolcunun çarpma sonucu öldüğünü söyledi. Çarpışmaya kimse tanık olmadı, bu yüzden kimse yardım çağırmadı.

Bulunduğumuzda, o kadar yüksek sesle ve uzun süre çığlık atmıştım ki, ses tellerime kalıcı olarak zarar vermiştim.

Babam o gün ben olmayı bıraktığımı, tamamen kapandığımı söylüyor.

O yanılmıyor.

Şimdi on yedi yaşımdayım. Kazadan beri tek bir gözyaşı dökmedim ya da gülmedim. Fiona'ya göre, kalıcı RWF'den muzdaripim - dinlenen cadı suratı. (Küfür etmeyi reddediyor.) Ayrıca öfke nöbeti geçirmediğim veya hiçbir şey hakkında tartışmadım. Yeterince umursamadım. Benim veya bir başkasının başına iyi bir şey geldiğinde heyecanlanmıyorum bile.

Neden yapayım? İyi şeyler asla sürmez.

Uzun yıllar danışmanlık yaptım. Terapistim, duygusal kopukluğumun henüz üstesinden gelemediğim bir travmadan kendimi korumak için kullandığım koruyucu bir önlem olduğunu söylüyor. O da yanılmıyor.

hissetmemeyi seçiyorum. *uyuşukluğumu* seviyorum .

Babam buna pek düşkün değil. Geçen yıl, doğum gününde ona gerçek bir gülümseme vermemi istedi. Numara yaptım ve iç çekti. Sonra "Gözlerinde ışıltı yok" dedi, sesinde her türlü bunalım.

Sonrasında kısa bir süre için, bir kahkaha "kazanmak" için bana fıkralar anlatmaya çalıştı.

Bir koyun saçını kestirmek için nereye gider? Baaaa baaaa dükkanına!

Doku dansı nasıl yapılır? İçine biraz boogie koydun.

Adam dişçiye ne zaman gitti? Diş ağrısı-y.

Başka bir başarısızlık. Depresyonu derinleştirdi ve sonunda pes etti.

Onu incitmekten hoşlanmıyorum ama sadece onu memnun etmek için değişmeyeceğim. Benim hayatım, benim kararım.

İlk dersin zili çalarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve yeni bir okul gününün başladığını haber verdi. On dakikadan fazladır oturuyorum. Hevesli değilim, güven bana - sadece dakikim. Erken gelmediysen geç kaldın.

Bay Parton yoklama alır. Öğretmenin gözdesi Mercedes Turner'a tatlı tatlı gülümsüyor ve öğretmenin kabusu olan bana keskin bakışlar atıyor. Üçgenleri karşılaştırarak, çemberlere teğetler çizerek dersine başladığında *falan filan duyuyorum* .

Benden nefret eden biri gerçek dünyada asla kullanmayacağım bir konunun tüm ayrıntılarını anlatırken uzun süre oturmayı hiç

sevmedim. Şekil git. En az ilginç bulduğum dersler yaratıcı yazarlık, sanat ve anatomi. Diğerleri için, zamanımı iskelet sisteminin farklı kısımlarını bir deftere karalayarak geçiriyorum.

Bugün bir femur, metacarpals ve falanks, bir radius ve bir ulna yaptım. Bay Parton beni bu kadar mest eden şeyi görmek isterse, her şeyin ürküteceği kesin.

Benim açımdan bir pislik hareketi. Ben berbatım. Belki arkadaşım Linda "Linnie" Baker haklıdır: *Birinin Jade ile konuştuğunu nasıl anlarsınız? Ağlıyorlar!*

Ben ona pis pis baktığım için küçük bir hıçkırık yaptıktan sonra Linnie bu espriyi yaptı. Okulda arkadaşlarım dışında konuştuğum tek kişi arkadaşlarıma *hakaret eden öğrencilerdir*.

Asla bağırمام, sadece uyarırım ama nedense sakın üslubum korku uyandırır. *Şimdi özür dile yoksa dilini keserim ve bir daha böyle çirkin sözler söyleyemezsin.*

Mesele şu ki, uyarılarım tehdit değil, vaattir. Bir gün muhtemelen hapse gireceğim.

"Çık, cık, Jade. Sınıfta kendine dokunmak," diyor Charlee Ann Richards, yumuşak bir sesle. Yanımda oturuyor. "Ne kadar skandal."

Araba kazası ve emniyet kemeri sayesinde parmak uçlarımı boynumun dibindeki çok sayıda yara izi üzerinde gezdirmek için çizim yapmayı bıraktığımı fark ettim. Cam kırıkları sayesinde karnımı ve bacaklarımı daha çok yara izi süslüyor.

Charlee Ann'i yok sayarak kalemimi alıp bir göğüs kemiği ve ardından bir göğüs kafesi çiziyorum. Kısa süre sonra, kemikler birbirine uyması gereken yapboz parçaları gibi dağılmış olsa da, sayfada bütün bir iskeletim var.

Charlee Ann ilgisizliğime gücenmiş gibi gazeteye el koyuyor ve "Tam bir ucubesin," diye *mırıldanıyor*.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Hissetmemeyi seçiyorum evet ama eşyalarımın benden alınmasından hoşlanmıyorum. Ancak sessiz kalıyorum. Konuştuğum an, bir dahaki sefere bana nasıl saldıracağını bilecek.

Ne de olsa bir ustadan öğrendi. Akıl hocası Mercedes. Linnie'ye göre Charlee Ann, Mercedes'in klonu ve ikisi birlikte Hathaway Lisesi'ndeki en popüler kızlar.

Mercedes'i iyi tanırım. Annesi Nadine, babamla çıkarmış. Aslında Nadine, annem öldükten sonra onun ilk ciddi kız arkadaşıydı. Babam ve Nadine birlikte yatacak kadar ciddiydiler. Mercedes ve ben arkadaş olduk; ilkokulda birbirimizin yanından hiç ayrılmadık. Sonra, ortaokuldaki ilk yılımızdan hemen önce, Nadine babamdan ayrıldı ve taşındı.

Araba kazası gibi, gün sonsuza dek aklımda yandı. Nadine bir elinde çantasını, diğer elinde Mercedes'in elini tutuyordu. Bana ölü gibi baktı ve "Bunun sorumlusu *sensin* . Sen kötü bir etkisin. Tomurcuklanan bir sosyopat!"

Sanırım babam onunla aynı fikirdeydi. Aynı gece, birkaç birayı fazla içti ve bana şöyle dedi: "Nadine'e gerçekten nasıl ölmek istediğini sorup sonra da diğer insanların nasıl öldüğünü en ince ayrıntısına kadar açıklamak zorunda mıydın? Onu korkuttun.

Mercedes ve ben bir daha asla arkadaş olmadık. Hatta birbirimize hedef tatbikat olduk.

"Söyleyecek bir şey yok?" Charlee Ann sırtarak sorar.

Yine onu görmezden geliyorum. Dünyanın geri kalanına göre ben tuhafım. Ne olmuş? Bu yüzden insanların nasıl öleceğini merak ediyorum. Yine, ne olmuş yani? Başkalarının görüşleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Keşke arkadaşlarım da aynı şeyi hissetseydi. Linnie, Kimberly Nguyen ve Robb Martinez biraz fazla önemsiyor.

Hakaretler, Linnie'nin dönmesine ve övgüyü yanlış yerlerde aramasına neden olur. Babamın diyeceği gibi, Kimberly tavrına başka bir küstahlık katmanı ekler. Robb genellikle derin, karanlık bir depresyona girer ve sessizleşir.

Onlara nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum olabilirim ama onlara işkence edenleri nasıl tehdit edeceğimi biliyorum.

Charlee Ann kağıdımı tam arkasında oturan Mercedes'e veriyor. Şuna bak, diye fısıldıyor. "Bir müdahale ayarlamalıyız, değil mi? Hepimizi öldürmeden önce.

Charlee Ann muhtemelen birini öldürecek, cesedi saklayacak ama yine de yakalanacak ve başka bir kız ona bıçak saplayınca hapiste ölecek. Mercedes muhtemelen otuzunda kalp krizi geçirecek ve asla iyileşemeyecek.

Mercedes resmimi inceliyor ve ürperiyor. "Yararı olacağından şüpheliyim," diye fısıldadı. Şekillendirilmiş sarı saçlarından, zarif düğün çiçeği sarısı elbisesine kadar, o mükemmelliğin somut örneği. "Deli bu işte güçlü."

Charlee Ann kıkırdar.

Mercedes terapiye gitmem gerektiğini biliyor ama bunu arkadaşlarına hiç söylemedi. Kalbinin iyiliğinden değil. (Hala bir kalbi var mı?) Benim de pisliğim olduğu için susuyor. Yıllarca onun bir yeme bozukluğuyla mücadelesini izledim. Ne girerse hemen geri çıkar.

Nadine'i suçluyorum. (Kim muhtemelen hepimizden daha uzun yaşayacak.) Kadın kızını sürekli eleştiriyor; Mercedes'in yaptığı hiçbir şey yeterince iyi değildir. Ben bile zeki ve güzel olduğunu kabul ediyorum - dışarıdan.

Muhtemelen onun için üzölmeliyim, ama sempati beni aşıyor. Annesi gibi, Mercedes de kendisi hakkında daha iyi hissetmek için başkalarını yerle bir eder. Sanırım bu yüzden duygusuz tek istisnam o. *Onu* parçalamaktan biraz zevk alıyorum .

Kâğıdı al, dedim aynı yumuşaklıkla. "Yeni öğrenci kimliğiniz olarak geçebilir. Benzerlik esrarengiz, sence de öyle değil mi?"

Mercedes'in mavi, mavi gözlerinde şok ve korku alevleri parlıyor - hızla yaşlarla dolan gözler. Hızla gözlerini kırptıyor ve gözyaşları kayboluyor. Hey, belki de onları hayal ettim.

Oklahoma'nın en kötü öğretmeni Bay Parton'dan onaylamayan bir bakış alan Charlee Ann, "Kapa çeneni," diye tersledi. Oturduğu yerde büzölüyor. "Afedersiniz. Benim hatam."

Başını sallar ve dersine devam eder. Ona göre yanlış yapamaz.

Bir Fark Yarat'ın -ya da benim sevdiğim adıyla MAD'in- eşbaşkanları olarak hem Charlee Ann hem de Mercedes dünya melekleri olarak görülüyor. Irkları, dinleri, cinsiyetleri veya cinsel yönelimleri ne olursa olsun öğrencileri birbirlerini desteklemeye teşvik etmek için çoğu okul bağış toplama etkinliğine öncülük ederler ve partiler düzenlerler.

Bir sonraki etkinlikleri -Light Night- üç ya da dört hafta sonra. (Tam tarihi bilmiyorum çünkü ne zaman birisi bundan bahsetmeye başlasa kulak ardı ediyorum.) Biletler tanesi yirmi dolar. Giyinmek, sıcak hava dalgası sırasında dışarıda durmak, berbat ordövrler yemek ve diğer insanlarla aynı anda bir mum yakmak için yirmi dolar mı? Hayır teşekkürler.

Paramı al. Zamanımı koruyacağım. Mercedes ve Charlee Ann neyi anlamıyor gibi görünüyor? Irkları, dinleri, cinsiyetleri veya cinsel yönelimleri ne olursa olsun diğer insanları desteklediğinizi kanıtlamak için mum yakmanıza gerek yok. Sadece günlük olarak nazik olmanız gerekiyor. Evet biliyorum. Ne şok edici.

Ve evet, başkalarına karşı her zaman nazik olmadığımı anlıyorum. Yine de biraz daha az ikiyeüzlü olduğumu düşünmeyi seviyorum, çünkü zorbalara zorbalık yapmaktan keyif alıyorum. Yoksa bir münafık, şartlar ne olursa olsun sadece bir münafık mıdır? Oh iyi.

Gözlerini kısarak Mercedes bana doğru eğiliyor. "Annem beni kışkandığın için çok iğrenç olduğunu söylüyor. Annen benim hakkımda sana ne anlatıyor?" Saçlarını kabartıyor. "Evet bu doğru. Sana hiçbir şey söyleyemez. O öldü."

Charlee Ann, yerime konduğumdan açıkça emin olarak bana bir kez daha sırtıttı.

Neden üzüleyim? Mercedes doğruyu söyledi. Annem öldü ve *bana hiçbir şey söyleyemez.*

Uh-oh. Bay Parton bize doğru yürürken savaşa hazır görünüyor. Hem Mercedes hem de Charlee Ann daha dik oturuyorlar ve sanki dersinin harikalarına kapılmış gibi ona hayranlık dolu gözlerle bakıyorlar. Yanlış reklam hakkında konuşun. Bay Parton'a tapan tek kişi *Bay Parton'dur*.

Mercedes'in omzuna vurmak için duruyor, " *Sen çok iyi bir kızsın .*
"

Bu dünya adil değil, bu yüzden büyük ihtimalle X dereceli bir rüya görürken uykusunda yaşlılıktan ölecek.

Yanından geçer geçmez, ikisi şaka yapıyormuş gibi yaparken Charlee Ann ile gizlice bir özçekim yapmak için cep telefonunu çeker. Altyazının benden bahsedeceğine eminim.

Selfie "sanatını" veya bu kadar çok insanın internette nasıl ve neden bir filozofa dönüştüğünü asla anlamadım. Her gün insanlar yüzlerinin fotoğraflarını yayınlıyor ve her fotoğrafa "bilgelik sözleri" yazıyor.

Hayatın kaygılarının seni üzmesine izin veremem.

Yok canım? Yani aldığın beğeni ve paylaşımların sayısı hakkında takıntılı değilsin?

Şu büyük, güzel dünyaya bak. İyi iş, Tanrım!

Sorun: Devasa kafanız etrafınızdaki güzel dünyayı kapatıyor.

Hayatınızın her mevsiminin tadını çıkarmak için zaman ayırın çocuklar. Fırtınalar bile. Yağmur olmasaydı çiçeklerimiz olmazdı.

Ve seni arabanda otururken ellerin saçlarının arasında görmezsek tavsiyenin derin doğasını anlayamayız?

Neden bir gerçeği ifade eden resimler göndermiyorsunuz: Bana bak. Şimdi bana bak! ŞAŞIRTICI görünüyorum. Kenar Çubuğu: Süper zekiyim, değil mi?

iç çekiyorum Linnie, adımın bana çok yakıştığını söylüyor. Jade bitkin, yo. Belki de haklıdır. Tekrar. Ayrıca yanlış yüzyılda doğduğumu söylüyor. Arkadaşlarım cep telefonlarını ellerinin bir uzantısı olarak görürken, ben benimkini sadece babama hayat kanıtı metinleri göndermek için kullanıyorum.

Bana göre internet berbat. Çok fazla trol var - zulmün komik olduğunu ve kendi fikirlerinin tek doğru fikir olduğunu düşünen, korkunç isimler taktıkları kişinin de bagajı olduğunu unutan aptallar. Diğer kişi yumruk atmak ve çöp atmak için yakınlarda olmadığı için ekranlarının arkasında korunduğunu sanan korkaklar.

Linnie bir keresinde birlikte öğle yemeği yerken bir fotoğrafımızı yayınladı ve şaka değil, yasal biri bize dünyanın biz olmadan daha iyi bir yer olacağını, devam edip kendimizi öldürmemiz gerektiğini söyledi.

Haftalarca ağladı, söylediğim hiçbir şey onu teselli edemedi. Benden farklı olarak, o hala interneti seviyor. Derste değilse, telefonundadır.

Bay Parton, "Bayan Baker bana ilgi gösterme onurunu verirse, sinüs ve kosinüs arasındaki ilişkiyi açıklayacağım," diye tersledi.

Tüm gözler Linnie'ye odaklanır. Sandalyesinde kıpırdanırken yanakları kıpkırmızı oluyor. Nadir bir hastalıktan öleceğini düşünüyorum, ama ancak dünyayı dolaştıktan ve iz bıraktıktan sonra.

Sınıfın ön tarafında, benden birkaç sıra önümde oturuyor. Okul yılının başında, Bay Parton "dünyanın çöküşünü planlayamayalım" diye bizi ayırdı. Evet. Gerçekten bu cümleyi kullanmıştı.

Bugün onu seçmesine şaşırmadım. Tüm negatif enerjisini her gün birimize odaklama eğiliminde.

Ondan nefret etmiyorum ama Wolverine kapıyı kırıp ona prostat muayenesi yaparsa sevinebilirim. Soru sordüğümüzda, daha önce hiç çalışmadığımız bir şeyi henüz anlamadığımız için aptalmışız gibi alay ediyor.

Dikkati ondan uzaklaştırmak için, "Devam etmenize izin veriyorum, Bay P.," diyorum ve elimi asil bir şekilde sallıyorum. "Sinüs ve kosinüs arasındaki ilişkiyi bilmiyorsan tabii? "

Bir kıkırdama korosu çoktur.

Bana kaşlarını çattı, alnında bir damar zonkluyordu. Sanırım gizliden gizliye benim yerime sinmemi umuyor. Yazık çok yazık. Ondan korkmak bana mutluluk ve nefret kadar yabancı.

Mercedes elini kaldırıyor. Çağrılmayı beklemiyor ve şöyle diyor: "Eğer Jade sınıfı rahatsız etmekte ısrar ediyorsa, belki de onu köşede tek başına bekletmelisin. Ancak o zaman ona bakmak zorunda kalırdık ve muhtemelen herkes kahvaltısını kaybederdi.

Daha fazla kıkırdama var.

Bay Parton, eğlencesini sert bir ifadeyle gizlemeden önce gülümsüyor. "Bu senin altındaydı, Bayan Turner. Nezaketimizi hak etmesek bile başkalarına karşı nazik olmalıyız."

Barf. "Kahvaltını mı kaçıracaksın? Yok canım?" Ona sorarım. "Bana bu kadar çok bakmana şaşmamalı. Kimse bir öğünü kaybetmekten senin kadar zevk almaz, değil mi Mer?"

Yanaklarından renk çekiliyor.

"Yeter." Bay Parton ellerini bir, iki kez çırpıyor. Bakışlarıyla buluştuğumda, çok ince dudakları birbirine bastırırken gözleri zaferle parlıyor - sanki bana karşı bir tür savaş kazanmış gibi. Aptal Bay Parton. "Öğrenmek için buradayız."

Eğer bu doğruysa, başka bir öğretmene ihtiyacımız var.

Mercedes elini ikinci kez kaldırır. "Bir denklemim var Bay Parton. Sınıfın geri kalanıyla paylaşabilir miyim?"

"Tabii ki."

Bana alay ediyor. "Kendini diğerlerinden ayırmak, uygunluğu protesto etmek için bir Got gibi giyiniyorsun, ama yine de diğer Gotların imajına uyuyorsun. Bunu açıkla."

Merhaba, klişe. "Denkleminiz hatalı," diyorum. "Bir tür uyumluluğa karşı bir hareket olarak, olduğum gibi olduğumu varsayıyorsun. Gerçek şu ki, ben sadece neysem oyum."

Çoğu insan ölümden korkar. Ben değilim. Bunu merak ediyorum. Bedenin öldüğünü biliyorum, ruh da ölür mü? Hepimizin ölüme mahkum olduğu gerçeğini kabul ediyorum ve diğer insanların kıyamet ve kasvet olarak gördüğü şeylerde güzellik buluyorum. Kurumuş bir ağaç ya da kırık bir ayna gibi. Hatta bir moloz yığını. Kitaplarda ve filmlerde kötü adama sempati duyma eğilimindeyim.

Ben normal değilim ve aksini iddia etmek istemiyorum.

Charlee Ann, "Sen bir ucubesin, sade ve basit," diyor.

Bakışlarıyla karşılaştım, tereddütsüz. "Yine, mantığında bir kusur var. Bir ucube olmanın yanlış bir tarafı yok. Ancak, dolandırıcı olmanın yanlış bir tarafı var . "

Çenesi düşüyor. "Ben bir sahtekar değilim! "

Linnie bana bir *seni seviyorum* gülümsemesi veriyor.

Charlee Ann hakkında elimden gelenin en iyisini yaparak saçımı omzumun üzerinden geriye atıyorum. "Çok nazik ve merhametliyim. Herkesi her zaman seviyorum ve destekliyorum." Bana dik dik baktığında, "Bir insanın nasıl görüldüğü, ona nasıl davranacağını belirleyen şey değil, kalbinin kararmış halidir," diye ekliyorum.

Bay Parton bir kez daha ellerini çırpıyor. "Tamam. Bu kadar yeter, Bayan Leighton."

Ben? Charlee Ann veya Mercedes'i aramasını bekliyorum.

Hala bekliyorum...

Beklemek...

Vay. Tamam pekala. "İşte sınıf için çözmeni çok istediğim bir problem." Çenemi kaldırıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bu odada yirmi bir çocuk var ve hiçbirisi kötü bir öğretmene sahip olmanın sonuçlarından başka bir şey öğrenmedi. *Bunu* nasıl açıklarsın ?"

Herkes kıs kıs gülüyor, Mercedes ve Charlee Ann bile.

Bay Parton'ın alnındaki damar *daha hızlı zonkluyor* . "Bir kelime daha ederseniz Bayan Leighton, bir hafta gözaltında kalırsınız."

Şaka mı yapıyor? Piyangoyu az önce kazanmış olabilirim. Gözaltı okuldan sonra bir saat sürer. Fiona'dan ve babamın yeni dersinden ne kadar uzak durursam o kadar iyi.

Söz, dedim.

Gözleri kısılarak minicik yarıklar haline geldi ve yüzü, beyaz düğmeli gömleği ve kahverengi pantolonuyla uyumlu bir şekilde ıstakoz kırmızısı rengine büründü. O çok temiz ve düzenli; belli ki siparişi ödüllendiriyor.

Ona göre kaos gibi görünmeliyim. Kıyafetlerim genellikle yırtılır. Burnumda gümüş bir halka ve iki kaş halkam var. Kollarımdan biri dövmelemlerle kaplı. Sırtım da örtülü.

Zırhımın bir parçası, diyor terapistim.

O yanılıyor. Onlar benim hatıralarım.

Robb bana ilk dövmemi yaptı; bileğimde kırık bir kalp. Tabii babam kıkırdadı. O zaman ya da şimdi neyi anlamadı? Görüntü bana sonsuza dek ve her zaman annemi hatırlatıyor.

Ona onayı olsun ya da olmasın başka dövmeler yaptıracağımı söyledim. Babam, "sağlığımı riske atmak" yerine, işin geri kalanını yapması için bir profesyonel tutarak beni şok etti. Eyalet dışına seyahat etmek zorunda kaldık ve izin vermek için evrak imzalamak zorunda kaldı, ancak her seferinde bunu yalnızca bir avuç şikayetle yaptı.

"Alıkonmayı bu kadar çok istiyorsan, sana vereceğim - ayın geri kalanında." Bay Parton kollarını kavuşturdu, açıkça bir özür dilememi bekliyordu. Kulağa nasıl geliyor?

Diğer çocuklar gibi olmadığımı ne zaman öğrenecek?

"Bay. Parton," dedim, işaret parmağımdan bir parça siyah oje alarak. "Yıkıcı olanın, herkesin zamanını boşa harcayanın sen olduğunu fark ettin mi? Gözaltı teklif ettin. Kabul ettim. Devam edebilir miyiz, lütfen?"

"Oooh" ve "Aaah" korusu cınlarken gözlerinde öfke patlıyor.

"Bu kadar! Gitmeni istiyorum. Ellerini masamın kenarlarına vurmak için mesafeyi kapattı. Metal ayaklar titreşir. Stres seviyesini kontrol etmeyi öğrenmezse alındaki o damar patlayacak. "Sen baş belasıdan başka bir şey değilsin. Bu gidişle, benim dersimden kalacaksın. Muhtemelen *tüm* derslerin."

Kendime duygusal olarak kapanmayı öğretmemiş olsaydım, tam o sırada patlayabilirdim. Özel işlerimi başkalarıyla konuşmaması gerekiyor. Ama tek hissettiğim daha fazla hiçlik. "Notlarım konusunda yanılıyorsun," diye bilgilendirdim onu. "Düzgün bir öğretmeni olan... her sınıfı geçiyorum."

Parmağıyla kapıyı işaret ediyor. "Sınıfımdan defol. Doğruca Müdür Hatcher'ın ofisine gidin. Yol boyunca kimseyle konuşma. Banyoda durmayın."

Mezara benzer bir sessizlik odaya yayılıyor.

"Go'yu geçmek için iki yüz dolar toplayabilir miyim?" diyorum yerden kitaplarımı ve çantamı almak için eğilirken.

"Dışarı!"

"Bana bir not yazar yazmaz gitmekten mutluluk duyarım."

Masasına gidip bir şeyler karalamadan ve ayağımın dibine bir parça kağıt fırlatmadan önce burun delikleri açıldı.

Kayıtsız olabilirim ama aptal değilim. Bu bir güç oyunu. Birçoğundan biri. Bay Parton, hayal kırıklığını öğrencilerinden çıkarmaktan her zaman zevk almıştır. Gömleğine kahve dökerse, bir sınav alırız. Anahtarını arabasında kilitlerse, on sayfalık ev ödevi alırız.

Tahta gibi sert bir şekilde masamın yanında duruyorum. O kağıdı almayacağım.

On altıncı doğum günümde, babam bana annemin iki günlüğünden hediye etti. Birini evlenmeden önce yazmıştı, diğerini sonra yazmıştı. Her değerli kelimeyi sayamayacağım kadar çok okudum. En sevdiğim pasajlardan biri zihnimde canlanıyor.

Kendim için ayağa kalkmazsam, düşeceğim. Güçlü olmalıyım ve cesur olmalıyım. olmalıyım ben. Düşersen, bana en çok ihtiyacı olduğu anda küçük kızımı taşıyacak gücü nasıl bulacağım?

Bir zamanlar baş amigoydu, bana hamile kaldığında bu pozisyonu kaybetti. Futbol yıldızı olan babam onu hamile bırakmıştı.

İkinci üç aylık dönemine girer girmez amigo takımından atıldı. Çocuklar ona sürtük ve fahişe dedi ve birçok arkadaşını kaybetti.

Her ne kadar onların gerçekten arkadaş olmadıklarını varsaysam da. Muhtemelen tanımaya değer insanlar bile değil.

Keşke annemin diğer günlüklerini okuyabilseydim ve ondan daha fazla bilgelik incileri keşfedebilseydim, ama babam geri kalanının çocukluk evimden çıkıp şimdi Fiona ile paylaştığımız eve taşındığımızda kaybolduğunu söyledi.

"Bayan Leighton!" Bay Parton'ın sesi beni düşüncelerimden çekip aldı. Hızınızı artırın. Ne kadar çabuk gidersen, sınıfın geri kalanı dersin tadını o kadar çabuk çıkarabilir."

Ayağa kalkıp omzumdaki çantamın askısını düzeltiyorum. "Kimsenin bundan zevk alması konusunda endişelenmene gerek olduğunu düşünmüyorum."

Sözleri alay olarak söylemiyorum, basit bir gerçek. Yine de öğrenciler gülüyor.

Bir kez daha bana yaklaştı ve kırılmaya hazır görünüyordu - yani boynumu. Yerimde kalarak onu bana bakmaya zorladım. Beş on yaşındayım, Bay Parton'dan beş santim daha uzunum.

Korkutulamayacağımı anlayınca yumruklarını savuruyor. "Buraya geri dönmeye cüret etme. Yaparsın ve cezalandırılırsın. Beni anlıyor musun?"

"Tabii ki. Dersleriniz her zaman bir cezadır." Onun yanından, fırlattığı kağıdın yanından geçtim ve salona girerken Linnie'ye veda ettim.

Bölüm 2

Bazen
gerçek seni görmek için kendini başkasının gözünden
görmek gerekir.

— *Miranda Leighton*
(eski adıyla *Miranda Beers*)

Ertesi sabah, her zamanki gibi okula yürüyerek gidiyorum. Babam yaklaşık bir yıl önce bana bir araba aldı, ama ben kullanmayı reddettim ve sonunda sattı. Arabalardan korkmuyorum, ama birinin direksiyonuna geçip yoldaki herkesin hayatından sorumlu olmaya da hevesli değilim.

Proaktifim sanırım. Ve yine erkenciyim - her zamanki gibi. Otoparkta Mercedes'in arabasını görüyorum. Buradaki tek kişi olduğu düşünülürse onu kaçırmak zor. Direksiyonun üzerine yağılmış, vücudu hıçkırıyormuş gibi inip kalkıyor.

Peki. Bu yeni. Nadine yine saçmalamış olmalı. Çocukken, biri onu incittiğinde, Mercedes her zaman benimle yalnız kalana kadar beklerdi. Onu sakinleştirdim ve savundum ve karşılığında bana hayran kaldı. Şimdi bir ağacın altına tünedim, gölgeye saklandım ve onu izledim. Diğer insanlar onun için üzülür müydü? Belki de iç yaralarının ne kadar derin olduğunu merak ediyorsun?

Terapistimi duyabiliyorum: *Yaralı hayvanlar saldırıyor. Bu kız... acısı... onu bir hayvana dönüştürdü.*

bile duyabiliyorum: *Mercedes'ten mi, Dr. Miller'dan mı yoksa benden mi bahsediyorsunuz ?*

Neden ikiniz hakkında konuşamıyorum, Bayan Leighton?

Yaralı olması umurumda değil. Bugün arkadaşlarıma hakaret ederse, ona yumuşak davranmam.

İlk araba geldiğinde Mercedes sakinleşmiş ve makyajını düzeltmişti. Her zamanki gibi mükemmel ve küstah görünüyor ve bu

dönüşüm beni şaşırtıyor. İki Mercedes olduğuna yemin edebilirim: Bayan Savunmasız ve Majesteleri Hathaway Lisesi Cadısı.

Kimberly, Linnie ve Robb paslı bir sedandan çıkana kadar öylece kaldım.

Sert, sert Kimberly, altında ona uygun bir atlet olan yırtık siyah bir tişört giyiyor. Ve eşit derecede yırtık oldukları için uyumlu skinny jeanler sanırım. O kotlar, okulun kıyafet kurallarını çiğnediği için onu eve gönderebilir. Umursadığından değil. Koyu renk, altın tenini tamamlarken, kıyafetinin sertliği, ince kemikli hatlarıyla mükemmel bir tezat oluşturuyor. Belinde metal bir kemer, ortasında parlak gümüş bir kafatası ve çapraz kemikler var. Yüzükler parmaklarını süslüyor ve bileklerinde bilezikler birbirine takılıyordu.

Kızıl saçlı, çilli Linnie, kurdeleler ve fiyonklarla kaplı siyah bir gömlek, fırfırlı siyah bir etek ve bir çift dantelli siyah hortumla bir oyuncak bebeğe benziyor. Makyajı kalın, uzun kirpikli Barbie gözleri ve kan kırmızısı kalp şeklindeki dudakları veriyor ve porselen tenine renk katıyor. Saçları, büyük, geniş buklelerle ikiz örgülerle tutturulmuştur.

Robb uzun boylu ve zayıf, kahverengi tenli, siyah saçlı ve arada bir gölge gözleri var. Renkli giyen tek kişi o ve ona çok yaklaşıyorlar. Saçlarının ucu neon yeşili ve pantolonu kırmızı-siyah kareli. Ve evet, geri kalanı siyahlarla kaplı.

Bazı insanlar bizi "tipik Goth" olarak görüyor. Aynı insanlar Şeytan'a taptığımızı (hayır teşekkürler), kendimizi kestiğimizi (ah) veya kara büyü yaptığımızı (büyüden yeni çıktım) düşünüyorlar.

Kimberly, iPhone'unda bir şarkıyla sallanıyor. Ortaokulda müzik onu, Linnie ve Robb'u bir araya getirdi. Benim zevklerim farklı. Klasik müziği tercih ederim. Ne olursa olsun beni seviyorlar.

Linnie telefonunda şimşek hızıyla yazarken sakız çiğniyor ve Robb bir kızın düşürdüğü bir kitabı alıyor. Kız ona teşekkür etmez; bakışlarını otoparkta gezdirerek hızla uzaklaşıyor ve Goth çocukla etkileşimine kimsenin tanık olmadığını umduğu açık.

Onu bir dahaki görüşümde, canını yakacağım. Robb tanıdığım en nazik insanlardan biri. Yerel bir gıda bankasının web sitesini ücretsiz olarak işletiyor. Evsiz bir kişinin yanından geçerse, en yakın benzin istasyonunda durarak o kişiye parasının yettiği kadar yiyecek ve su alıyor. Sokak köpeklerini ve kedilerini de kurtarıyor!

Çevresindeki dünyayı ve onu dolduran insanları önemsiyor. Ve okulumuzdaki bir kız ona çöpmüş gibi mi bakıyor?

Kanım kaynamaya başlıyor. Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor.

Nefes al, nefes ver. Tekrar. içeri, dışarı. Öfkemi, kalbimin başka binlerce duyguyu gömdüğüm gizli bir köşesinin derinliklerine iter, yumruklar ve tekmelerdim. Kanım soğudu ve ellerim çözüldü.

Gözden ırak olan gönülden de ırak olur.

Duygu yok, sorun yok.

Robb'un altmışlı yaşlarında öleceğinden şüpheleniyorum. Kendini bir video oyununa o kadar kaptıracak ki - çünkü evet, bunda bağımlılık çok güçlü - yemek yemeyi unutacak. Ey! Ya da kendisini beslemeyi unutmayan, tamamen ona bağlı bir adamla evlenir. Ayy. Onların ilişkisine şimdiden bayıldım.

Arkadaşlarıma yaklaşıırken kıs kıs kıs kıs gülen bir grup çocuk fark ettim. Hatta çocuklardan biri, Linnie'nin paslı araba kovalasına bir çizik daha eklemek için bir anahtar bile çıkarıyor? Benim nöbetimde değil.

Ölümleri: Dikkatli olmazlarsa yumruklarım yüzünden.

Arkadaşlarım beni henüz fark etmemişti. Bu, Keys'in önüne geçip başımı yana eğdiğimde değişiyor. İşte bu, tüm yaptığım bu. Gülümsemesini kaybeder ve grubunun geri kalanı sessizleşir.

Bana saldırmak istiyorsa, tamam. Göreyim seni. Yara almadan çıkmayacak.

"Devam et," diye emrediyorum. "Şimdi. Yüzüne, onun arabasına davranmayı planladığın gibi davranmadan önce.

Tereddüt ediyor. Sonra arkadaşlarından biri gömleğini çekiştiriyor ve grup geri adım atıyor. Sanırım içlerinden birinin "Buna değmezler" dediğini duyuyorum. *Sonra* koşarak uzaklaşırlar.

İtibarım benden önce gelir. " *Sen hiçbir şeye değmezsin* , " diye seslendim.

Linnie omzuma vurdu, yaylarından biri tenimi gıdıkladı. "Siz... ne kadar tartıyorsunuz? İki dolar mı? Yine de üç yüz pound ağırlığındaki bir çocuğu korkutabilirsin."

Robb, onun başının üstünü okşuyor ve ona hüzünlü bir gülümseme sunuyor. Gülümsemeleri *hep* hüzünlü ve nedenini bilmiyorum. Hiç sormadım ve o bilgiyi asla gönüllü olarak vermedi. "Matematik yapmaya çalışan güzele bak," diyor. "Sevgilim, kuyruğunu uzatsan daha şanslı olursun."

"Mükemmelliğe neden bir kuyruk ekleyelim?" Kollarını iki yana açar ve döner. "Ben harikayım ! " Ayrıca bir uçurtma kadar uzun, gözbebekleri tabak büyüklüğünde.

"Hayır, utandırıyorsun." Kimberly, grubun anne tavuğudur ve her zaman civcivlerini aynı hizada tutmaya çalışır. Uzun, koyu renkli at kuyruğunu omzunun üzerinden atıp beni inceledi. "Ne yazık ki, her zamanki gibi neşeli görünüyorsun. Yani hiç değil. Yüzünüze arkadaşlarınızla olduğunuzu bildirin."

Alınmıyorum. Ne pahasına olursa olsun dürüstlüğe inanır.

Geçmişi hakkında itiraf ettiği azıcık şeyden, hayatının çoğundan daha çetin olduğunu biliyorum. Babasını hiç tanımadı ve annesini erken kaybetti. Yaklaşık on yıl boyunca, bazıları iyi, bazıları gerçekten çok kötü olan koruyucu aileler arasında gidip geldi. On üç yaşında, o zamandan beri yaşadığı teyzesinin yanına taşındı.

"Onu dinleme." Linnie omzuma bir darbe daha indirdi. "Trajik ama güzel görünüyorsun."

Trajik? Yok canım? *Onu* tarif etmek için bu kelimeyi kullanırdım .

Bazen, yeterince derine baktığımda, gülümsemesinin ötesindeki içindeki yaralı kızı görüyorum. Neden yaralandığını veya yaptığı bazı şeyleri *neden yaptığını* bildiğimden değil . Yine, hiç sormadım. Belki de evde sevgiden yoksundur? Hathaway Lisesi'ndeki en zengin kız ve parasal olarak hiçbir eksiği yok.

On altıncı yaş gününde ailesi ona bir Aston Martin verdi. Bir kez bile sürdü mü? Hayır. Bir yıl sinemada çalıştı ve kendi parasıyla Rust Bucket'ı satın aldı.

Tombul kızıl, rol yaptığından şüphelenmesine rağmen, kendisine ilgi gösteren bir çocukla ara sıra yatar. Ertesi gün, sanki bir hata yapmış gibi ona korkunç isimler takıyor ama onu çivilediği için bir tanrı.

Bana bunu çöz. İtibarını başka birinin duygularından daha çok kim önemser ve yatakta berbat olur? Bir pislik.

Linnie harika. Sevmek isteseydim, ilk sırada o olurdu. Keşke onu aptal erkeklerden koruyabilseydim. Reddedilme onu her zaman özüne indirir - bu da onu kullanmayı umut eden herkese karşı onu daha da savunmasız hale getirir. Bu bir kısır döngü.

Ellerim tekrar yumruk şeklini alıyor. Nefes al, nefes ver. *Güzel, bu iyi.* Rahatım.

Her neyse, bugün benim neyim var?

Lin haklı. Olduğun gibi güzelsin, dedi Robb ve bana sarıldı.

sertleşiyorum Durduramadığım otomatik bir tepki. Herhangi bir sevgi gösterisi beni rahatsız ediyor - hissetmek *istememe neden oluyor.* hissetmek istemiyorum. Dr. Miller'a göre, bir gün bir parça mutluluk bile göremeden, gömdüğüm tüm öfke ve acıyla, tüm ıstırap ve ıstırapla uğraşmak zorunda kalacağım.

Alnımdan soğuk terler süzülürken Robb'un kucağından ayrıldım. Omuzları içe doğru dönüyor. Ayaklarına bakıyor. Ah. Dünyanın en iyi insanını incittim. berbatım Bu sadece... Ona ya da herhangi birine bağlanmak istemiyorum. Bağlanmama *izin* vermiyorum . İnsanlar ölecek. Bu hayatın basit bir gerçeği. Eğer bağlanmazsan, yas tutmak zorunda değilsin.

Yine de ondan özür dilemek pek bir işe yaramayacak. Değişmeye niyetin yoksa kelimeler jack anlamına gelmez.

Robb'a başka bir şekilde telafi edeceğim.

"Bil bakalım ne oldu?" Linnie cep telefonunu korseye benzeyen çantasına bıraktı ve ön kapılara yönelerek bizi takip etmeye ya da

geride kalmaya zorladı. "Bugün yeni bir öğrenci alacağımızı duydum."

"Erkek ya da kız?" Robb merakla sorar.

"Oğlan." Linnie kaşlarını kaldırdı. " *Tatlı bir çocuk.*"

Kimberly'nin kara gözlerinde ilgi parlıyor. Kafa karıştırıcı bir tepki. Yeni çocuklar ilk bakışta bizi bela olarak görüyor, sonra sanki veba taşıyıcısıymışız gibi bizden kaçınmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bundan hiç rahatsız olmadım ama bu üçü hep reddedilmiş hissediyor.

En iyisini ummaktansa New Guy ile tanışmaktan *korkmaları* gerekmez mi? Ben asla geleceği dört gözle beklemem. Kendimi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Görmek? Duygularımı kucaklamak istemememin nedenlerinden biri de bu. İnsanlar bu kadar karmaşık bir labirentte nasıl geziniyor?

İçeri girer girmez el sallayarak gruptan ayrıldım. Dolaplarımız binanın karşı taraflarında.

Kimberly de el sallıyor ve Robb başını sallıyor. Hala bakışlarımı karşılamıyor.

Linnie, "Öğle yemeğinde görüşürüz, Jade." Beni dahil etmeye çalışmaktan asla vazgeçmiyor.

Şakaklarımda küçük bir ağrı patlıyor ve yalpalıyorum. Dolabıma yaklaştıkça ağrı daha da şiddetleniyor. Dürüst olmak gerekirse, Bay Parton'ın dersi sırasında beynim 7:30'dan 8:30'a kadar ağrımaya alıştı.

Koşullandırma gerçektir, bu konuda eğerler, veler veya amalar yoktur.

Dolabımda annemin günlüğü hariç her kitabı çantama boşaltıyorum. Sonraki iki hafta boyunca trigi atlayıp sabahı Müdür Hatcher'ın ofisinde geçireceğim.

Dün okuldan sonra babamı arayan Bay Parton'a göre, gözaltı benim için yeterli bir ceza değildi. Kafa kafaya verdiler ve bu ek "cezayı" buldular.

Babam beni davranışlarım için bir özür notu yazmaya zorladı... okuduktan sonra da çöpe attım.

Favori oynadığınız için üzgünüm Bay Parton, bazı öğrencilere diğerlerinden daha iyi davranıyorsunuz. Sizden farklı olan insanlarda değer görmediğiniz için üzgünüm.

"Sana hiç büyük bir davranış problemin olduğunu söyleyen oldu mu?" Mercedes bana doğru yaklaşırken diyor.

"Tanıştığım neredeyse herkes. Fark ettiğin için teşekkürler." Dolabı kapatıp onunla yüzleşiyorum. Yanaklarındaki güller, elbisesine basılan güllerle aynı tonda. "Sana kendi işine bakmanı önerebilir miyim, ben de kendi işimi halledeyim?"

"Diyeceğimi dedim. Davranış."

"Ne, şimdi de avukat mı olmak istiyorsun?" Biz küçükken prenses olmak isterdi. "Neden önemli ki? Ve neden buradasın, beni rahatsız ediyorsun? Birbirimizden kaçtığımız günleri tercih ederim."

Bana kaşlarını çattı. Fısıltı gibi yumuşak bir sesle, "Bu sabah seni gördüm ve senin de beni gördüğünü biliyorum," diyor.

"Yani?"

"Yani!" Çılgılığı koridorda yankılanıyor.

İnsanlar bize bakıyor ve o solup gidiyor, sadece omurgasını dikleştirip onlara dik dik bakıyor. Adımlarını hızlandırıyorlar ve çok geçmeden bir köşede gözden kayboluyorlar.

"Beni ağlarken gördüğünü birine söylersen," diyor tekrar fısıldayarak, "Ben... Ben..."

gözlerimi deviriyorum. "Sen...sen...ne yapacaksın? Bana kötü bir isim mi diyorsun? Annen babamı aradı mı?" Titriyormuş gibi yapıyorum. "Hayır bu değil. Bundan başka bir şey."

"Çok sinir bozucusun. Charlee'yi dolandırıcı olmakla suçladın. Hey pot, su ısıtıcısıyla tanıştın mı?"

O ciddi mi? "Olmadığım bir şey gibi davranmıyorum."

Dudakları tamamen mizahtan yoksun bir sırıtışla kıvrıldı. "Herkesin hiçbir şeyi veya kimseyi umursamadığını düşünmesini istiyorsun..."

"*Umurumda değil*," diye araya giriyorum.

“—ama ebeveynlerimizin beni seninle birkaç aile terapisi seansına katılmaya zorladığını unutuyorsun. Dr. Miller'a göre, gerçek Jade *çok fazla önemsiyor* . Her şey hakkında . Yeterli basınçla zırhı *çatlayacak* . Kaçınmamız gereken bir şey. Onun yerine onu ikna etmeliyiz. Herhangi bir zil çalıyor mu?

Alnımdan bir kez daha soğuk bir ter boşandı. "Beni zorlama Mercedes."

"Bana düşman olma, Jade."

"Antagonize et," diyorum. "Bu kadar küçük bir kız için büyük bir kelime."

Bana başka bir sırtış daha sunuyor -bu bir vahşi- sonra birdenbire çekip gitti. peşinden koşuyorum; Neden bilmiyorum. Ya da belki yaparım? Ellerim yine kıvrıldı. Onu yumruklayabilirim.

Köşeyi döndüğümde onu gözden kaybediyorum ve tekrar tekrar gidip gelmediği erkek arkadaşı Bobby Bay ile karşılaşıyorum. Nefes al, nefes ver. *Odak*. Bahse girerim Bobby yakında bir gün alkol zehirlenmesinden ölür.

Tamam. Eski bana döndüm. mercedes farketmez O benim için *hiçbir şey* ifade etmiyor.

Zırhım kırılmaz. Hiçbir şey hakkında baskı hissetmiyorum.

Bobby, futbol takımındaki diğer sporcularla çevrilidir. O çocuklardan bazıları arkadaşlarıma ve bana iyi davrandı. Diğerleri Mercedes ve Charlee Ann kadar acımasızdı.

Merhaba Jade. Gerçek bir erkek tarafından sevişmek ister misin?" Bobby, tipik Bobby tarzında bana ters ters bakıyor. "Yoksa hala lezbiyen misin?"

Ya da belki biri onu bıçaklıyor.

"Hayal gücümün ötesinde bir zevk" teklifini reddettiğimden beri herkese gey olmam gerektiğini söyledi. Çünkü başka neden onun gibi bir aygırı inkar edeyim ki? "Hayır," diyorum ve bir muamma düşünüyormuş gibi yaparak tırnağımı çeneme vuruyorum. "Belki de öyle olmalıyım, çünkü hâlâ siklerden hoşlanmıyorum."

Bir çocuk güler ve Bobby'nin omzuna tokat atar. Başka bir çocuk kıs kıs gülüyor ve karnına dirsek atıyor.

Bobby alay etmeyi bırakır ve gözlerinde bir intikam vaadiyle dik dik bakmaya başlar. *Denemek. Lütfen.*

İleriye doğru yürüyorum, başka bir köşeyi dönüyorum ve yeni bir koridora giriyorum. Duvarlara ÖĞRENCİ BİRLİĞİ BAŞKANI MERCEDES'E OY VERİN yazan posterler asılmış. Ultra mükemmel yüzü bana gülümsüyor.

Elbette kazanacak ve daha da fazla kız onu taklit etmeye çalışacak. Ne yazık ki, kimse bunun için daha iyi olmayacak.

Belki de ona karşı koşmalıyım?

Hayır. Mercedes kadar kötüyüm. Sevgi ve yetiştirme benim kaptan köşkümde değil.

Günü bitirmeye hazır olarak adımlarımı hızlandırdım, çizmelerimin topak *topakları* çevremdeki gevezeliklere rağmen yankılanıyordu. Çocuklar benden kaçınmak için bilerek kenara çekiliyor.

Müdür Hatcher'ın ofisine vardığımda sekreteri beni işaret etti. *En* azından beni gördüğüne sevindi.

"Jadey Jade Jade. Buraya." Adı Martha Stewart, şaka yapmıyorum. Kıvrıcık gri saçları, yuvarlak yanakları, Linnie'den daha fazla çilleri ve dolgun bir figürü var. Temel olarak, o Bayan Claus'un yaşayan enkarnasyonu ve onun ölümsüz olduğundan oldukça eminim. "Ben seninle ne yapacağım kızım?"

"Ben okula uygun olmayan bir şeyler okurken sen bana martini getirmeye ne dersin?" Dedim masasının yanındaki koltuğa oturarak. Hiç martini içmedim ama okulda içme fikri hoşuma gitti.

"Ha! Ölmenin *1001 Yolu* gibi bir şey mi?" Elimi okşuyor. Keskin dilini her zaman sevmişimdir. Senden her zaman hoşlandım, nokta."

Lobi büyüktür ve ofis salonundan uzun sarı bir tezgahla ayrılmıştır. Etrafa dağılmış üç masa ve bir avuç sandalye var. Bilgisayarlar çalışıyor ve çalışıyor, diğer makineler uğultu ve bip sesi çıkarıyor. Arkadaki ofislerden birinde bir telefon çalışıyor. Duvarlar okulumuzun renkleri olan kırmızı-mavi pankartlarla kaplıdır.

DÖVÜŞEN TROJANLARIN EVİNİ okudular.

Diğer okullardaki çocuklar, adlarının prezervatiflerden alındığı konusunda bizimle sık sık dalga geçerler. Bize Wad Squad diyorlar ve “zorlu bir rekabet” içinde olduğumuzu, “tamamen deli” olduğumuzu söylüyorlar ve savunma hattımızı bozmamak için dikkatli olmamız gerektiğini söylüyorlar.

Sloganımız mı? Sonuna Kadar Gideceğiz!

Bakışlarımı Bayan Tsurugi'nin masasından ıskaladım. Müdür yardımcısının yardımcısı henüz gelmemişti. Muhtemelen koridorlarda eziyet ediyordur— Vay canına! Bakışlarım hemen geriye kayıyor ve masanın yanında oturan bir çocuğa takılıyor. Onu tanımıyorum. Linnie'nin bahsettiği yeni çocuk olmalı.

Ona sevimli dedi. O hatalıydı. Çok, çok yanlış. O gerçekten *çok* seksi. Ateş gibi sıcak. Bunu biliyorum çünkü gözlerim var.

Saçları dağınık ve koyu renkli ve yüz hatları taştan yontulmuş gibi görünüyor. Koyu bronz cilt, ağır kapaklı masmavi bir bakışı aydınlatır. Omuzları geniştir. Pazılarını saran düz gri bir tişört. Onun *şişkin* pazı. Altına taş mı koyuyor?

O kadar çok kası var ki, bir kıyametten sağ çıkabileceğine bahse girerim. Veya, bilirsin, *herhangi bir şey*.

Bir saniye ile bir sonraki saniye arasında, bir panik atağın tüm klasik belirtilerini sergiliyorum ya da belki de aşık oluyorum. Yanaklarım kızarıyor, kalp atışlarım hızlanıyor ve midem bulanıyor.

Kesinlikle bir panik atak... Her ne kadar genellikle -ya da hiçbir zaman- endişe nöbetlerine eğilimli olmasam da.

Onu görmezden gelmek istiyorum. Onu görmezden *gelmeliyim*. Beynim notu almıyor. Onun yerine aval aval bakıyorum. O benim bakışlarım için bir mıknaştır.

O sadece seksi değil, karar verdim. Ham, pürüzlü bir şekilde güzel.

Aptal bir sporcu olduğuna bahse girerim. O futbol oynuyor mu? Basketbol?

Ne yapıyorsun? Görünüşüm nedeniyle yargılanmaktan kaç kez şikayet ettim? Aynı şeyi başkasına yapmamalıyım. Bildiğim kadarıyla, bu çocuk spora yatkın ve *çok* zeki.

Kesinlikle anlayışlı. Bakışlarımı hissetmiş gibi başını çevirdi. Bakışlarımız buluştu ve kalp atışlarım bir kez daha hızlandı. Bu sefer avuçlarım terlemeye başladı.

İfadesi kasvetli... ta ki bana bir kez daha yavaşlayana kadar. Sonra düz beyaz dişlerini ortaya çıkararak sırttı ve midem daha çok bulandı.

Kulaktan kulağa sırtmanın ne anlama geldiğinden emin değilim. Erkeklerle neredeyse sıfır deneyimim var. Robb dışında, ama o bir arkadaş ve bu adam değil. Henüz. Belki olmak ister?

Kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum. Son sınıftan sonra yeni bir okulda yeni bir çocuk çoktan başladı. Tüm hayatı muhtemelen alt üst olmuş ve ters yüz olmuştur. Bu üzücü, değil mi?

Ayrıca, ona başka birine davrandığım gibi davranmalı ve kesinlikle, kesinlikle ezici *olmadığımı kanıtlamalıyım*.

"Oğlan kim?" Martha'ya soruyorum. Fısıldamak zorunda değilim. Berbat sesim alçak ve gıcırtilı, her zaman sessiz.

Bilgisayar ekranından başını kaldırmıyor, parmakları klavyede geziniyor ama kaskatı kesiliyor, gerginliği ondan yayılıyor. Neden? Niye? O yeni. Senin gibi bir kıdemli."

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum. Bunun yerine, yazmaya, yazmaya, yazmaya devam ediyor.

Martha herkesi sever, ancak bu çocukla bir sorunu olduğu açıktır. Onun hakkında bir şeyler biliyor olmalı. Dosyasında bulduğu bir şey mi? "Onunla konuşacağım," diyorum.

Sonunda durdu, bana baktı, ifadesi *sadece ben bilge büyücüyüm ve sen beyinsiz korkuluksun* . Sadece benim için, "Kendine bir iyilik yap ve ondan uzak dur" diyor.

"Neden?"

Sanki limon emmiş gibi dudaklarını büzüyor. "Çünkü."

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum. O yapmaz. "Onunla konuşacağım," diye tekrarladım.

"O bir kavgacı, tamam mı?" dışarı fırladı. "Tartışmaları yumruklarıyla çözer."

Kaşlarım çatıldı. "Hepsi bu?"

"Herşey?" diye ciyakladı. "Jade, bir çocuğu hastaneye kaldırdı." Bana karşı bir hamle yaparsa *onu* oraya koyacağım." İtirazları arasında ayağa kalkıp mesafeyi kapatıyorum. Beni neredeyse... sinirimi bozan acımasız bir yoğunlukla izliyor.

Duyguları itin, tekmeleyin ve gömün.

"Merhaba," diyorum ve Bayan Tsurugi'nin koltuğuna oturuyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Kavgacı Çocuk, sanki cesaretim onu şaşırtmış gibi gözlerini kırptırdı. "Hey." Sesi derin ve güçlü ama aynı zamanda boğuk. Sandalyeye yaslandı, kot kaplı bacaklarını -çok uzun bacaklarını- uzattı. Sanki yeniden sırtıtaçmış gibi dudaklarının kenarları seğiriyor ama yenisi asla çiçek açmıyor. "Ben de çok memnun oldum. Ama neden hala fısıldıyorsun?"

"Değilim. Şey, bilerek değil." Alışkanlıktan, köprücük kemiğimdeki yaraları ovuyorum. "Ben küçük bir kızken ses tellerim kalıcı olarak hasar gördü."

Tüm eğlencesi ondan çekildi ve bana daha da yaklaştı. "Üzgünüm."

"Neden? Soru sordun, cevapladım."

Bana bir sonraki bakışı... *O mikroskop altında bir böcek ve O eyalet panayırında mavi kurdeleli bir turta arasında bir yerde gidip geliyor*. Sessizlik bizi sarar. İki parmağını çenesindeki kirli sakalın koyu gölgesine sürttüğünde parmak boğumlarında morluklar fark ettim.

Erkekler ve kızlar normalde ne hakkında konuşurlar? "Peki...adın ne?" Gömleğinin kolundan görünen bir dövmenin kenarını gördüğümde başım yana eğiliyor. Bir kalbin dibi belki. İlk dövmem bir kalpti. Annemin çizimlerinden biri aslında. Robb, günlüğündeki karalamalardan birini taslak olarak kullandı.

"Ben Clarik."

İlginç. "CLERIC yazıldığından mı? Bir dini lider gibi mi?"

"CLARIK olarak yazılır. Olduğu gibi, büyükannemin adı Claire'di ve annem bana onun adını vermek istedi ama bunu erkeksileştirmenin başka bir yolunu düşünemedi."

"Ben Jade'im."

"Yeşim, nefrit ve jadeitin birleşiminden olduğu gibi, bazen cennetin sembolü olarak anılır mı?"

Dalga geçiyor ama... "Evet. Jade, ölmüş annemin doğum taşındaki gibi." Elindeki katlanmış kağıdı işaret ettim. "Ders programın bu mu?"

"Evet." Uzun bir süre bana baktı, kasvet tüm gücüyle geri döndü. Sorumu duymazdan gelerek "Annen için üzgünüm" diyor.

"Neden? Onu sen öldürmedin.

Göz kırp, kırp. "Nadiren söyleyecek söz bulamıyorum ama şu anda sana nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Bir noktada herkes üzerinde sahip olduğum bir etki. "Bana ders programını söyleyerek başlayabilirsin. Kimi buldun?"

İlk uyarı zili çalar ve saniyeler içinde koridor öğrencilerden temizlenir. Bilmek için camdan duvara bakmama gerek yok. Ayak sesleri ve gevezelik biter. Dolaplar artık çarpılarak kapatılmıyor. Etrafımızdaki hava bile değişir, artık birbiriyle çatışan parfümler ve kolonyalarla tıkanmaz.

Clarik omuz silkiyor. "Sırayla - Parton, Harper, Norfield, Reynolds, Frandemier ve Busby."

"Aynı anda Parton ve Norfield'a sahibiz. Yine de önümüzdeki iki hafta boyunca Parton'ın sınıfına katılmayacağım. Ben cezalandırılıyorum."

Arkasına yaslanıp dirseklerini sandalyesinin üstüne dayadı. "Bana bir tavsiyen var mı?"

Cevabım hakkında uzun uzun düşünmeme gerek yok. "Evet. Beni takip et ve başını belaya sok ki Parton'ın dersini olabildiğince çok kaçırabilesin."

Kıkırdadı ve gırtlaktan gelen ses beni etkiledi. Ama eğlencesi başlar başlamaz kaybolur ve kaşlarını çatır. Sonra sanki gerçekten bana kızgınmış gibi kaşlarını çatı.

Neden kahkahasıyla savaşıyorsun? Bunun için neden beni suçluyorsun?

Ve tuhaf olanın *ben olduğumu mu düşünüyor?*

"Parton tam bir gerizekalı, öyle mi?" sonunda sorar.

"Asjerk mi?" Küfür etmekten neden vazgeçtiğini merak etsem de başımı salladım. Kulaklarım masum olmaktan uzak. Belki o bir gizli beyefendi ve beni bir hanımefendi olarak görüyor. Tamamen makul. Fiona çok mutlu olurdu. "Evet, evet, binlerce kez evet - Parton şimdiye kadar tanıştığım en büyük pislik."

"Ofise sürgün edilmek için ne yaptın?"

Şimdiye kadar okuduğum her kişisel gelişim kitabının tavsiye ettiği şeyi yapmanın ve sadece kendim olmanın yanı sıra? "Ona öğretme becerilerinin istenmeyen bir eleştirisini teklif ettim."

İstediğin zaman bana istenmeyen bir eleştiri yapmaktan çekinme. derken gözleri parıltıyor .

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

O göz kırpma işini yapıyor ve hatta gülüyor. Güldüğünde tüm yüzü aydınlanıyor.

Bir daha asla, asla, asla, *asla* kahkahalarıyla savaştırmamalı.

"Clarik Iverson." Martha'nın sesi odada yankılanır ve onun onaylamaması da öyle. "Rehberin burada."

Sert yüzünde çelişkili bir hayal kırıklığı ve rahatlama karışımı belirerek kafamı karıştırdı.

Martha, "Müdür Hatcher Mercedes'i sizin mahallenizde yaşadığı için seçti, bu yüzden ona iyi davranın, anladınız mı?" diyor.

Benim Mercedes'imden mi bahsediyor ? Okulda dört tane var.

Clarik ayağa kalkar ve açık kapıda bekleyen kıza bakar. ben de aynısını yapıyorum Evet. Benim Mercedes'im. Clarik onun mahallesinde yaşıyorsa benim mahalleimde de yaşıyor demektir. Bu görüldüğü kadar tesadüf değil. Küçük okul bölgesi, birkaç mahalle.

Neden onun rehberi olarak seçilmedim ? (1) Bay Parton'ın sınıfına girmem yasaklandı, yani (2) sabahım tamamen açık.

Cevabı bulmam uzun sürmüyor. Demek istediğim, bu tam olarak kafa karıştırıcı değil. Müdür Hatcher, baş belası grubun bir üyesinin başka birini işe almasını istemiyor.

Güzel pembe elbisesiyle Mercedes her zamanki gibi muhteşem ve kesinlikle büyüleyecek. Narin omuzlarının etrafında uçuşan sarı saçları, onu mükemmelliğin ve masumiyetin resmi yapıyor.

Peki. Clarik ve benim sahip olabileceğimiz ya da olmayabileceğimiz herhangi bir tomurcuklanma arkadaşlığı var. Mercedes ona benden nefret etmesini söyleyecek ve o da ona itaat edecek çünkü bir ergen şehveti sisi tarafından gölgelenecek.

Umurunda mı?

Hayır. Hayır, tabii ki hayır. Tam olarak değil. Ya da hiç. Temelde yabancıyız. Ve ona bir kez baktım, aşık oldum, onunla evlenmeye karar verdim ve bir milyon bebek sahibi oldum. Ben o kız değilim.

Dikkatim, ona bakan Clarik'e dönüyor - Mümkün değil. Bana ne olabilir... şefkatle bakıyor? "Seninle tanışmak güzeldi Jade."

Evet evet evet. "Bundan pek emin olma."

Bana gülümsüyor. "Zaten eminim."

Aklıma ekleyecek bir şey gelmiyor, bu yüzden başımı sallıyorum. Şimdiye kadar ilk kez mi? Biri beni gerçekten şok etti. Mercedes'le buluşmak için acele etmektense bana veda etmek için geri çekildi.

Kavgacı olabilir ama aynı zamanda nazik ve kibar. Onu sevdim.

Adam masanın etrafında dolaşıp Mercedes'e doğru yönelirken, kadının gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yanaklarını pembe bir kızarıklık kaplıyor. " *Sen Clarik misin?*"

"Ben," diyor.

Neredeyse kalp atışlarını *duyabiliyorum* ve kulağa biraz *Hubba, hubba gibi geliyor*. *Aman Tanrım!* Üvey annemin babamı tarif etmek için kullandığı bir kelime. Harika! Şimdi kendimi mahvettim.

"Pekala, kafama bir tokat at ve bana aptal de." Mercedes parmağına ipeksi bir bukle kıvrıyor, tüm cilve ve çekiciliğiyle. "Buradaki en şanslı kız ben olmalıyım."

Ah. Güney aksanı değil. En büyük sözü. Ondan hoşlanıyor ve Bobby bir anıdan başka bir şey değil.

Clarik'inkine bağlamadan önce bana ters ters baktı. "Hadi tatlım. Çöpler seni kirletmeden önce seni bu ofisten çıkarmalıyız.

Kapılar arkalarından kapanarak onun cevabını keser. Sonra köşeyi dönerler ve aniden gözden kaybolurlar.

Clarik'in herkes gibi Mercedes'in büyüüne kapılıp kapılmayacağını merak ederek ayaklarımı Martha'nın masasına geri

götürdüm... çıkmaya başlayıp yeni "o" çift olmaya başlarsa... sevişmelerini izlemek zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyorum. salonlarda...

Omurgamdan aşağı bir titreme indi ve göğsüme yavaş yavaş bir yanma yayıldı. Ellerim yumruk. Vay canına. Gecikmek. Yeni tanıştığım bir çocuğun sevmediğim bir kızla çıkmasına üzülüyorum? Bu *hiç* mantıklı değil.

Martha elimin üstüne hafifçe vurdu. "Sen daha iyisin tatlım. O çocuk tam bir bela. Kavga ettiği için iki okuldan atıldı. Biz onun son şansız."

Bunu ona hatırlatmak zorunda olduğuma inanamıyorum ama işte burada. "Bütün hikayeyi bilmiyoruz. Öğrenciler onu kışkırtabilirdi."

" Bütün hikayeyi bilmemiz *gerekiyor mu?* Sonuç olarak, kontrol edemediği bir öfkesi var."

Belki başkalarını zorbalardan koruyordu. Belki de bir suçun oluşmasını engellemiştir." Hey. Mümkün.

Boğuk bir sesle cıvıladı ve sanırım "aptal kızlar" ve "kötü çocuklar" kelimelerini algılıyorum, sonra içini çekti ve beni görmezden gelerek yazmaya, yazmaya, yazmaya başladı.

Clarik'e olan merakım hızla artıyor... ta ki diğer her şey gibi onu da gömüp, kalbimi kilitleyip varsayılan ayarıma dönene kadar.

Uyuşuk.

Bölüm 3

Acıdan saklanamazsın.
Öyle ya da böyle, her zaman seni bulur.
— *Miranda Leighton*

Meğer Clarik'ten kaçınmak sakinliğimin devam etmesinin anahtarıymış. İki dersi sorunsuz geçiyorum. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Ancak onu öğle yemeğinde Mercedes'in yanında otururken gördüğümde geri adım attım. Öfke bir kez daha hayata kıvılcımlar saçıyor.

Nefes al, nefes ver. Arkadaşlarıma odaklandığımda kıvılcım sönüyor ve her şey yolunda. En azından benimle. Linnie'nin kısa bir süre önce yattığı çocuklardan biri yanlışlıkla onun tepsisini devirip onu kafeteryadan hıçkıra hıçkıra kaçmasına yol açarken kıs kıs gülüyor.

Kasıtlı olarak *tepsisini* devirdiğimde, sanki beni soğuk sikecekmiş gibi bana bakıyor. *Devam etmek. Denemek.* Kendini savunma dersleri aldım. Yumruk atabilirim. Daha da iyisi, yumruk *atabilirim*.

Birkaç yıl önce terapistim, diğer insanları, olası yeni arkadaşları içeren bir tür fiziksel egzersize kaydolmamı tavsiye etti. Seçeneklerim sınırlıydı. Kaya tırmanışı, tandem bisikleti, kürek çekme veya kendini savunma kursları. Kendimi savunmayı seçtim ve oldukça iyiyim.

Robb ve Kimberly yedek olarak benim tarafıma geçtiler. Robb şiddetten kaçınır ama kızları için mata gider. Kimberly herhangi biriyle, her zaman savaşılabılır ve bir nedene bile ihtiyacı yoktur.

Oğlan arkadaşlarıma da cephe aldı, sadece solgunlaştı ve geri çekildi. Sonra Linnie ile aynı yolu izleyerek döner ve koşar.

Neyin değiştiğini merak ederek döndüm ve Clarik'i buldum. Arkamda duruyor.

Yani Linnie'nin eski ilişkisi ekibimden korkmuyordu ama yeni yaralayıcımızı görünce neredeyse altının altına işiyordu?

"İyi misiniz?" diye soruyor.

Robb anlaşılmaz bir şekilde kekeleydi, yanakları kızarmıştı. Sonunda başını eğiyor ve başa çıkamayacak kadar telaşlanmış gibi hızla uzaklaşıyor. Kimberly bana bir fiske attı ve onu takip etmeden önce *bu* bakışı yakaladım.

Onun kargaşasını anlıyorum. Kalp atışım hızlandı, tekrar eziliyor muyum yoksa gergin miyim diye merak etmeme neden oluyor. "Biz... şey, iyiyiz. Teşekkürler."

"Ben yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır. O utangaç ve sen tatlısın, bu yüzden..." Omuz silkerek omuzlarımı kaldırdım.

Clarik hareketsiz kalır. "Tatlı olduğumu düşünüyorsun?"

"Evet, ama sadece gözlerim olduğu için. Ve gerçek ol. Sanki bu okuldaki her kızın yanından geçerken salyalarını silmesi gerektiğini bilmiyormuşsun gibi."

"Yapıyor musun? Demek istediğim, sen bir kızsın. Ve sen bu okula gidiyorsun. Yani..."

"Fazla heyecanlanma. Ben de deri ciltli defterlere tükürüyorum." Havalı bir tasarıma sahip defterler, günlükler ve ajandalar benim tek takıntım. "Tamam. Güle güle." Başka bir şey söylemeden motora biniyorum.

Gözden ırak olan gönülden de ırak olur.

Arayı kapattığımda Kimberly, "Bu çok acımasızdı dostum," dedi.

"O gözler." Robb'un gözleri iri iri ve şok içindedir. "Bana o gözlerle baktı ve ben nasıl nefes alacağımı unuttum."

"Güven bana," diye mırıldandım. "Bu hissi biliyorum."

Öğle yemeğinden vazgeçtik, zamanı Linnie'nin izini sürmek ve yatıştırmak için kullandık. Bando odasında saklanıyor, gölgeli bir köşede oturuyor, dizlerini göğsüne kadar çekmiş. Yanaklarında pembe gözyaşı izleri var.

"İnsanlar neden bu kadar acımasız?" diyor kesik kesik nefesler arasında. "Benimle ilgili sorun ne? Neden kimse beni sevmiyor?"

"Seninle ilgili bir sorun *yok*. Ve seni *seven* insanlar var. Biliyorum, çünkü ben onlardan biriyim. Her zaman senin için burada olacağım."

Robb yanına gelir, elini tutar ve parmak boğumlarını öper. “O çocuklar... onların reddi... *senin* değerinden değil *onların değerinden bahsediyor* . Ve tahmin et ne oldu? Vaktinizin bir saniyesine bile değmezler.”

Kimberly diğer tarafında oturuyor. Bir kez olsun huysuz, sert hurdacının yumuşak bir ifadesi var. "Bize bakıp tuhaf olduğumuza karar veren insanlar her zaman olacak. Sanki tuhafılık kötü bir şeymiş gibi! Ortalama insanların ortalama yaşamları vardır. Bizim gibi olağanüstü hayalperestler mi? Yaşıyoruz, ne? Benimle söyle. *Olağanüstü hayatlar.*"

Bu ikisi, sanki sıcakmış gibi bilgeliği düşürüyor ve sancı üstüne sancı göğsümü delip geçiyor, zırhımı çatlatıyor. Farklı duygular kalbimdeki gizli yığından kurtulmaya çalışıyor.

Robb bakışlarımı yakaladı ve beni işaret etti. "Haydi, Yeşim. Buna dahil ol."

Gitmek zorundayım. *Şimdi* gitmeliyim .

Odadan fırlıyorum, hüznü sırtımda delikler açıyordu. Onu incitmek istemiyorum. Hiçbir arkadaşımı incitmek istemiyorum. Ama gerçekçi olalım. Bana ihtiyaç yok ve bensiz daha iyi durumdalar. Herhangi bir duygusal duruma bir sürü tuhafılık serpmeye eğilimindeyim.

Her ne kadar herkesten ve her şeyden kaçınmak için eve erken yürümek istesem de, o gün için direniyorum. Arkadaşlarımdan uzaklaşmayı başardım ve ortak dersimize kadar Clarik'i bir daha görmedim. İyi haberler! Varlığına... ya da en tatlı yaz yağmuru gibi kokmasına zar zor tepki veriyorum.

Bana bakmadan -öncesinde, sırasında veya sonrasında- ve ben memnunum. *Çok* sevindim. Yok canım.

Zil çalar çalmaz kapıdan çıkıyor. Ancak tutuklanmaya giderken arkadaşlarımla karşılaştım ve onlardan kaçış yok. Dolabımın önünde kamp kurmuşlar, hafta sonu katılmayı planladıkları bir rock konserini tartışıyorlar.

Geçen hafta sonu geceyi bir mezarlıkta fotoğraf çekip yayınlayarak geçirdiler. Hayatımda ilk kez, okul sonrası bir etkinlik için neredeyse onlara katılıyordum.

"Konsere gitmek ister misin, Jade?" Linnie umut dolu bir sesle sordu. Öğle vakti ortadan kayboluşumdan bahsetmiyor ama sonra benim ani kaçışlarıma alıştı.

Kimberly, "Elbette istemiyor," diye homurdanırken ben de "Hayır, teşekkürler," diyorum. Kalabalıklar ve yüksek sesler bana göre değil. Sessiz, huzurlu geceleri tercih ederim.

Kimberly kollarını havaya kaldırıyor. "Sana söyledim!"

Robb sessiz ve bana doğru bakmıyor bile.

sancı "Ceza almam gerek," diyorum, kitaplarımı yerine koyup, çıkıyorum.

Gözaltı, bir alt sınıf öğrencisi odasında gerçekleşir ve orada sadece dört öğrenci daha bulunur. Ayrılan saati iç gözlem yaparak geçiriyorum - benim için nadir bir aktivite.

Robb, Linnie ve Kimberly'nin benden ellerini kaldıracağı bir nokta gelecek mi?

Ve Clarik bu sabah neden gülmek istemedi? Neden etrafımda gergindi? Bu garip, değil mi? Tabii benim gibi duygulardan nefret etmiyorsa - ki bu tamamen mümkün ve belki de öfkesini kontrol etmenin bir yolu.

Ama bu başka bir soruyu gündeme getiriyor. Ona ne hissettiririm? Eğlence dışında, yani.

Ah! Bu durmalı.

Gözaltından sonra, eve yürümeye hazır bir şekilde dışarı çıktım ve kendimi odama kapattım. Güneş parlak - çok parlak - hava Kasım başı için çok sıcak. Pamuk yumağı bulutları bebek mavisi gökyüzünü dolduruyor.

Otopark boş olmalı ama amigo kızlar ve futbolcular arabalarına biniyor. Antrenman erken bitmiş olmalı.

Zaman ve enerji uğruna herkesten kaçındım...ta ki inci beyazı bir Mercedes önümde aniden duruncaya kadar. Kız Mercedes

direksiyonun başına tünemiş. Evet, Mercedes bir Mercedes kullanıyor. Evet, görüldüğü kadar sevimsiz ve gülünç.

Camı indiriyor ve "Gezmek mi istiyorsun, ne?"

Onu ağlarken gördüğümü kimseye söyleyip söylemediğim konusunda beni sorguya çeksin diye mi? "Yürümeyi tercih ederim."

"Kendine uygun." Bobby yolcu kapısını hızla açıp arabanın içine girdiğinde, o uzaklaşmak üzereydi.

Yanağına bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Benden ayrılmanla ilgili duyduğum bu nedir?" Ses tonu yumuşadı ve "Birbirimize ait olduğumuzu biliyorsun bebeğim" derken beni şaşırttı.

Şarkı söyler gibi bir sesle, "Aslında, bana hayran olan bir adama ait olduğumu biliyorum," dedi. "Bu sen değilsin."

Sonunda akıllandı mı? Onun için iyi. Ondan hoşlanmıyorum -bir şey hissetme zahmetine girersem ondan nefret bile edebilirim- ama başka kimsenin onunla uğraşmasını istemiyorum. Onun sefaletini yemek *benim* . "Eğer birbirinize aitseniz," diyorum, "neden küçük Bobby'yi pantolonunuzun içinde tutmuyorsunuz, ha?"

Alnında bir damar zonkluyor. "Yalanlarıyla Mercedes'i incitmeyi bırak. Daha iyisini hak ediyor.

"Ona kesinlikle vereceğin STD'yi hak etmiyor." Kirpiklerimi masumca kırıyorum. "Sana boşuna Bay the Lay ve Bob'un Mısır Koçanı Yarası demiyorlar, *amirite* ?"

Sanırım alnındaki damar patladı. Yüzü pancar kıpkırmızı oluyor ve sanki mesafeyi aşmış hiddetlenmeye her türlü niyeti varmış gibi kapı koluna uzanıyor. *Getir onu*.

Mercedes, "Hadi buradan çıkıp özel konuşalım" diyor. Beni fırlatıp atıyor.

Her neyse. Clarik'in yanından geçtiğim evlerden birinde yaşama ihtimaline karşı elimden geldiğince gölgelere yapışarak yürümeye devam ettim. Onu görmek istemiyorum çünkü aslında onu görmek istiyorum.

Evde, sonunda gardımı gevşetebiliyorum. İç mekanın en büyük hayranı değilim, duvarlar ve kilimler benim zevkime göre biraz fazla renkli - burada mavi ve pembe, burada sarı ve yeşil - ama asla

şikayet etmem. Fiona'nın duygularını incittim ve Fiona'nın duygularını *incitmek* istemiyorum. O bir sümüklü. Tüm vücudu inip kalkıyor, gözleri şişiyor ve cildi kırmızı ve lekeli bir hal alıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve burnu akıyor.

Görünüşe göre dekorasyon onun "uzmanlığı", yani onun zevki var ama benim yok. Yerel emlakçılar için evleri sahneliyor. Zaten o ve babam böyle tanıştı. Babam, çocukluğumu geçirdiğim evi satmak için çaresizdi, ancak temsilci bir anlaşma yapmakta zorlandı ve düzeni değerlendirmek için gelen Fiona'yı aradı. O ve babam hemen anlaştılar ve kısa süre sonra evlendiler.

Fiona'yı mutfakta akşam yemeği hazırlarken buldum. Beni fark ederek gülümser gibi bir tavır takınıyor. "Merhaba Yeşim."

"Merhaba." Ne zaman nasıl ve ne zaman öleceğini merak etsem, babamın tepkisini düşünmeden edemiyorum. Büyük bir çöküntü mü yaşayacak yoksa her zamanki gibi devam mı edecek? Annem ve ardından Nadine ile birkaç kötü hafta geçirdi ama parçaları çabucak toparlıyor gibiydi.

Fiona'nın doğradığı tavuktan buhar çıkıyor. Babamın onda ne bulduğunu bilmiyorum. Ve bunu acımasız bir şekilde kastetmiyorum. O güzel ve tatlı. Sadece... o benimki gibi düz platin sarısı saçlarıyla kısa ve kıvrımlı olan anneme hiç benzemiyor. Annemin kız kardeşi sanılabilecek Nadine'e hiç benzemiyor. Fiona uzun boylu ve ince, kıvrırcık kahverengi saçlı.

Eh, genellikle ince. Şu anda altı aylık hamile ve bir ev kadar büyük ve bu yüzden daha güzel. Parlıyor.

Bazen, babamın sırf etrafımda olmaya katlanabilecek tek kişi olduğu için mi ona razı olduğunu merak ediyorum.

"Günün nasıldı?" o soruyor.

"İyi." Daha fazlasını söylemediğimde, gözlerinde hayal kırıklığı yanıp sönüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Tavuk ve mantarlı güveç."

Babamın favorisi. Benim kabusum. Mantar mantardır ve ayak tırnaklarını yemeyi tercih ederim.

Merak etme, diye ekliyor. "Senin için ikinci bir tabak yapıyorum. Tavuk güveci, mantarsız."

sancı Harika! Şimdi ben de evde nöbet tutmak zorunda mıyım? Gerçekten aç değilim, dedim düşündüğümünden daha güçlü bir şekilde.

"Ah," diyor, bir kez daha hayal kırıklığını yansıtarak. "Tamam."
sancı, sancı. Nefes al, nefes ver.

Kedi kıkırdar, ayak bileklerine dolanır ve mırlar. Fiona, babamla evlenmeden önce onu kurtardı. Kedi asla kıkırdamaz, ama ne zaman yiyecek ya da kaliteli porselenleri mutfak tezgahından iterse şüpheli bir şekilde neşeli görüldüğünü itiraf etmeliyim. Ne zaman onu okşamaya çalışsam, sanki kanlı bir cinayete teşebbüs ediyormuşum gibi elimi tırmalıyor.

Onu sevdim.

Fiona, bundan pek emin değilim. O kötü biri değil. Aslında, o gerçekten hoş biri. O sadece... annem değil.

Nefesi kesilerek ellerini yuvarlak göbeğine bastırıyor. "Kardeşin ortalığı karıştırıyor."

Hamileliği ilk öğrendiğimde, bir heyecan dalgası yaşadım. Kazadan önce, dünyadaki her şeyden çok bir kardeş istemiştim. Sonra bebek ölüm oranlarına baktım ve şaşırtıcı derecede yüksek olduklarını öğrendim.

Gerçek şu ki, dünyadaki herkes bir noktada ölecek. Bağlanmaya gerek yok.

Üstümü değiştirip koşuya çıkacağım, diye mırıldandım ve kendimi yatak odama kapattım. Fiona'nın bana hediye olarak dekore ettiği bir "cennet". Pembe duvarlar. Beyaz örtüler, çiçekli çarşaflar. Gül desenli bir makyaj masası.

Çantamı kapının yanına bıraktım ve bir grunge atleti ve çok kısa bir şort giyip tenis ayakkabılarımı giydiğim dolabıma girdim. Koşmak kafamı boşaltmama yardımcı oluyor.

Ön kapıya yöneldiğimde Fiona, "Aç olmadığını biliyorum ama akşam yemeğinde bize katılmanı istiyorum. Yarım saat."

"Hayır, teşekkürler." O yorum yapamadan ben kapıdan çıkıyorum.

Sokağın banketinde koşuyorum ve yemin ederim balkabağı ve baharatın tatlı kokusunu alıyorum. Karşılaştığım her çim, geç mevsime rağmen bakımlı, mahalledeki her ev eski ama bakımlı.

Hangi ev Clarik'e ait?

Ah. Neden hala onu düşünüyorum?

Mercedes köşede oturuyor...orada...daha büyük iki kattan birinde. Garaj yolunda duruyor, yanında Charlee Ann, ikisi birbirine bağırıyor.

Charlee Ann, "—iki oğlu birden olamaz," diye homurdanıyor. "Seçmek zorundasın ki geri kalanımız diğerine bir şans tanıyabilelim."

Mercedes beni gördü ve gözlerini kıstı. "Koş, ucube. Burada istenmiyorsun. Veya herhangi bir yerde!"

Charlee Ann benimle yüzleşmek için hızla döndü. Gözleri de kısılıyor. "Daha uzun yaşamak için sağlıklı olmaya mı çalışıyorsun? Dünyanın geri kalanı için ne kadar talihsiz."

Her neyse. Çıkamaz sokaktan dönerken sabit bir adım atıyorum.

Döndüğümde kızlar çoktan gitmişti ve tüm mahalleyi ikinci kez turladım. Güneş ufukta batıyor, gökyüzü pembe, mor ve altınla parlıyor. Muhtemelen eve dönmeliyim ve—

Eski püskü bir kamyon arkamda duruyor ve yavaşlayarak benim koştuğum yöne doğru ilerliyor. Yolcu tarafı camı açılırken ben de yavaşlıyorum. Bir sürüngen beni gezdirmek üzere mi? *Devam etmek. Göreyim seni.* Boğazına bir yumruk atıp gırtlığını kıracağım ki bir süre kimseye bir şey teklif etmesin.

Clarik!

Kaçınmak! Kaçınmak! Daha hızlı koş. Ona kaybolmasını söyle. Bir şey!

Çok geç. Dirseğini pencere pervazına dayadı ve kalbim gerçekten atmaya başladı. Hmm. Kendimi fazla yormuş olmalıyım. "Merhaba," diyor.

"Hey." Bu durumda havalı oynamak yok. Şu anda terden sıırılsıklam oldum ve bu tam olarak en iyi görünüşüm değil, hatta ilk yüz yarışmacıdan biri bile değil.

"Kemik dövme kızı asla koşucu sanmazdım."

Norfield'ın dersinde de bana hiç bakmadı ama yine de dövmelemlerimi fark etti. Omurgam boyunca kazınmış bütün bir iskeletin yanı sıra, diğer görüntülerin içine gizlenmiş yapboz parçaları gibi kolumun üzerine dağılmış ayrı ayrı kemiklerim var. Cildimi sonsuza dek süslemek için neden onları seçtiğimi anlamak için dahi olmak gerekmiyor; onlar benim "ölüm takıntımın" bir uzantısı.

"Elimdeki her fırsatta koşarım," dedim sonunda. Birden fazla şekilde.

"Koşu bandını tercih ederim."

"Başkalarının vücudunu süzmesini istemediğin için mi? Mantıklı." Çenemi eğerek devasa pazılarını işaret ediyorum. "Ayrıca ağırlıklarla da çalışıyorsun. Tabii."

Dudakları hoşuma gitmeye başlayan o şeyi yapıyor, köşelerde kıvranıyor. Sonra düşerler. *Bunu* sevmiyorum. "Bana çok güçlü ve erkeksi olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Güçlü ve erkeksi, evet," diye yanıtlıyorum. Benimle dalga geçiyor, ama belki... bir nevi... benimle de flört ediyor olabilir? Ona sataşmaya bir şans vermeye karar verdim. "Karanlık şeylere ilğim var ama yamyamlık onlardan biri değil. Çok büyük kasların lezzetliyse, bilmemeyi tercih ederim.

Açıkça gülüyor, beni heyecanlandırıyor. "Erkeklerinin çok büyük kaslarından hoşlanır mısın, Jade Leighton?"

Ona söylemesem de soyadımı biliyor. Kalbim bir atımı daha atlıyor. Ne kadar garip. Herhangi bir üfürüm veya valf problemi için çok gencim. Kaslarımı çatarak, nabzımı ölçmek için iki parmağımı enseme bastırdım.

Tamam, *kesinlikle* taşıkardiden mustariptim - bu terimi annemin kazadan sağ kurtulmuş olsaydı ölebilmemiş olabileceği diğer yolları incelerken öğrendim.

Bir gün babam listemi buldu ve terapistime gösterdi. Dr. Miller bunun kendimi yatıştırma yollarından biri olduğunu söylüyor. Beynimin kalbime şöyle deme şekli: *Zaten bir noktada annemi*

kaybedecektik, o halde neden onun ölümünün trajedisi için yas tutuyoruz?

"Benim hiç erkeğim yok," diyorum. "Ben çıkmıyorum."

Kara kaşları çatıldı. "Çıkma... hiç olmadığı kadar mı?"

"Aynen öyle. Hiçbir zaman."

"Seçimle? Yoksa erkekler senden korktuğu için mi?"

"İkisi birden?" Cevap veriyorum.

İlerideki küçük evi işaret ediyor ve "Bu benim" diyor.

Garaj yoluna girip park ederken kamyonun yanında kalıyorum. Çünkü ayrılmak kabalık olurdu. Bir sohbetin ortasındayız ve benim terbiyem var... terbiyeli olmayı seçtiğimde.

Bir adamın verandadan atlayıp yaklaşması, bana Clarik'in dönüşünü beklediğini düşündürdü. Uzun boylu, siyah saçlı ve geniş göğüslü. Yüzü kaba ve yıpranmış ve bana bir şekilde tanıdık geliyor. Clarik'in babası mı? Üzerinde yırtık pırtık bir tişört ve boya lekeli bir kot pantolon var.

"Güzel güzel. Burada kim var? diye soruyor bana gülümseyerek. Nazik bir gülümseme, sanki bunu varlığının her zerresiyle kastediyor ve sadece kibar davranmıyor.

"Tag Amca, bu Jade." Clarik beni işaret etti. "Hathaway'e gidiyor."

El sıkışıyoruz. Tutuşu sağlam, avucu nasırlı.

"İkinizin bir randevu planladığınıza kulak misafiri oldum mu?" Etiket sorar.

"Hayır," diyor Clarik, ağzından inanılmaz bir hızla inkar ifadesi çıkıyor.

Tamam pekala. Benimle flört *etmiyordu* .

Tag ona kaşlarını çatı. "Misafirimize kaba davranmayı bırak. Bu hafta sonu akşam planın yok evlat. Dışarı çıkın, birbirinizi daha iyi tanıyın. Bir arkadaşın işine yarayabilir.

"Tag Amca, dur," diye homurdandı Clarik, çizmeli bir ayağından diğerine geçerek. "Lütfen. Jade'i rahatsız ediyorsun.

"Hayır, o değil," diyorum. "Ve evet. Bu hafta sonu seninle çıkacağım."

Tag bana ısınlandı ve eğer o bir öğretmen olsaydı, eminim ki sınavımdan az önce A alırdım.

Bu sefer kaşlarını çatan Clarik oldu. Elektrik mavilerinde parıldayan azalan güneş ışığıyla sessizce beni inceliyor. Kısa, çalıntı bir an için - birkaç saniye için mi? sonsuzluk mu?—Nefes alamıyorum.

Muhtemelen bir kliniğe gitmeli ve kontrol edilmeliyim.

Sonunda, "Pazar günü yemeğe gideceğiz," diyor ve gözlerini kaçırıyor.

Aynen öyle, nefes ciğerlerime yeniden doluyor. Ve aynen böyle, Clarik her geçen saniye daha da gerginleşmeye başlıyor. Ofisteyken fark ettiğim gerilimin aynısı. Benimle çıkmak istemiyor ama duygularımı incitemeyecek kadar tatlı.

Bahse girerim başka birine aşık oluyor ve evet, tamam, cadının adını bulmak için çok fazla akıl dosyası karıştırmama gerek yok. Geri adım atmalıyım, onu kancadan kurtarmalıyım... ama tam gaz ilerleyeceğim. Birincisi, onu Mercedes'ten ve kesinlikle vereceği gönül yarasından uzak tutarak ona büyük bir iyilik yapacağım ve ikincisi, onu çok merak ediyorum. Onu anladığımda, ona olan hayranlığım kaybolacak.

Daha sonra bana teşekkür edecek, bundan eminim.

Tag sırtına vuruyor. "İyi iyi. Çözüldüğüne sevindim. Şimdi, Cheetos'umu aldın mı?

"Evet efendim." Clarik kamyona uzanıyor ve iki torba Beyaz Cheddarlı Cheetos Puffs çıkarıyor.

"Kibarca teşekkür ederim, Clarie. Sen iyi bir çocuksun." Tag bana başını sallamadan önce tekrar omzuna bir tokat attı. "Seninle tanışmak bir zevkti Jade." Sonra bizi yalnız bırakarak uzaklaşıyor.

Clarie? Ben de ayrılmalı mıyım? Tipik erkek/kız yeni planlanmış randevusuz randevu protokolü nedir?

İfade okunamıyor, Clarik, "Bunun için üzgünüm. Bak, sana karşı acımasızca dürüst olacağım. Şu anda kimseyle çıkmakla ilgilenmiyorum."

Herkes mi yoksa sadece ben mi? "Goth kızlarından hoşlanmıyor musun? Normal kızları mı tercih edersin?

"Goth olayı umurumda değil. Ben sadece içindeki kızı önemsiyorum. Başını yana eğiyor, üzerimdeki incelemesi yoğunlaşıyor ve kıvranmama neden oluyor. "Goth nedir zaten? Sana, demek istiyorum."

diye soran ilk kişi değil. "Bir varoluş hali sanırım. Diğer insanların nefret ettiği şeyleri, *ucube* olarak etiketlenen şeyleri kucaklama eğilimindeyim . Karanlıkta güzellik görüyorum." *Ve sende. sende güzellik görüyorum* Yine de bu onun hakkında ne söylüyor? İçinde karanlık *olduğunu* mu? "Mezara doğru gittiğimi, öyle ya da böyle, bir gün *hepimizin* mezara gideceğini anlıyorum ve kabul ediyorum . Korkmuyorum."

Hiç kimse beni, sanki her mikro ifadeyi ve gözlerimin ötesinde saklıyor olabileceğim sırları alıyormuş gibi, şimdi Clarik kadar yoğun bir şekilde izlememişti. "Ölmekten korkmadığını söylüyorsun ve kendin için evet, buna inanıyorum. Ama diğerleri için değil. Başkalarının ölmesinden bahsederken bakışların değişti."

Anlayışlı biri ama bunu zaten biliyordum. Kendime izin verirsem, bana yakın olan herkesin nasıl ve ne zaman öleceği konusunda 7/24 endişelenebilirim.

Her neyse, dedi beni paçayı kurtararak. "Ne olursan ol, hoşuma gidiyor. seksisin Sıcaktan öte. Ama dediğim gibi, şu anda kimseyle çıkmakla ilgilenmiyorum. Eski kız arkadaşım... o... Fark etmez. Sen ve ben dışarı çıkarsak, arkadaş olarak olacağız, sadece arkadaş. Yani benimle vakit geçirmek istemezsen, anlarım ve—"

"Yine de gitmek istiyorum ve söz veriyorum sana pas vermeyeceğim," diye araya giriyorum. *Nasıl* pas atılacağını bildiğimden emin değilim . Ama itirafının merak ateşimi körüklediğini biliyorum. "Sen ve...adı her neyse... ne zamandır çıkıyorsunuz?" Ve ne kadar süredir amcasıyla yaşıyor? Neden ailesiyle yaşamıyor? Ve en önemlisi, gerçekten seksi olduğumu düşünüyor mu?

Her seferinde bir soru.

"Adı Kendra ve üçüncü yılın büyük bölümünde birlikteydik."

Vay. Özellikle çok genç insanlar için ciddi bir taahhüt hakkında konuşun. "Onu falan unutmuyor musun?"

Görünmez bir perde yüzünün üzerine çökerek ifadesini gizler. "Aslında bu seni ilgilendirmez, değil mi?"

Ses tonunun sertliği normal bir insanın dudaklarını büzüştürürdü. Hiçbir zaman normal olduğumu iddia etmedim. "Bunu bir *Hayır olarak kabul edeceğim Jade, her gece yastığının içinde hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ve onu geri almam için bana yalvarması için dua ediyorum*. Peki ne zamandır bekarsın?"

Gözleri kısıldı, kirpikleri neredeyse birleşecekti. "Birkaç ay." Sözcükler, kenetlenmiş dişlerin arasından düzensizce dışarı fırladı.

Hmm. Kimberly, uzun süreli bir ilişkinin üstesinden gelmenin yıllar sürebileceğini iddia ediyor. Birisi çok erken çıkmaya başlarsa, "geri tepiyor". Çiftlerle ilgili olarak ima ettiği olumsuz anlamda değil, asla anlamadığım bir terim. Basketbolda sert bir yüzeye çarptıktan sonra geri seken bir top iyi bir şeydir, değil mi? Bir atış yapmak için ikinci bir şans.

"Neden ayrıldınız?" Soruyorum. *Ve işleri kim bitirdi?*

Ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde geri sallanıyor. Bir göz kırpması ile bir sonraki arasında, gözlerinde bir pırıltı belirterek tahrişini bıraktı. O pırıltı, ışıltıdan farklıdır, daha neşeli.

Dostum, ruh hali şimşek hızıyla değişiyor. Ben duygularımla savaşıırken, o kollarını açarak karşılıyor.

"Hiçbir şeyi veya kimseyi umursamadığı varsayılan bir kıza göre, çok fazla soru soruyorsun."

Teşekkürler Mercedes. Onaylamak ya da reddetmek yerine, "Lütfen bana herkesin size söylediği her şeye inanan insanlardan biri olmadığınızı ve söylenti değirmeninden bağımsız çalışan birkaç beyin hücreniz olduğunu söyleyin" diyorum.

"Dedikodu değirmeninin veya çalışanlarının hepsinin hayranı değilim ama kör de değilim. Gerçek olalım. Bazen senin hakkında neredeyse ... robotik bir şey var.

omuz silkiyorum "Yani? Robotlar harikadır." Gerçek şu ki, mutluluk en büyük ödül olsa bile, acımla uğraşmaktansa robotik olmayı tercih ederim. Acı korkunç. Ağır ve ruh ezici. Boşalıyor. Görünüşte hiç bitmeyen bir umutsuzluk çukuru. Uçabilecekken neden düşünüyorsun?

Clarik, "Benim fikrimi kanıtladın," diyor. Az önce sana hakaret ettim ama sen gücenmeye yakın bile değilsin.

"Gücenmemi mi istiyorsun?"

"Bir soruya başka bir soruyla cevap vermek. Şimdi yön değiştiriyorsun."

Gözlerim genişliyor. Saptırma. Psikoloji benim yerime konuşuyor *Odağını tekrar bana veriyorsun, yo* . Ya da böyle bir şey. "Terapiye gittin."

Kasıldı, bana kısaca başını salladı.

"Ben de," diye itiraf ediyorum ve rahatlıyor.

Elini güzel yüzüne sürüyor. Güzel, çekici ve unutulmaz. Ondan bu kadar etkilenmemin sebebi bakışları mıydı? Saçmalık. Mercedes ve Charlee Ann kadar sığ olamam. Ölmeyi yeğlerim.

"Bir şişe su ister misin?" diye soruyor, ayrılıkla ilgili asıl soruma cevap *vermeden konuyu değiştiriyor*.

"Hayır, teşekkürler." Onun yeterince vaktini aldım. "Muhtemelen pilim bitmeden eve gitmeliyim."

O harika kahkahalardan birini havlayarak söyledi ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Tamam, gerçekten eve gitmem gerekiyor, yoksa saçımı Mercedes usulü kıvırmaya başlayabilir, hatta göğsünü okşayabilir miyim diye sorabilirim. "Görüşürüz, *Clarie* ."

Gülümsemesi genişliyor. "Tam sana, *Jadie* ."

Koşarken göğsümde bir sancı var. Ayrıca titreyen baldırlarımda akkor bir yanık var. Bugün kendimi çok zorlamış ve çok az yakıt tüketmiş olmalıyım. Ya da Clarik tekrar vurdu ve bir şekilde zor kazandığım soğukkanlılığımı mahvetti.

Sonuçta belki de randevusuz randevumuzu iptal etmeliyim. Ve gerçekten, terazi dengesiz. Merak ediyorum. O değil. İstekliyim. Eh,

olabildiğim kadar istekliyim. O değil. Ondan etkilendim. Eski sevgilisine takıldı.

Orası. kabul ettim. *Clarik* Iverson'a ilgi duyuyorum . Vücutlu bir ateşli olmanın yanı sıra, açık, dürüst ve açık sözlü. İlgimi çekiyor.

Onu unut. Odak. Denerim. Gerçekten yaptım. Gözden ırak, akıldan ırak, değil mi?

Hayır. Yanlış. Bu sefer mesafe beni yanıltıyor.

Ah. Sanırım kendimi her şeye kaptırmam gerekiyor *Clarik* Iverson. Yapabiliyorken neler yapabileceğimi öğrenin ve ona karşı bir bağışıklık oluşturun.

Bu bir şey. *Doğru?*

Ya da belki de bu şimdiye kadar sahip olduğum en kötü fikir.

Evde, babam oturma odasında, koltuğuna yayılmış, televizyon izliyor. Ancak kapı arkamdan kapanır kapanmaz, Duraklat düğmesine basmak için uzaktan kumandayı kaldırdı. Bana odaklanarak, "Fiona'yı ağılattın," diyor.

"Son zamanlarda *sürekli* ağlıyor." Ama tamam, tamam. Güveçini reddettiğimde ona biraz sert davrandım. Durumu daha iyi idare edebilirdim. "Ona daha iyi davranmalıydım."

Yanından geçmeye çalışıyorum ama beni engellemek için ayağa fırlıyor. *Clarik* kadar uzun olmasa da benden birkaç santim daha uzun. O kaslı - egzersiz yapıyor - ama yine *Clarik* kadar kaslı değil.

Um, belki de ikisini karşılaştırmayı bırakmalıyım? Brüt.

Babam bana hiç benzemiyor. Yıllar geçtikçe koyu saçları inceldi ve ağardı ve cildi koyu bir bronzlukla derinleşti. Ben çilliyim, o değil. Alnında, gözlerinin çevresinde ve ağzında çizgiler belirliyor. Gülme cümleleri değil; Nadiren güler. Güneş sadece bir ücret aldı. Lise son sınıftan beri inşaatta, dışarıda çalışıyor.

Annemin düğün sonrası günlüğünde, onun bir para yöneticisi ve muhasebeci olma hayali hakkında yazdı, kendisine premilyoner demeyi sevdiğini söyledi. Sonra ben geldim ve üniversite birikiminin her zerresini bebek Jade'in bakımı ve beslenmesine akıttı. Ya da annemin sevgiyle dediği gibi Kaka Makinesi.

Öfke, babamın yüz hatlarını gerginleştirir. "Fiona'yı *nasıl ağılattığını* bilmek istemiyor musun ?"

Nasıl olduğunu biliyorum, dedim ona.

Babam beni görmezden gelerek, "İşten ve bebekten yorulmasına rağmen bize leziz bir yemek yaptı. Senin için bir güveç yaptım. O kadar zahmete *girdikten sonra ona* aç olmadığını söyledin . O zaman bizimle yemek yemek için zamanında gelmedin."

"Şimdi yiyeceğim." Aç olmama rağmen. Protein karışımlarıyla yaşıyorum; hiç acıkmayan mideyi bozmadan enerjimi yüksek tutuyorlar. Ama Fiona'yı yatıştırıcaksa, "özel" güvecimden birkaç parça kürekle atacağım.

Bana başını hafifçe sallıyor. *Bizimle* yemek yemen gerekiyordu .

"Kahvaltı yapacağım. O zaman birlikte yemek yiyebiliriz."

Öfkesini ikiye katlamaya karar vererek, "Yarın bugünden düzelmez!" diye kükredi.

Onun hüsranı tenimde bir nabız gibi atıyor ama içimde uyuşukluk sabit duruyor. Burada ve şimdi, Clarik'in beni olmakla suçladığı robot gibi hissediyorum.

Babam kasıtlı olarak böyle olduğumu biliyor ve bu bilgi onun stres seviyesini sürekli kaynamaya devam ediyor.

"Muhtemelen ondan özür dilememi istiyorsun, değil mi?" Soruyorum. "Şey, yapamam-"

"Numara. Özür dilemeni istemiyorum. Bunu kastetmezsin. Değişmezdin." O soldu. "İşleri sadece daha da kötüleştirirsin."

Uyuşukluk erimeye başlar. Bu basit hareketten güç alarak baş parmağımı bileğimdeki kırık kalp dövmesinin üzerinde gezdiriyorum. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, onu incitmekten hoşlanmıyorum. Siz veya."

"Değil." İç çekiyor. "Buna... sana alışmalıyım. Eleştirilerinizi kişisel almamalıyım. Ama değilim ve ediyorum. Seni anlamaya çalıştım, Jade. Sana sempati duymaya, seni şımartmaya, azarlamaya, sana bağırmaaya, sana fısıldamaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı. Sana ulaşamıyorum ve ulaşamazsam sana yardım edemem."

"Ulaşılmak istemiyorum baba ve yardıma ihtiyacım yok. Ben değişmek istemiyorum."

"Keşke..." Bir kez daha iç çekti. "Boşver. Önemli değil."

Cümlesini tamamlamasına gerek yok. Ne söylemek istediğini zaten biliyorum. *Keşke farklı olsaydın Jade.*

Yeni bir sancı göğsümü kesiyor ve bir sonraki nefesimi çalmakla tehdit ediyor. "Neden birkaç gün birbirimizden uzak durmuyoruz?"

Sanki ona yumruk atmışım gibi irkildi ve "Ben senin babanım. İçimi parçalasan bile senden kaçmayacağım. Tek yapmak istediğim seni sevmek tatlım. Bunu neden göremiyorsun?"

sancı "Aşk abartılıyor." Sevdiğin insanlar ölecek. Bu hayatın bir gerçeği. Sevdiğin şeyler kırılacak, sevdiğin evler elinden alınacak. Neden kendini kalp ağrısına soktun?

Ayrıca annemin iniş ve çıkışlarının zorluklarını, en yükseklerden en alçaklara nasıl sallanabildiğini hatırlıyorum.

Anne... *Sancı, sancı* . Onun gizli umutlarını ve hayallerini, en derin korkularını ve gizli utançlarını biliyorum. Babamı sevdiğini ve bu aşkın onu paramparça ettiğini biliyorum. Babamın ona içerlediğini, onunla sadece bana hamile olduğu için evlendiğini düşündü.

En azından Fiona'nın hamileliği planlanmıştı. Bu bebek aranıyor. Fiona'yı ne zaman görse kollarını ona doluyor ve ellerini karnının üzerinde düzleştiriyor. Bebek ne zaman hareket etse, sanki Fiona muhteşem bir şey yapıyormuş gibi gülüyor ve Fiona'nın şakağını öpüyor .

Daha önce, etkileşimler benden herhangi bir tepki uyandırmadı. Bugün? Anı bile midemi yumruk yemiş gibi kasıyor.

Bir gün için yeterince duygusal kargaşa yaşadım.

"Terapiye geri dönmemi ister misin?" Soruyorum. Geçen yıl ilerleme kaydetmediğim için bırakmama izin verdi. "Bu seni daha iyi hissettirecek mi?"

"Daha iyi hissetmem umurumda değil. Daha *iyi* hissetmeni önemsiyorum . Küçük bir kızken olduğun gibi mutlu olmanı istiyorum. Eskiden nasıl güldüğünü hatırlıyor musun?"

Keşke şimdi ona cesaret verici bir şekilde gülümseyip beni bırakabilseydim, ama bunu tam olarak başaramıyorum; Eylem bana hiç öğrenmediğim bir dil gibi yabancı. "O küçük kız araba kazasında öldü ve ölümler hayata geri dönmüyor," diye hatırlattım ona. "Ben onun yerini aldım. Kalmak için buradayım."

Omuzları içeri yuvarlanıyor. Ah.

Geri çekilip aramızdaki mesafeyi artırıyorum. "Bak gerçekten duş almam gerekiyor. Ve yoruldum. Sanırım erken yatacağım, tamam mı?"

Bu sefer etrafından dolaştığımda, bana izin veriyor. Bakışları sırtımda iki delik açtı. Fiona koridorun sonunda, ana süitin kapısında duruyor, yüz hatları endişeyle buruşmuş.

"Jade," diyor bana uzanarak.

Midem her geçen saniye daha da düğümlenirken, yapmam gerektiğini bilmeme rağmen kendimi onunla başa çıkmaya ikna edemiyorum. Odama giriyorum, sessizce kapıyı kapatıp kilidi çeviriyorum.

Duş alıyorum, yeni bir atlet ve şort giyiyorum. Zihnimi meşgul etmek için birkaç saat okudum... sonunda uykuya daldım.

* * *

Hayatımı sonsuza dek değiştiren araba kazasından beri ilk kez annemi rüyamda görüyorum. Arka bahçemde salıncaklarda oturuyoruz. Babam Ruby için bir oyun cenneti inşa etti - o ve Fiona'nın kız kardeşim için seçtikleri isim. Yeşim ve Yakut. Değerli taşlar, benim "taşım" sonsuza dek lekелendi.

Aklımdan binlerce soru ve ifade geçiyor, ama sonunda ağzımdan kaçan kelimeler? "Günlüklerinizi okudum. Şey, ikisi." Ona elimden gelen tek şekilde tutunduğumu bilmesini istiyorum.

Gülümsemesi bana Robb'unkini hatırlattı. Tüm hüznün, iyi mizah yok. "Sevgili adam sana en iyilerini verdi, benim en iyilerimi hatırlamanı istedi. Keşke diğerlerini de yaksaydı." Ay ışığı üzerine dökülerek gümüşü beyaz saçlarının etrafında bir hale oluşturuyor.

Gözleri ürkütücü bir altın rengi ve benim aynalarım. Çillerinin çoğu soldu, ben ise hâlâ çillerle kaplıyım.

Yak onları. Neden?" Soruyorum. Onun hakkında daha fazla şey öğrenme şansını memnuniyetle karşılarım.

"Sayfalar karanlık ve acıyla dolu ve artık ikisine de ihtiyacın yok tatlı Jade."

"Bunun üstesinden gelebilirim. Bana bak. Karanlık benim tarzım."

Uzanıp dizime hafifçe vurmak için sallanmayı bıraktı. "Gördüğün karanlık var ve sonra hissettiğin karanlık var. Acı ve acı. Şu anda sahip olduklarınla ilgilenmiyorsun. Neden sana isteyerek daha fazlasını vereyim?" Bakışları başımın üzerinde geziniyor, sanki çok uzakları görüyormuş gibi. "Sorunlarınızı halletmezseniz, büyürler. Sahip olduğunuz güzel şeylerin kıymetini bilmez ve kıymetini bilmezseniz, onları kaybedersiniz."

"Bu, sanırım rüyamın felsefi kısmı."

Hayır, bilmiyorsun. Geçmişinize, bugününe ve geleceğinize kirli bir pencereden baktığınızda net göremiyorsunuz. Belki de birinin camı temizlemesinin zamanı gelmiştir. Elbette birisinin senin zırhını da çıkarması ve saklanamayacağından emin olması gerekecek."

"Tamam, öldün ve Riddler oldun mu?" Bu çok saçma.

Salıncaktan kayarak önümde diz çöktü ve ellerini dizlerime koydu. Şaşırtıcı bir gerçek netleşiyor: rüyamda onu hissedebiliyorum. Rüyamda, o bir hayalet değil. "Soğuk bir kabuk oldun sevgilim. Yaşama sevincini kaybetmişsin. Her şeye olan sevgin. Artık hiçbir şeyde güzellik göremiyorsunuz. Küllerden doğma zamanı - yüksel, yüksel, her zamankinden daha güçlü."

Ah. Bilinçaltım biraz (kötü) bir şair ve babamın ekibine katıldı. "İyiyim. Söz veriyorum."

"İnce yeterince iyi değil." Altın gözler bana yalvarıyor. "Acının gizli olduğunu düşünüyorsun, ama saklanan *sensin* . Acı seni öyle ya da böyle bulacak. Hazır ol. Savaş onunla. Daha iyisi için savaş."

Salıncağımı üst çubuğa bağlayan soğuk metal halkalar boyunca parmak ucumu gezdiriyorum. "Daha iyisini istemiyorum."

"Yapıyorsun, sadece bilmiyorsun." Dizlerimin üzerindeki tutuşu sıkılaşıyor. "Henüz."

Başımı sallıyorum, bukleler yanaklarıma vuruyor. "Üzgünüm anne ama beni tanımiyorsun. Uzun zamandır yoktun. büyüdüm Değiştim."

Bana gülümsüyor ama bu sefer biraz hüzün var. "Bir zorbaya dönüştüğünü biliyorum."

Ne! Ben? Bir kabadayı? "Numara!"

"Bir zorba başkalarını incitir ve değişmeyi yeterince umursamaz. Bugün Robb'u iki kez incittin. Fiona ve babanı incittin. Yanlışlıkla Clarik'e hakaret ettin. Kasten Mercedes'e hakaret ettin. Tek bir kişiden özür dilemedin."

"Ben zorba değilim," diye homurdandım. Zorbalar, daha zayıf olan insanlara kasıtlı olarak zarar verir.

"Ayrıca," diye ekliyor annem, sanki ben susmuşum gibi devam ediyor, "gerçeği bilmem için seni tanımam gerekmiyor. Hayat katılımcı kurdeleleri dağıtmaz. Ya yaşamak için savaşırsın ya da ölürsün. Ortası yok."

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum. "İyiden daha iyiyim."

"Voltaire, bir aptalı saygı duyduğu zincirlerden kurtarmanın zor olduğunu söyledi. İmkansız diyorum, diye mırıldandı. "Kendi yalanlarıyla kör oldun ama ben senin ruhunu aydınlatacağım ve karanlığı kovalayacağım. Bir gün -yakında bir gün- *göreceksin*."

Omurgamdaki huzursuzluk karıncalandı ve yutkundum. "Saçma sapan konuşuyorsun."

Bakışları yukarı kaydı ve benimkilerle buluştu. Başka bir hüzünlü gülümseme ağzının kenarlarını kıvrıyor. "Şimdi uyu kızım. Huzur içinde uyu. Her şey değişimle ilgilidir."

4. Bölüm

Nezaket başkalarına verir.
Zulüm ruhunuzdan çalar.

— *Miranda Leighton*

Her yeni gün trajedi için bir fırsattır.

Güneş ışığı perdelerimden içeri girip yatak odamı doldururken bu düşünce aklıma geldi. Tamamen uyanığım ve saatlerdir öyleyim. Gözlerim yanıyor ve şakaklarım ağrıyor. Annemle ilgili gördüğüm rüyayı Technicolor detaylarıyla hatırlıyorum.

Son sözlerinden sonra nefesim kesilerek ayağa kalktım. Sonra dönüp döndüm, midem binlerce düğüm düğüm oldu. Şimdi bile, yanıldığından eminim. Ben zorba değilim. Ben kendimin bir kabuğu değilim - tamam, belki de *neredeyse* kendimin bir kabuğu olma ve acımı saklamak yerine acımdan saklanma ihtimalim var. Ama yine de şeylerde güzellik buluyorum. Karanlık şeyler bile. Özellikle karanlık şeyler.

Merhaba, Clarik'i hatırladın mı?

Ve evet, tamam, annemin ağzından çıkan şeyleri umursamamam gerektiğini biliyorum. O sadece benim hayal gücümün bir ürünüydü. Ama umursuyorum. İçimde bir yerlerde zayıf bir halka var ve o parçamın gelişmesine izin veremem. Onu boğmalı ya da aç bırakmalıyım. Bir şey!

Kararlıyım, kollarımı yukarı doğru uzatıyorum ve sallanan bacaklarıma tırmanıyorum. Yatakta tembellik yapmak ve endişelenmek çözüm değil.

Her zamanki sabah koşuma çıkmak ve muhtemelen Clarik'e çarpmak yerine - daldırma planımı unutun - temizlenip en sevdiğim gömleğimi ve kot pantolonumu giyiyorum. Her iki giysi de siyah ve benim ruh halime uyuyor. Saçlarımı ördüm ve yansıma baktım.

Onunla karşılaştıysam Clarik ne düşünürdü?

Tamam, planı unutmak yok.

Masama oturdum ve ona internetten baktım. Ne kadar arasam da onun için bir sosyal medya sayfası bulamıyorum. İlginç. Ya mahremiyetini seviyor ya da benim kadar ilgisiz.

Belki Robb'dan biraz araştırma yapmasını isteyeceğim. O bilgisayarlarla bir vızıltı.

Kapım çalınıyor. İçeri gel, diye seslendim.

Babam odanın içine kafasını uzatıyor. "Bu sabah seni okula ben götürüyorum."

"Hım tamam. Teşekkürler?"

Tahriş gözlerinde yanıp sönüyor. "Eşyalarını al."

Arabada bir tür konuşma bekliyorum ama tek kelime konuşmuyor. Çok garip! Sabahı ofiste geçiriyorum, sonraki iki derse giriyorum, arkadaşlarımla öğle yemeği yiyorum, *sonraki* iki derse giriyorum ve Clarik'i bir daha göremiyorum. Günün son dersine kadar olmaz. Bana bakmıyor ve babam gibi benimle konuşmuyor.

Gözaltından sonra koşarak gidip evinin önünden bir, iki kez geçiyorum. İkinci yolculuğunda, kamyonundan inerken bir an beni gördü...

Gülümsemiyor ya da el sallamıyor, sadece eve girerek beni şaşkına çeviriyor. Ve hayal kırıklığına mı uğradın?

Ertesi gün ve ertesi gün evinin önünden geçiyorum ama onu bir daha görmüyorum ve benden kaçındığından oldukça eminim. Belki tam bir ahmak, benimle hiç ilgilenmiyor ve yaklaşmakta olan randevumuza pişman oluyor ya da benim onun hakkında olduğum kadar onun da benim hakkımda kafası karışık.

Müsait olmasına rağmen Mercedes ile de takılmıyor. Mercedes, ondan ayrıldıktan sonra Bobby'yi geri almadı; Sanırım Clarik'i istiyor. Yemin ederim gözlerinde hasretle kafeteryayı tararken yakaladım. Ama o da benim kadar SOL. Kafeteryaya gelmeyi bıraktı. Sınıfta ve aradaki her dakika kendine saklıyor. Bildiğim kadarıyla, hiçbir grupta arkadaş olmadı.

Belki eski okulundaki tomurcuklarını kaybediyor ve yenilerini yapmaktan korkuyor, onları da kaybetmekten korkuyor.

Hayır, bu olamaz. Sosyal zamanlarda kendini tutabilir ama herkese gülümser ve el sallar. Ben hariç herkes. Bana karşı kaba olduğundan değil, sadece küçümseyici. Arkadaş canlısı olmasına rağmen, kimsenin sevişmediği bir çocuk olarak ün kazanıyor. Kimsenin onlar hakkında ne hissettiğini merak etmesine gerek yok. Ne kadar acımasız olursa olsun bunu söylüyor.

Pazar günü geldiğinde, asidin mide astarımı yakıp yok ettiğinden oldukça eminim. Clarik'le randevum hâlâ devam ediyor mu bilmiyorum. Eğer öyleyse, beni ne zaman alacağını bilmiyorum. Telefon numarasını bilmediğim için mesaj atıp soramıyorum.

Öğlen duş alıyorum, saçımı kurutuyorum, biraz makyaj yapıyorum ve üzerime daralan siyah bir elbise giyiyorum. Her ihtimale karşı. Ve evet, erken kuş köklerim kendini gösteriyor. Ayaklarımda, güvenilir savaş botlarımı yerine sabitliyorum. Tek aksesuarım, ortasından sallanan küçük bir insan iskeleti kopyası olan bir kolye.

Yatak odamın kapısı hafifçe vurulunca içime bir şaşkınlık çaktı ve kalbim hızla atmaya başladı. Şimdi saat 2:30. Clarik henüz burada olamaz, değil mi? Kapaıya koşuyorum, kilidi çeviriyorum. Kapaı açılırken menteşeler gıcırıyor...

Fiona önümde duruyor, güzel pembeler içinde, koyu renk saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış. "Bir ziyaretçin var," dedi, az da olsa şok geçirerek.

Hiç kimse beni ziyarete gelmiyor çünkü sıfır davetiye gönderdim.

Bugün annemin sözleri kafamda oynamak için o anı seçiyor. *Sahip olduğunuz güzel şeylerin kıymetini bilmez ve değer vermezseniz, onları kaybedersiniz.*

Her neyse. Clarik burada ve kalbim artık *daha hızlı atıyor*. Ben de biraz şok oldum. Yani, gerçekten geldi. Sonra Fiona kenara çekilerek Linnie'yi ortaya çıkarır.

"Sürpriz!" Linnie kollarını açmış, siyah-beyaz çizgili gömleği, kısa siyah eteği ve yırtık külotlu çorabıyla çok sevimli. Boynunda bir minyatür gerdanlık var. Ayağında kırmızı bağcıklı siyah tenis ayakkabıları.

"Merhaba." Neden burada olduğunu merak ederek bir hayal kırıklığı dalgasıyla savaşıyorum. Hiç böyle ortaya çıkmamıştı. Bir şeyler yanlış olmalı. "Neler oluyor?"

Üvey annemin yanından süzülüyor ve kapıyı yumuşak ama kararlı bir şekilde kapatıyor. "Hiçbir şey ama yine de her şey."

"Belki bu ifadeyi birkaç gerçeğe açalım?"

İçini çekerek kendini dağınık yatağının üzerine attı. "Ailemin türbede misafirleri var ve bana odamda kalmam ya da gitmem emredildi. Onları utandırdığımı biliyordum ama hadi. Bu gülünç."

Türbe. Bir evin sarayı bir tenis kortu, yüzme havuzu, ayrı misafirhane - misafir odası değil, misafirhane - bir gül bahçesi, bir basketbol sahası ve çok sayıda mermer şelale ile tamamlandı.

Babası bir avukat ve eski paradan gelen annesi bir hayır kurumu işletiyor.

"Robb telefonuna cevap vermiyor," diye ekliyor, "ve Kimberly dün geceki konserden sonra hâlâ akşamdan kalma bir haldeydi."

Yani üçüncü tercihtim. Kırılmadım hatta şaşırmadım. olmaya hakkım yok. "İstediğin kadar odamda kalabilirsin ama bir noktada ayrılmam gerekebilir veya gerekemeyebilir. Clarik'le randevusuz bir randevuya çıkmayı bir şekilde kabul ettim.

Linnie doğruldu. Altın güneş ışığı perdelerimdeki çatlağı aşırıp onun üzerine akıyor. "Clarik... yeni adam Clarik'teki gibi mi?"

"Tek ve sadece."

"Beklemek. Sana çıkma mı teklif etti? Ve üzgünüm! Üzgünüm! Seni köpek maması gibi göstermek istemedim. Tüm dünyam alt üst oldu. Sen, buz kraliçesi, bir çocukla ilgileniyorsun. Ve o...şey, o iyi...çoğu zaman. Onu özel ihtiyaçları olan bir çocuk için kitaplar taşıırken gördüm. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar gördüğüm en tatlı şeydi."

Önce bir robota benzetildim, şimdi ise bir buz kraliçesi. Sanırım kraliyet olmayı tercih ederim.

"Hoş çocuklar benimle ilgilenemez mi?" Soruyorum.

"Şey, ikinizin birlikte vakit geçirdiğinizi fark etmedim. Veya, bilirsin, birlikte bir şey yapmak.

"Bana çıkma teklif etmedi. Amcası yaptı. Biraz. Kabul ettim." Açıklama yapmak yerine elimi havada salladım. "İptal olduğuna bahse girerim. Clarik'in muhtemelen başka planları var ama bana söyleyemez çünkü nerede yaşadığını biliyor olabilir veya bilmiyor olabilir ve kesinlikle numaramı bilmiyor.

"Üzgünüm," diye tekrarlıyor. Yatağa geri düşüyor ve yastığının üzerinde bir kalp çizerek, "Belki de Mercedes'in partisine gidip aklını ondan uzaklaştırmalıyız," diyor. Anladığım kadarıyla annesi bu sabah bir tür tıp seminerine katılmak için Atlanta'ya uçtu ve iki üç gün içinde dönmeyecek.

Nadine pratisyen hekimdir. Kasabanın yarısı onu görüyor ama ailem onların arasında değil.

"Davet edildi?" Şüpheli soruyorum.

"Bütün okul davetlidir."

"Mercedes ve onun gibiler bizi okulun bir parçası olarak görmüyor, unuttun mu?" Bir şekilde bize saldırmayı planlamadığı sürece. "Biz bir hiçiz. Hiç kimse."

Gözlerinde yaşlar var ve sözlerimden hemen pişmanım. Belki de ben *bir* zorbayım.

"O çocuklar yanılıyor elbette," dedim ona. "Biz grubun en iyisiyiz. özellikle sen."

Bana sulu bir gülümseme attıktan sonra ayağa fırladı ve kollarını bana doladı. O...bana mı sarılıyor?

İlk başta tamamen hareketsiz duruyorum, kollarım iki yanımda. Fakat...

Bu hoşuma gitmedi. Bu *hiç* hoşuma gitmedi . Göğüs kafesim sıkışıyor. Nefesim kesik kesik, nefes alışlarım biraz fazla hızlı ve çok sık. Aceleyle, kollarından sıyrılıp geri çekildim.

İfadesinden kırgınlık geçiyor, orada ve göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyor.

"Partiye gitmem gerektiğini düşünmüyorum," diyorum. Burada beklemeliyim. Clarik için. Her ihtimale karşı."

"Senin yanında yaşıyor, değil mi? Neden evine gidip bize katılmasını istemiyoruz?"

Kalabalık uygun bir sorgulama için elverişli değildir - sohbeti kastediyorum. "Gitmek istiyorsan, Mercedes seni içeri almasa bile, seninle gelebilmesi için Kimberly'yi ayıtalım."

Linnie'nin nefesi kesiliyor. "Benimle vakit geçirmek istemiyorsun. Bilmeliydim. Üzgünüm. gelmemeliydim."

Kapıya doğru adım attı ama ben onun yoluna girdim.

"Gitme," diyorum yanaklarının ani solgunluğundan hoşlanmayarak. Beyazın aynı tonunu aynada çok kez gördüm. "Sen benim arkadaşısın ve seninle takılmayı seviyorum." Günlüklerime nezaketin önemi hakkında pek çok kez yazdım ama yine de bu kıza ya da herhangi birine çok az şey gösterdim. Daha iyisini yapmalıyım. daha iyisini *yapacağım*

"Bazen keşke senin gibi olabilseydim diyorum. Her şey beni rahatsız ederken, seni hiçbir şey rahatsız etmiyor."

"Bazı insanlar geçmişimin acılarından saklandığımı söylüyor," diye mırıldandım.

"Hepimiz değil miyiz?" Omuzları çöküyor. "Partiye Kim'le gidemem. Gerçeği uzattım, ama sadece biraz! Akşamdan kalma, evet ama bana da kızgın. Dün gece beni kuzeniyle sevişirken yakaladı."

"Neden buna kızıyor? Onunla yatmak istediğinden *şüpheliyim* .

"Şey...onun bir nevi...bir kız arkadaşı var. Kim'in bir arkadaşı," diye itiraf ediyor, yanakları pembe. "Bana âşık olduğunu söylediğinde yüzüne tokat atmalıydım, ama düşündüm... umdum... Eh, artık önemi yok, değil mi?"

Bu yüzden ona yalan söyleyerek kurtulmak için duymak istediklerini söyledi. Kimberly *ona kızmalı* . "Hepimiz hata yaparız. Kim biliyor. O seni affedecek."

"O zamana kadar... sizi Mercedes'in partisine götürüp götürmeyebilecek olan belki/belki olmayan randevunuza hazırlayalım." Elimi avucunun içine alıyor, sıkıyor. "Seni hazırlamak için yapacak milyonlarca işimiz var ve babamın altın kartı sayesinde bunları şık bir şekilde yapacağız."

Korku, damarlarımdaki kanı donduruyor. "Yapmam gereken tek bir şey düşünemiyorum."

"Merhaba. Saçın! Makyaj yapmak! Çamaşırlar!" Tamamını belirtmek için parmağını üzerimde sallıyor. "En son ne zaman ağda yaptın?"

asla olmazdı . "Bir erkeği etkilemek için makyaja ihtiyacım olursa , *çocuktan* etkilenmem . Bu yüzden teklifin için teşekkürler, ama sanırım ben de-"

"Hayır. Düşünme." Beni kapıya kadar götürürken, onunla tartışmanın bu kadar önemsiz bir şey için vermeye hazır olduğumdan daha fazla çaba gerektireceğini fark ettim. Alışveriş yapmayı çok seviyor, bu onu mutlu edecekse...

"İyi. Gideceğim." Dikkat dağıtmak için kullanabilirim.

"Tek yapman gereken, Jade Leighton, sihrimi yaparken beni izlemek."

* * *

Linnie'nin büyüğü = işkence.

Üç saat sonra beni eve bıraktı. Hâlâ elbisemleydim çünkü benim için seçtiği mini eteklerden birini giymeme imkan yoktu; her birinin etek ucu külot hattıma zar zor ulaştı.

Güzellik bitlerimi sivilcelerini istediğim gibi istiyorum: gizli.

Ama Linnie'yi mutlu etmek için saç stilimi seçmesine izin verdim. Artık bir usturayla kesilmiş perçemlerim var, bu yüzden yanlara doğru inceliyorlar ve ben aslında...onlardan hoşlanıyorum. Robb'la tanıştırmak istediğim bir makyaj uzmanı çünkü yüzümü boyayarak bana buğulu gözler, daha uzun ve daha kalın kirpikler, "kalıcı olarak kızaran" yanaklar ve şimdi parlak kırmızı dudaklar *vermem gerektiğini düşünüyorum*. .

Bana masumiyet ve ahlaksızlığın karışımı olduğum söylendi ve bu, bir erkek arkadaş kapmak ya da bir erkeği kaçmama izin verdiğine pişman etmek için mükemmel bir kombinasyon, hangisini tercih edersem.

Linnie evime vardığında müziğin sesini kısıtı ve frene basarak neredeyse kaldırıma çarpıyordu. "Clarik seni gördüğünde ölecek."

" *Eğer* ortaya çıkarsa," diye mırıldandım.

"Yapmazsa, bir zamanlar boş bir Doritos çantasını prezervatif olarak kullandığına dair bir söylenti yayarım."

Neredeyse - neredeyse - gülümsüyorum. "Arkadaş olduğumuz için memnunum."

"Ben de." Eğilip yanağımı havadan öpüyor. "Yarın okulda görüşürüz."

"İçeri gelmiyor musun? Clarik'ten bizi Mercedes'in partisine götürmesini isteyeceğimizi sanıyordum." Alışveriş çılgınlığımızın bir noktasında pes ettim ve onun planını kabul ettim.

"Hayır. Yine de gitmeye karar verirsen beni ara, seninle orada buluşuruz. Ama senin randevuna gelmeme imkan yok.

"Bu bir-"

"Evet evet. Biliyorum."

Arabadan inerken, en sevdiği enerji içeceğinin atılmış kutuları birbirine çarpıyor. Verandama doğru ilerliyorum. Kapı açık ve tek kelime etmeden içeri giriyorum. Neşeli sesler beni mutfığa çekiyor. Babam kollarını Fiona'ya dolamış ve onun karnını okşuyor.

Fiona beni gördü ve çenesi düştü. Yeşim! Vay canına. Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler." Gerçekten başka ne diyebilirim ki?

Gülümseyip beni işaret ediyor. "Buraya gel. Hissetmek. Ruby bir fırtına başlatıyor."

Yerimde kalıyorum, ayaklarım yere sağlam basıyor. "Hayır teşekkürler." Bir gün için yeterince duygusal kargaşa yaşadım.

Gülümsemesi soldu.

Babam bana kaşlarını çatıyor. "Jade, annen ve kız kardeşin hak ediyor-"

"O benim annem değil." Sözcükler ağzımdan fırladı, sesim her zamankinden daha keskindi.

"Sorun değil. Yok canım." Fiona babamın kucağından uzaklaşıyor, lavabodan bir bez kapıyor ve zaten temiz olan mutfak tezgahını temizlemeye başlıyor. "İstemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değil."

Şimdi sessizce, babamın bakışlarından kaçınmak için odama yöneliyorum.

Günün geri kalanını saati izleyerek, izleyerek ve bekleyerek... izleyerek ve bekleyerek... bu kız olduğum için kendimden nefret ederek geçiriyorum. 5:04. Bir atlet ve kot pantolon giymeye karar verdim. 6:11. Babam yemeğin hazır olduğunu söylemek için kapıyı çalıyor ama ben her ihtimale karşı reddediyorum. 7:02. Hayatım bir oğlanın etrafında dönmüyor, kahretsin! Ama hadi! Clarik olacak mı, olmayacak mı?

Linnie'nin önerdiğini yapmak ve onun evine gitmek için can atıyorum. *Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?*

Sonra saat 7:23'ü vurur ve kapı zili çalar. Nefes nefese kapımı tam zamanında açtım ve babamın "...Jade'i görmek için mi? Neden?"

Gerilim yüklü bir duraklama var. Sonra, "Onu yemeğe götürüyorum."

Clarik'in boğuk sesi beni okşadı ve yutkundum.

Yeşim. Akşam yemeğine," dedi babam. "Başka herhangi bir yer?"

"Hoş geldin partisi. Bölgede yeniyim."

Beklemek. Yani Mercedes partiyi onun şerefine mi veriyor?

Onu çok *istiyor* .

Linnie'ye kısa bir mesaj atıp ona katılacağımızı bildirirken tahta gibi kaskatı kesildim. Oturma odasına doğru küçük bir yürüyüş yaparken bacaklarım titriyor. Clarik bana tanıştığımız günkü gibi baktı ve kaşlarını çatı. Bununla ne yapacağımdan emin değilim ve terli avuçlarımı yanlarımdan aşağı kaydırıyorum.

Ona da bakıyorum ve her nabzım atıyor. O iyi görünüyor. Gerçekten çok iyi. Koyu renk saçları çarpık ama yine de yüzü için mükemmel bir çerçeve. Mavi, mavi gözleri kesinlikle elektrikli. ZOMBIES FAST FOOD'DAN NEFRET EDİYOR yazan bir tişört giymiş. Malzeme, omuzlarını ve pazılarını sarar. Kot pantolonu solmuş ve yırtılmıştı ve botlarının birkaç yeri aşınmıştı. Deri manşetler bileklerini çevreliyor ve parmaklarından birkaç yüzük parlıyor.

Bana başını sallıyor, ifadesi okunamıyor. Selam Jade.

Ağzım kuruyor. "Hey."

Babam gözlerini kocaman açarak döndü. "Bir partiye gitmeyi kabul ettin mi? Bir erkekle mi?"

"Evet." Evde kalmamı mı isteyecek?

Bir sırtı, yüz hatlarını aniden aydınlatır. Beni Clarik'e doğru hafifçe itti. "Gitmek. İyi eğlenceler. Geç kalmak. Yarın pişman olacağın şeyler yap."

Söylenmemiş sözlerini duyuyorum: *Bir kez olsun normal bir çocuk ol.*

Palto askısının yanında duran Fiona da kulaktan kulağa sırtıyor ve bana baş parmağını kaldırıyor.

olsaydım , eminim şu anda aşağılanmış olurdum.

Clarik kapıyı açıyor ve beni dışarı çıkarıyor. Beni takip ediyor, topuklarıma yakın. Sundurmadan gelen ışık akşam karanlığını kovalayarak kamyonuna giden bir yol sağlıyor.

Stray şöyle düşündü: Acaba Clarik nasıl ve ne zaman ölecek.

Ah. Bir inilti yutuyorum. Eğer kovayı tekmeleyebileceği tüm yolları düşünmeye başlarsam, düşüncelerimde kaybolacağım, çevremi izini kaybedeceğim ve muhtemelen birlikte geçireceğimiz tek akşamı bir sisin içinde geçireceğim. Diğer taraftan...

Hayır hayır!

İçeriye oturduğumuzda, vanilyalı kek ve limonata gibi koktuğunu fark ettim ve tadı için ağzım sulandı. Bu gece canım tatlı çekiyor. Kayıt edilmiş.

Clarik kamyonu yola çekerken, "Baban... benzersiz," diyor. "Bira için para teklif etmesini yarı yarıya bekliyordum."

"Evet, benim normal bir çocuk olmamı istiyor," diye itiraf ettim. Gerçek, yalandan her zaman daha iyidir. "Bir yanımda gelmeyeceğinden emindi. Bütün hafta benden kaçtın."

"Evet."

En azından inkar etmeye çalışmadı. "Neden?"

Düşünmeye başladım. Benimle çıkmayı kabul etmenin tek nedeni daha fazlasını istemen. Bir ilişki," diye ekliyor, eğer bir aptalsam ve kendi başıma çözemezsem diye. "Senden hoşlanıyorum evet ama

seninle asla çıkmayacağım. Yine de tek gecelik bir ilişki içindeysen, senin adamın benim.

Görmek? Acımasızca dürüst.

Midem beklenmedik bir burulma yapıyor. Sorun ben miyim? Yoksa eski sevgilisine olan hisleri mi? Ve neden önemli? Ben de bir ilişkiyle ilgilenmiyorum. "Sık sık tek gecelik ilişki yaşar mısın?"

"Daha önce hiç olmadı," diyor. Gerçekten homurdanıyor. "Tamam, bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Tamam." Ona bir şans verdim - şimdilik - çünkü çoğu zaman hakkında konuşmak istemediğim şeyler hakkında konuşmaya zorlanıyorum. "Arkadaş olacağız. Ne fazla ne eksik. Peki? Sana karşı hisler geliştirmeyeceğim. Robot, hatırladın mı? Ama ben de bir patlama ve kefalet için gemide değilim.

Yüzeyde, tek seferlik bir şey benim fincan çayım gibi görünebilir. Ek yok. Ciddileşmeden ve birinin canı yanmadan uzaklaşırız. Ama Linnie'nin düzenli olarak uğraştığı gönül yarasını gördüm. Ne zaman bir eski sevgili başkasına geçse, dünyasının başına yıkıldığına tanık oldum.

Clarik başını salladı. "Senin arkadaşın olmakta iyiyim, Jade."

İyi. Bu iyi. "Yani... *arkadaş* . Nasıl öleceğini hiç merak ettin mi?" Soru daha onu durduramadan ağzımdan kaçtı ve daha büyük bir alete dönüşmemek ve sorduğumu unutmasını istemek için dilimi damağıma bastırdım.

Aynı soruyu ona sorduğumda Mercedes'in bir zamanlar çıldırdığı gibi çıldırmak yerine, bana eğlenerek baktı. "Ölüm hakkında nasıl konuşmaya başladığımızdan emin değilim, ama tamam. yuvarlanabilirim. Cevap hayır. Nasıl öleceğini merak ettin mi ?"

Son zamanlarda değil. Ama eskiden - her zaman.

"Bu biraz... sevimli."

Abartılı hareketler, yumruklarımı kulaklarıma gıcırdatıyorum. "Lütfen az önce söylediklerini tekrar et. Yanlış duyduğuma eminim. *Ölüm düşüncelerine* sevimli demedin. "

O halde çok hastalıklı. Sahip olduğunuz tüm ölüm meleği havasına uyuyor.

Ölüm meleği? Kim? Ne? *Ben?*

Tamam, evet. Açıklama uyuyor.

"En iyi yarışmacı hangisiydi?" O sorar.

"Annemi öldüren kaza işi bitiremediğinden beri hep bir araba kazası sandım."

Bir teselli hareketi olarak elimin üstüne hafifçe vurmak için uzandı. "Bir ebeveyni kaybetmenin acısını hayal edemiyorum. Üzgünüm."

Döndür. Harekete geçme zamanı.

Ancak ben konuyu değiştiremeden, "Ağladın mı?" diyor.

"Mekanik gözyaşı kanallarım yağ sızdırıyor mu demek istiyorsun?" Sesim çöl kadar kuru. "Kaza günü, evet. Sonrasında? Numara."

Bana kaşlarını çattı. "Hiçbir şey için ağlamıyor *musun* ? Durmadan?"

"Sanırım hiçbir şey o gün yaşadığım travmayla kıyaslanamaz."

Ağzını sadece kapatmak için açar. "Tamam, bana nasıl öleceğini düşündüğünü söyledin. Şimdi bana uğruna yaşadığın bir şey söyle."

Aslında hiç böyle bir düşünceyi aklımdan geçirmediğim ve zihnim boş. "Bu konuda sana geri dönelim. Ee, uh, beni akşam yemeği için nereye götürüyorsun?"

Konu değiştirme hakkında yorum yapmıyor, sadece onunla birlikte gidiyor. "Tag Amca hayatı boyunca bu kasabada yaşadı, değil mi ve ilk geldiğimde beni en sevdiği yerlere götürdü. Şimdi seni en *sevdiğim* yere götürüyorum . Bakılacak pek bir şey yok ama burgerler inanılmaz." Kolaylıkla bir köşeyi döner. O iyi bir sürücü, yolda tamamen rahat, elleri direksiyonda sabit, vücudu rahat. "Bu arada, çok güzel görünüyorsun."

Aptal gibi saçınızı kabartmayın. "Teşekkürler."

"Ne? İnkâr yok mu? *Neden bahsediyorsun Clarik?* diye teklif ediyor bir falsetto içinde. "*Hiç daha kötü görünmemiştim.*"

Ona göz kırptım. "Aslında sana yalancı deyip, reddetmemi mi tercih edersin?"

"Numara. İnkâr, almaya alışkın olduğum şeydir, hepsi bu."

"Eski kız arkadaşından mı?"

Otoyolun diğer tarafında araba farları vızıldayarak geçiyor.

" *Bütün* kızlardan."

"Kanka. Çünkü kızlar kazanamaz. Bir iltifatı kabul ederse, otomatik olarak kibirli bir cadı olarak kabul edilir. Bir iltifatı reddederse, özgüveni düşük olmalı ya da çekingen davranıyor. Bir iltifatı onu rahatsız ettiği için görmezden geliyorsa, tam bir züppe olmalı."

Ağzını açar, kapatır. Açılır, kapanır. "Haklısın."

"Genellikle."

Homurdandı. "Sana bir soru soracağım tamam mı ve hakaret etmek istemiyorum."

Tamam.

"Amcamın davetini neden kabul ettin?"

Uh-oh. Birdenbire sanki bir spot ışığı üzerime parlıyormuş gibi hissediyorum. Neden hepsini orada bırakmıyorsun? Ayrıca, olabilecek en kötü şey nedir? Bana gülüyor mu? Ne olmuş?

"Benden etkilendiğini söyledin ama... Şey, ben de senden etkileniyorum ve olmamak istiyorum." Orası. Artık gerçeği, tam gerçeği ve yalnızca gerçeği biliyor.

Dikkati bana çevrildi, elleri direksiyonu sallıyor. Kamyon yoldan çıkıyor ve onu düzeltmek için acele ediyor. "Sizi doğru anlayıp anlamadığımı görelim." Artık sesi eğlenceli ve hatta arkadaşça gelmiyor. "Ateşli olduğumu düşünüyorsun, ama keşke seksi olduğumu *düşünmeseydin* ."

Kısaca. "Evet."

"Ne olmuş? Beni tanımak, bana olan ilgini giderecek mi?"

Kelimeler hırlıyor ve hatamı anlıyorum. Az önce ona, kişiliğine hakaret ettim.

"Üzgünüm," diyorum. "Ben demek istemedim-"

"Unut gitsin," diye araya girdi, sesi bir kaya kadar sertti.

"Endişelenmene gerek yok. Aramızda hiçbir şey olmayacak. Sen kötü bir bahissin. seni izledim Arkadaşlarından hoşlanıyorsun ama bir an

bile kaçırmadan çekip gidebilirsin. Eğer sana aşık olursam... Hayır. Sadece hayır."

Ah. Bu *hayır* kesindir; buna hiç şüphe yok. Ve onun mantığıyla tartışamam. Ben kötü bir iddiayım . çekip *gidebilirim* _ Ve birdenbire harika bir iddia olan, sırf onu kazanmak için önemli bir başkasından istediği her şeye yapışan, ayrılan ya da her ne istiyorsa onu yapan bir kıza dönüşmeyeceğim. Güvenli oynamayı tercih ederim. Ben güvenli *severim* .

Daha önce hiç fark etmediğim bir anne-baba arabalı burger dükkanına girdi ve müsait olan yegane yerlerden birine park etti.

"Bil diye söylüyorum," dedim, "*o zaman kabul etme sebebimi sana söylemiştim* . Seni şimdiden daha iyi tanımaya başladım ve senden *daha çok hoşlanıyorum* . Ama benim yaşımdaki diğer kızların aksine, daha önce hiç kimseye ilgi duymadım. Film yıldızları veya şarkıcılar bile değil. Robotlar sevemez," diye ekledim alay etmeye çalışarak. "Neden kabul *ettin* ? Ve sakın duygularımı incitmek istemediğini söyleme. Sen beni izledin, ben de seni."

Vay canına. Destek olmak. Farkına varma, bir beysbol sopasının tüm inceliğiyle vurur. Beni izledi mi?

"Boks eldivenleri kadar açık sözlüsün," diye bitiriyorum.

Aniden mahcup bir ifadeyle omuz silktili. "Bırakalım, tamam mı?"

Bu gizemle ilgimi çekebileceğini düşünüyorsa, canı cehenneme, haklı. "Söyle bana," diye ısrar ediyorum. "Alabilirim."

"Seni merak ediyordum... ve devam edebilmek için merakımı yatıştırmayı umuyordum" diyor.

"O zaman benimle aynı nedenden. Cidden berbatsın şu an. Ve duygusuz bir robot olduğum için çok şanslısın, yoksa seni haftaya tokatlardım.

Pişmanlık duymadan ama daha da mahcup bir şekilde görünmez bir şapka bahşisi teklif edince gözlerimi devirdim.

"Öyleyse bana burayı neden sevdiğini söyle," diyorum.

"Daha iyisini yapacağım. Sana göstereceğim." Bize hem soğan burger hem de sarımsaklı patates kızartması ısmarlıyor ve ödemedede ısrar ediyor. Sanırım telafi etme şekli.

"Soğan ve sarımsak ha?"

"Bunu arkadaşlık sigortası olarak düşün."

"Karşı konulamaz itirazıma karşı sigortaya mı ihtiyacın var?"

"Hayır. Ama benimkine karşı sigortaya ihtiyacın olacağını biliyordum.

Ha! "Komik adam."

Aşırı aç değilim -midem biraz fazla hassas- ama en sevdiğini merak ediyorum ve yemek geldiğinde bir ısırık alıyorum. Leziz tatlar dilime çarparken küçük inlemeler dudaklarımdan kaydı. Clarik gülümsüyor ve Tanrım, ona çok yakışmış. Temyiz başvurusu hakkında şaka yapmış olabilir ama benim kesinlikle sigortaya ihtiyacım var.

Sadece benim için değil, partideki diğer kızlar için de. Doğru. İtiraf ediyorum. Başka kimsenin onunla atış yapmasını istemiyorum.

"Burasının artık benim de en sevdiğim yerlerden biri olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim." Bir lokma daha yutuyorum, bir tane daha ve bir tane daha. "Kesinlikle geri geleceğim."

Bir süre sessizce yemek yiyoruz ve bu güzel, rahat. Hiçbirimiz sadece bir boşluğu doldurmak için hiçbir şey hakkında gevezelik etmeye acil bir ihtiyaç duymuyoruz. Artı, huzur ve sessizlik merakımın büyümesi için zaman veriyor.

"Bana kendinden bahset," diyorum. "Hathaway Lisesi'ne nasıl geldin?"

"Florida'da doğdum ve on yıl orada yaşadım. Sonra bir gün birdenbire annem ülkenin diğer ucuna taşınmamız gerektiğine karar verdi ve Los Angeles'a doğru yola çıktık. Ama Oklahoma'ya vardığımızda araba bozuldu. Kısa süre sonra üvey babamla - *eski* üvey babamla - tanıştı ve evlendi. Birkaç farklı okula gittim ama en sonuncusu Tuttle ve Blanchard yakınlarındaki Crossroads Lisesi idi. Biliyor?"

Tabii ki. "Geçen yıl futbolda kıkıma tekme bastınız."

Bana dişlek bir gülümseme gönderdi. "Evet. Ben hatırlıyorum. Galibiyet golünü attım."

"O halde sporcusun," diyorum. Sürprizim aptalca. Adamın kas üstüne yığılmış kasları var.

"Ben ... idim. Kavga ettiğim için takımdan atıldım."

Bana sormadan gerçeği söylemesi hoşuma gitti. "Tanıştığımız gün parmak boğumlarında morluklar vardı. Bayan Stewart senin kavga geçmişinden bahsetmemiş olsa bile, seni bir popo ezici olarak görürdüm.

Çöplerimizi topluyor ve her şeyi kamyonun yanındaki çöp kutusuna atıyor. "Bir kızla konuşmanın doğru ve yanlış bir yolu olduğuna inanıyorum. Başka bir adam aynı fikirde değildi.

"Bu yüzden mi buraya taşındın? Futbol takımımıza katılmak için mi?"

"Numara. Annem ve üvey babam boşandı ve annem yıllar sonra ilk kez bir iş bulmak zorunda kaldı. Yeni gelire rağmen kirayı karşılayamadık, bu yüzden amcamın yanına taşındık."

Biz , demişti. *O* değil . Faturaların ortak sorumluluğunu alıyor. "Boşanmana üzüldün mü? Peki ya biyolojik baban? Resimdeki o mu?"

Az önce hayran olduğum o kaslar? Bir anda taşa dönüşüyor gibiler. "Numara. *O* değil."

Bir sinire çarptım. Neden? Niye?

Kamyonu Geri vitesine alıyor, yuvadan geri çıkıyor. "Mercedes'te görüneceğimizi düşünmüştüm..."

Partiyi biliyorum, diye araya girdim. Beni aile hayatım hakkında soru soracak kadar merak etmediğini fark ettim. "Babamla konuşurken duydum seni."

"Demek gemidesin?"

"Evet. Aslında gitmemiz gerekiyor . Arkadaşım Linnie'ye onunla orada buluşacağımızı söyledim. Bir yanım, Mercedes'in büyük gecesini mahvetme düşüncesinden keyif alıyor. Orası. İşte gidiyorsun. Uğruna yaşadığım bir şey. Beni görmekten nefret edecek. Beni Clarik'le görmekten daha çok nefret edecek. neredeyse gülümserim. Küçük intikam bana göre olmamalı. *Meli*. Onunla tanıştın mı? O birlikte takıldığım kızıl saçlı."

"Onun sa rengini tarif ediyorsun da seninle olan ilişkisini anlatmıyorsun, değil mi?"

O... ben... Ah! *Kötü bahis.*

"Hiçbir şey uzun sürmez," dedim ona. "Sonunda herkes ölür. Aşk, kaybı daha çok acıtır."

O trafiğe karıştıkça biz de sessizliğe gömölüyoruz. Bu o kadar rahat değil.

Bir an için, sanırım annemi kaldırımda durmuş, solgun saçları rüzgarda dalgalanarak yanımdan geçerken beni izliyor görüyorum. İmkansız! Yine de huzursuzluk boynuma dolanıyor ve beni boğuyor. Arkama bakmak için koltukta döndüğümde, o gitmişti.

Bölüm 5

hileler, tuzaklar ve diğer kayıp insanlarla dolu bir labirenttir .

— *Miranda Leighton*

"Mercedes'in evine giden yol bu değil." Mahallemize değil, ondan uzağa gidiyoruz.

Clarik, "Bana babasının ormanda bir kulübesi olduğu söylendi," diyor.

Ah evet. Doğru. "Biz buna Hump Dump adını verdik. Babası Eddie'nin evlenme ve eşlerini aldatma geçmişi vardır. Kulübeyi işleri için bir aşk kulübesi olarak kullanıyor."

Eddie'yi canlı bir şekilde hatırlıyorum. Nadine kadar o da berbat, ama kredisine göre, kızını ebeveyn beceriksizliğinden korumak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Asla söz verildiğinde gelmemek, doğum günlerini unutmak, tatilleri görmezden gelmek ve hep özür dilemek.

Yerin çöpe atılması umurunda olmayacak. Hayır, doğru değil. Umurunda olacak ama bu konuda Mercedes'e laf etmeyecek. Nadine, değerli biblolarından biri kırılrsa veya bir kilim lekelenirse, her zaman sevgi dolu kapağını çevirirdi.

"Mercedes'in babası hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye soruyor.

"Annesi , *babamla* yıllarca çıktı. Biz kardeş kadar yakındık. Eddie birkaç kez ikimizi de kampa götürdü. Kabinde kaldığımız için sadece o *glamping dedi*.

"Vay. İkinizin iyi geçindiğinizi asla tahmin edemezdim.

Kulübeye vardığımızda, çakıllı yolun iki yanında arabalar sıralanmıştı. Araçlar sık meşe ağaçlarının arasına konumlanmış ve otuz dönümlük arazideki tek eve giden bir yol oluşturmuş. Okuldaki çocuklar her yerde, hiç görmediğim çocuklarla serpiştirilmiş.

Bazıları bira şişelerinden, bazıları kırmızı plastik bardaklardan içiyor. Bazıları sigara ya da ot tütürüyor, duman şeritleri ay ışığına doğru kıvrılıyor.

Clarik kamyonu için bir yer bulur, dışarı çıkar ve benim için kapımı açmak üzere etrafta dolanır.

O kesinlikle gizli bir beyefendi ve bundan hoşlanıyorum.

Kulübeye doğru ilerlerken omuzlarımız çarpıyor ve planlanmamış temas beni sarsıyor, damarlarımda dalgalar gibi sıcak ürpertiler dolaşıyor.

Üzgünüm, diye mırıldandı.

Bir gün - yakında bir gün - göreceksin . Her şey değişimle ilgilidir.

Rüya Annemin uyarısını dikkate almayın. Odak. Zekama ihtiyacım var.

Verandada Mercedes ve grubunun üyeleri birbirine sokulmuş durumda. Çekirdek dört. Bobby - ikisi tekrar bir arada mı? - Charlee Ann ve Wagner ikizleri, saçlarına her zaman imrendiğim Heaven ve Nevaeh. Evet, ben bile ara sıra *I Wants* durumundan muzdaripim . Onların siyah bukleleri kişilik dolu, benim renksiz buklelerim ise düz ve düz.

Mercedes, Clarik'i görür ve tatlıymış gibi dudaklarını yalar. Sonra bakışları bana kaydı ve bir an için, sadece bir an, hoş bir şekilde şaşırmış göründü. Kesinlikle yanıliyorum. Bir saniye sonra kaşlarını çattı ve ben rahatladım. Mercedes'in beni gördüğüne sevinmesi yalnızca (1) dünyanın sonunun geldiği veya (2) *Carrie tarzında kötü bir şey planladığı anlamına gelebilir* .

Bobby kolunu onun omuzlarına doladı ama kadın onu omuz silkti. Ah, güzelim. Bu Jade the Unlaid." Olabildiğince derin ve gıcırtılı bir sesle, beni taklit ederek, "Bana bakın millet," diyor. Berbat ettim. Duygusal bir hapishanedeyim, falan filan."

Mercedes karnına dirsek atıyor ve ona kaşlarını çatıyor .

Gerilim, Clarik'in üzerinden büyük, geniş dalgalar halinde yuvarlanır.

Zavallı Bobby, dedim. "İlkokulda burnunu karıştırıp yapıştırıcı yerken ona tanık olduğumu ve bir keresinde onu teneffüste altını

ıslatırken yakaladığımı unutuyor." Ortaokuldayken bir gün tribünlerin altında gölgelerin arasında oturuyordum ve babasının karnına yumruk attığını gördüm. Şakacı bir yumruk da değildi; babası tüm darbeyi vurdu.

Ertesi gün Bobby ile konuşmaya çalıştım ve hatta müdürümüze gördüklerimi anlattım. Bobby gözlüğe ihtiyacım olduğunu söyledi ve müdür bana insanlar hakkında yalan söylememem gerektiğini söyledi.

Bobby pancar kıpkırmızı kesildi ve bana doğru bir adım attı ama Clarik tamamen saldırgan bir ifadeyle eğildi. Geçmeyeceğim *bir çizgi yok* ve Cob Bob geri adım attı.

"İçeri gir, Jade," diyor Heaven.

İkizler aslında oldukça havalı. Asla sadece sırtıtmak ve kıkırdamak için zayıfları seçmediler ve bir kavga çıkmasını önlemek için sınıf arkadaşları arasındaki anlaşmazlıklarda arabuluculuk yaptılar.

Kapı koluna uzandım ve Mercedes sahne fısıltısıyla, "Bayan Deli Clarik'i sürerken takılıp kaldığın için üzgünüm. Bunu daha sonra telafi edeceğim."

Onun zihninde, bana hakaret etmesine izin var ama Bobby değil. Anladım. Clarik değil. Sanki kırılma noktasına kadar itilmiş gibi katılaşıyor.

Dudaklarımı kapatmalı, Mercedes'in en kötüsünü ve benim hakkımda en iyiyi düşünmesine izin vermeliyim. Ama dürüst olalım. Tıpkı Mercedes gibi, dudaklarımı sıkıştırmak hiçbir zaman benim gücüm olmadı ve suratıma inat burnumu kesmeye kesinlikle razıyım.

Onu en iyi taklit ettiğimde, "Pekala, kıcımı yağla ve bana bisküvi de. Benim adım Mercedes Turner ve sahilde uzun yürüyüşler yapmayı, sıcak bir ateşin önünde kucaklaşmayı ve herkesten daha iyiymişim gibi davranmayı seviyorum çünkü içten içe sadece bir yer israfi olduğumu biliyorum." *Güle güle.*

Mercedes silikleşir ve Clarik'in üzerindeki gerilim daha da artar. Modern bir Robin Hood olduğuna karar verdim. "Zayıf" kim olursa olsun, zayıfın savunucusu.

Charlee Ann sanki zehirli atıkla karşılaşmış gibi dudaklarını büzüyor. Aklında, o var. "Burada istenmiyorsun, ucube. Terk etmek."

Clarik, "O benim arkadaşım," diyor. "Arkadaşlarıma hakaret edilmesinden hoşlanmıyorum."

Farkına varmaktan biraz başım dönüyor. Ben Mercedes'e hakaret ettikten sonra bile halka açık bir yerde arkadaş olduğumuzu itiraf etti. Halka açık bir yerde hiç çekinmeden ve utanmadan arkadaş olduğumuzu itiraf etti. Bu cennet mi?

"İyi iyi. Kalabilir." Mercedes " *Ben çok iyiyim* " diye iç çeker.

"Linnie, Kimberly ve Robb da onun arkadaşları," diyorum. Ön arkadaşları. Onlarla tanıştığında onları sevecek, bundan eminim.

Her neyse, diye homurdandı.

Bobby, Mercedes ve Clarik arasında dik dik bakarak sessizliğini koruyor.

Clarik, her zaman beyefendi olan ön kapıyı açmak için etrafıma uzanıyor ve beni oturma odasına götürüyor.

Küçük alan aşırı kalabalık, farklı parfümler ve kolonyalar havada çatışıyor. Bir Bluetooth hoparlörden rock müzik yükseliyor, beni rahatsız edecek kadar yüksek ama sohbeti durduracak kadar değil. Dansa yer açmak için mobilyalar kenara itildi.

Clarik'i gören herkes mutlu bir şekilde selam verir. Bir haftadır Hathaway Lisesi'nin bir parçası ama herkes ona uzun süredir kayıp olan bir sevgiliymiş gibi davranıyor.

Doğruca kulağıma fısıldamak için başını eğmeden önce başıyla selam verdi. "Üzgünüm. Seni buraya getirdim ve kaba davrandılar."

İçimden sıcak ürpertiler geçiyor ve yutkunuyorum. Daha cevap veremedim -ne diyeyim ki?- yumuşak kollar ve pahalı parfümler beni sarıyor.

"Geldin!" Linnie ciyaklıyor.

Sertleşmek için zaman yok. Bir saniye sonra gitmeme izin veriyor ve ayaklarının üzerinde sallanıyor. Clarik'e odaklanırken gözbebekleri neredeyse irislerini gölgede bırakıyor. "Ve bak bak kendine bak. Yakından daha da ateşlisin." Çenesini çimdikliyor ve başını hafifçe sallıyor. "Ateşli ve bir mucize işçisi. Hiç kimse bizim

Jade'imizi bir pazar günü evinden çıkarmaya ikna etmedi. Ya da bir Cumartesi. Ya da hafta içi herhangi bir gece."

Bunu inkar edemem. "Clarik, bu Linnie. Linnie, Clarik."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor içten bir gülümsemeyle. Bobby'ye verdiği dişleri göstermesine hiç benzemiyor.

Eli göğsüne gidiyor, kalbinin üzerinde duruyor. "Az önce bir bebek mi yaptık? Sanki yeni bir bebek yapmışız gibi hissediyorum."

Robb, Linnie'ye yanaşırken Clarik gülüyor. Yanakları kızarmış olan Robb'un bakışları ahşap zeminde kaldı. Buradan başka bir yerde olmayı tercih edeceğinden şüpheleniyorum.

Başka bir tanıtım turu yapıyorum. "Clarik, bu Robb. Robb, Clarik."

Clarik, "Ben de tanıştığımıza memnun oldum," diyor.

"Hmm. Merhaba." Robb gömleğinin yakasını çekiştiriyor ve boğazını temizliyor. Clarik'in elini sıkmak için uzanıp kendi elini toparlıyor ve kolunu yanına bırakıyor. Bazı erkeklerin eşcinsel bir erkekle fiziksel temasla tehdit edildiğini zor yoldan öğrendi.

sancı

Clarik uzanıyor, Robb'un artık uzatmadığı eli tutuyor ve sıkıyor. Robb ürkerek nefesini tuttu ve ağlayacakmış gibi göründü.

sancı, sancı.

Ah! O aptal sancılardan bıktım! Bu adamlar bana ne yapıyor? Soğuk müfrezem nerede? İstiyorum, buna *ihtiyacım* var. Aptalca bir el sıkışmanın zor kazanılan zırhımı kırma gücü olmamalı. Hiçbir şey yapmamalı!

"Brüt. Ucubeleri kim içeri aldı?" birisi arar ve diğer çocuklar güler ve kıs kıs güler.

Clarik sertleşiyor. Çevremizi tarıyorum. Artık pek çok göz üzerimizde, her hareketimizi izliyor. Her sözümüzü dinleyen çok kulak var. Çenemi kaldırıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum.

Tanımadığım iki kız gelip arkadaşlarımı görmezden gelerek Clarik'i arkadaki havuzda onlarla yüzmeye davet etti. Reddettiğinde ve kızlar sönük bir şekilde çekip gittiğinde şaşırdım.

Linnie ve Robb ağzı açık ona bakıyor. Sakin oynuyorum. Pekala, iyi. Ben de ağzım açık.

"Ne?" bana soruyor "Seninle geldim, bu yüzden seninle kalıyorum."

Etkilendim ve tamam, tamam, ben de biraz sinirlendim. Bir beyefendi olduğu için benimle kalmasını istemiyorum. Benimle kalmak istemesini *istiyorum* . Çünkü biz... asla çıkmayacak, bu geceden sonra bir daha takılmayabilecek ya da hiç takılmayabilecek arkadaşız.

Ne ben yapacağım? Onu arayıp günümle ilgili küçük anekdotlar mı yazayım?

Geleceğimizi görebiliyorum: Onu daha iyi tanıyorum, ondan daha çok hoşlanıyorum ve evet, tamam, belki sonunda tek gecelik bir ilişkiyi kabul edebilirim. Daha sonra, hala havalı olduğumu düşünür ve etrafımda takılmak isterse - ki bu büyük bir eğer - beni bir tür kanat kadına indirger, böylece *başka hatunları yakalamasına yardım edebilirim* . Hayır, teşekkürler.

Git, dedim ona. Gerçek bir arkadaş gibi, onu kızların gittiği yola doğru salladım. "İyi eğlenceler. Kesin sevimliliğinle, tarzımızı kısıtlıyorsun." Cevap vermesine fırsat kalmadan Robb ve Linnie'ye dönüp onu grubumuzdan çıkardım ve "Kimberly nerede? O burada mı? Tarihsiz randevumun açık bir şekilde reddi.

"Yolda," diyor Robb, benimle konuşuyor ama Clarik'e anlayışlı bir bakış atıyor.

Bir sessizlik ritmi var, ağır ve bunaltıcı. Sonra Clarik, "Kötü bahis," diye mırıldanır ve yüzme takımına katılmak için uzaklaşır. yüzümü buruşturdum

Linnie yüzüme parmağını sallamadan önce "Kızlardan birinin veya ikisinin mayo getirmeyi 'unuttuğuna' bahse girerim," diye mırıldandı. "Şehvet beynini mi çürüttü? A sınıfı bir filetoyu bir grup sarhoş dişi canavara gönderdin. Neden?"

dürüstlikle giderim "Geleceğimize dair kafamda bir resim oluştu ve bu hiç hoş değildi. İşleri şimdi bitirmek daha iyi."

Robb doğrudan gözlerimin içine bakıyor, gözünü bile kırpmadan, akıl almaz bir acı yayıyor. Kalbimde gömülü olan her şeyi çağıran acı.

Sanki itilmiş gibi bir adım geri tökezledim. Bu çocuk hangi korkulara katlandı?

"Onu çok çabuk kestin," dedi, sözler yumuşak ve sessizdi ama benim soğukkanlılığım için öldürücüydü. "Bu hissi biliyorum."

Ah. Ve işi bitmedi. "Seni yıllardır seviyorum," diye devam ediyor, "beni yumruklayan bir çocuğu yumrukladığın yedinci sınıftan beri ama zehirli aşk diye *bir şey* var. Davranışın için bahaneler üretip duruyorum. Karşılık vermekten ve incinmekten korkuyorsun, değil mi? Ama bir insanın sensiz daha iyi durumda olduğunu anlayana kadar tolere edebileceği çok fazla soğukluk var.

Kusma dürtüsü beni alt ediyor.

Zorba oldun.

Her şey değişimle ilgilidir.

Belki de Robb bensiz daha iyi durumda olurdu. Belki de *tüm* arkadaşlarım bensiz daha iyi durumda olurdu. Gemiden atlayıp tek başıma uçmamın zamanı gelmiş olabilir.

Vücudumdaki her hücre bu düşünceye isyan ediyor - bunun yapılması gerektiğine karar vermemin nedeni de bu. Yarın arkadaşlarımı serbest bırakacağım.

Alnımdan soğuk bir ter akıyor ve boğazımda bir yumru büyüyor.

Mercedes yanımda duruyor ve canımı yakacak kadar sıkı bir şekilde kolumu tutuyor ve, ah, vay canına, onu gördüğüme sevineceğim hiç aklıma gelmezdi, ama dikkatimi dağıtmak için çaresizim.

"Bize müsaade. Ruhsuz zombi arkadaşını bir saniyeliğine ödünç alacağım." Yerine sıkıca sahte bir gülümseme yerleştirerek beni kabinin içinden geçirdi ve konuklara başıyla selam verdi.

Kapalı bir koridora girip kilitli bir odaya giriyoruz. Daha doğrusu babasının ona ayırdığı oda. Bir düğmeyi çevirir ve kristal bir avizeden ışık saçılır. Kuyruklu piyano büyüklüğünde acayip bir avize. Sadece Mercedes böyle süslü bir aydınlatma armatürü seçerdi. Hayır, kontrol et. Sadece Mercedes ve Fiona. Üvey annem zevkten bayılırdı. Yatak, şifonyer ve makyaj masası beyaz, örtüler, perdeler

ve kilim pembe; Her mobilya parçasının mükemmel bir şekilde restore edilmiş antika olduğuna bahse girerim.

Kapı uğursuz bir *klik sesiyle kapanıyor* ve Mercedes bana dönüyor. "Buraya gelmemeliydin."

"Bütün okulu davet etmiştin, unuttun mu? Ve onur konuğu beni *bizzat* davet etti," diye ekledim sırtarak. Sözlerim bir kılıç ve ben mükemmel bir eskrimciyim.

Önce irkildi, sonra savuştu. Ev sahibi olarak sana bir iyilik yapacağım ve gitmen için beş dakika vereceğim. Clarik olmadan. Kalırsan pişman olursun, bundan emin olacağım. *Yıllardır* seni ağlatmak istedim ama hep direndim. Bugün merhametimin sonuna geldim."

Neden bugün? Ve beni neden ağlatmak istediğini merak etmeme gerek yok. Arzu karşılıklı. "Ne yapacaksın? Bininci kez herkesin önünde bana hakaret mi edeceksin?"

"Seni inciteceğim ve bu süreçte Clarik'le olan şansımı kaçırsam da umurumda değil."

Yani onu *istiyor* . Clarik, Mercedes'le çıkmaya başlarsa...

Öfke kıvılcımları. Oflayarak ve şişirerek, "Ne şans? Belki fark etmedin ama dışarıda senden yeterince hızlı kaçamadı."

Ah, kapa çeneni, dedi dişlerini gıcırdatarak. "Ayrıca babana tasma takmalısın. Ona annemden uzak durmasını söyle."

"Neden bahsediyorsun?"

"Ya bu sabah parlak ve erkenden eve geldi ya da gecenin bir vakti gizlice uğrayıp orada kaldı. Ona sarılıp veda öpücüğü vermeden önce çantalarını arabasına taşıırken izlediğimi bilmiyor."

Ben mükemmel bir eskrimciysem, o bir ustadır. Görünmez bir bıçağın midemi kestiğini, yaradan asit sızdığını hissediyorum. "Yalan söylüyorsun." Yine de sabah koşumda babamın arabasının garaj yolumuzda olmadığını fark ettim . Ama aynı anda döndük ve elinde bir kutu donut vardı, ben de...

"Neden yalan söyleyeyim?"

Kolay. "Sorun çıkarmak için. Beni incitmek için. Kendini eğlendirmek için. İstedini al."

" Seni *hiçbir* şey incitemez, unuttun mu?" Çenesini kaldırıyor. "Eskiden babanı severdim ve keşke annem yerine onunla yaşayabilseydim." Sesi çatlıyor, anne ve babamın ayrılması onu ne kadar incitmiş diye merak etmeme neden oluyor ama çabuk toparlanıyor. "Tıpkı dünyadaki diğer tüm erkekler gibi, onun da hilekâr bir pislik çıkacağını bilmeliydim."

"Nasıl bir öpücüktü?" Neden bugünün merhamet göstermediği bir gün olduğunu birdenbire anlayarak talep ediyorum. Başlamak için herhangi bir şeye sahip olduğuna inandığımdan değil.

"Bir galalama."

"Yani dil yok mu?" Sözleri söylemek bile beni tiksintiyle ürpertiyor.

"Evet, ama ne olmuş yani? Erkekler hakkında bir şey bilseydin, dilin hoşça kal değil merhaba olduğunu bilirdin. Sadece ona uzak durmasını söyle," diye tekrarlıyor. "Ve defol git kamaramdan."

Sonra fırtına gibi esiyor, beni yatak odasında yalnız bırakıyor, kapı açık. Yatağın kenarına uzanıyorum, zihnim dönüyor. Babam Fiona'yı aldatıp Ruby daha doğmadan boşanma riskini almazdı.

Doğru? Doğru. Ama... İnsanlar kusurludur ve sürekli hata yaparlar. Babam bir istisna değil. Bir noktada beni hayal kırıklığına uğratmak zorundaydı.

Ayak sesleri yankılanıyor, dikkatimi çekiyor. Beni hayrete düşüren bir çaresizlikle dikkatimi dağıtmaya devam ettim ve Clarik ile Linnie'nin koridorda ağır adımlarla ilerlediğini görmek için yukarı baktım. Onlar geçerken Clarik odayı arar. Bakışları beni sadece uzaklaştırmak için sıyırdı. Yön değiştirir ve Linnie'nin elini tutarak onu yanına çeker ve yatak odasına girer.

Ayağa fırlıyorum, kalbim hızla çarpıyor, avuçlarım aniden terliyor.

"İşte buradasın," diyor Linnie. "Her *yere baktık*."

"Neden?" Clarik'e bakmamaya çalışıyorum. Kendisi ateş kadar sıcakken ifadesi buz gibi soğuk. Kadınsı mobilyaların arasında yersiz görünmeli, ama sadece seksi görünüyor. "Bir şey mi oldu?"

"Evet!" Hafifçe sallanıyor. "Mercedes seni sürükledi.

Öldürüldüğünü düşündüm, bu yüzden Clarik'i yakaladım, böylece

tehlikedeki genç hanımımızı kurtarabiliriz. Bana doğru eğilerek elini ağzının kenarına koydu ve "Kasları var," diye fısıldadı.

"Fark ettim," diye mırıldandım.

"Siz burada kalın." Bir, iki, koridora geri dönüyor. "Birbiriyle konuşmak. Makyaj yapmak. Robb'u aramaya gideceğim. Birisi ona berbat bir isim taktı ve dışarı çıktı."

"Birini" hamur haline getirmek istiyorum. Ayrıca Robb'un diğer insanların ne düşündüğünü önemsemeyi bırakmasını istiyorum. Ancak o zaman huzuru bulacaktır.

Kafamın içinde Dr. Miller'ın sesini duyuyorum: *Huzuru bulduğuna gerçekten inanıyor* musun ?

Evet! Çoğu zaman. Tamam, bazen. Ama bazen hiç olmamasından iyidir.

"Yardım edeceğiz..."

Sözümü keserek, "Sanırım senden biraz ara vermesi iyi olabilir. Ailesinden uzaklaşmak için bu gece benimle çıkmayı kabul etti. Ona gey olmayı bırakmasını ya da evlerinden çıkmasını söylediler."

Zavallı Robb. Bugün çok acı çekmesine şaşmamalı. Beni saçmalığım için aramasına şaşmamalı.

Bensiz daha iyi durumda *olacak* .

Linnie kapıyı kapatarak Clarik'le beni içeriye kilitledi. Kaçmasını bekliyorum ama her şeyi gözden geçirerek yatak odasında geziniyor. Mercedes'i mi merak ediyorsunuz yoksa genel olarak mı merak ediyorsunuz?

Kan tadı gelene kadar dilimi ısııyorum. "Islak değilsin. Yüzmedin mi?"

"Numara." Artık teklif etmiyor. Parmak ucunu Mercedes ve babasının bej mücevherli resim çerçevesinin üzerinde gezdirmek için uzanıyor ve gömleğinin kolu kalkarak pazısındaki dövme daha fazla ortaya çıkıyor. Sonuçta bir kalp değil, uçları sivri olan özenle hazırlanmış bir haç. Dikenli sarmaşıklar, çiçek açan iki gül ile merkezin etrafını sarar. Güllerden biri kan kırmızısı, diğeri ise siyah ve solmuş.

"Güzel mürekkep."

Yüzünü bana döndü ve biraz olsun buzları çözülmedi. "Kollarında olanlardan daha fazlası var mı?"

"Yaparım. Sırtım..." Arkadaşlarım ve babam dışında kimse görmemiş onları.

Kendimi bundan vazgeçirmeden önce dönüp gömleğimi kaldırdım. Arkamda ilerliyor ve farklı kemiklerin izini sürüyor. Dokunuşu sıcak ve sertti ve ben titriyordum.

"Detay büyüleyici."

Sesinde bir sıcaklık parıltısı mı seziyorum?

Teşekkürler. Konuşmaya çalışıyorum ama boğazıma bir yumru oturuyor. Tankımı yerine itiyorum ve etrafta dolaşıyorum. Birbirimize bakarken -süsenleri çok mavi, çok mükemmel- nefes almak daha zor çünkü hava bir şekilde daha kalın. Vanilya kokusu beni sarıyor, başımı buğulandırıyor. Şimdi ondan ısı yayılıyor, içimi ve dışımı ısıtıyor.

Ona verdiğim tepkiden nefret ediyorum... çünkü onu seviyorum.

Uğruna yaşadığım bir şey: onun kokusu. Ona bakıyorum.

İşte şimdi onu öpmek istiyorum. Benim ilk. Dudaklarını dudaklarımda, tadını ağzımda istiyorum. Sesimi bulmayı başararak, "Başka dövmen var mı?" *diye soruyorum.*

"Yaparım." Gömleğini kaldırdı, sıra sıra kaslarını ve gücünü ortaya çıkardı ve vücudumun ona tepkisini büyüttü.

Bu çocuğun altılı paketi yok; sekizli paketi var ve ben aniden, inkar edilemez bir şekilde susuzluktan ölüyorum.

Sürprizime göre, *kalp* dövmesi var. Kırık, kanayan bir kalp göğüs kemiğinin üzerine kazınmıştı. Geleneksel bir Sevgililer Günü kalbi şeklinde değil ama anatomik olarak doğru. Görüntü ürkütücü, hastalıklı ama bir şekilde uyuyor.

Onun benimkini takip ettiği gibi ben de onun izini sürmek istiyorum - kollarımı yanlarıma yapıştırmamın tam nedeni bu.

"Ben... Sen... Ne demek istiyorlar? Haç ve kalp?"

Bana kaşlarını çattı. "Bunu soran ilk kişisin."

"Ve bu bir sorun çünkü...?"

" Dövmelerinin bir anlamı var mı? " soruma cevap vermek yerine soruyor.

"Tabii ki." Parmaklarımı kırık kalbin üzerinde gezdiriyorum. "Bu annemi temsil ediyor."

O güzel hatlar haçı işaret ettikçe yumuşar. "Taze başlangıç." Sonra kalbi işaret ederek, "Kalp ağrısı seni daha güçlü yapabilir" diyor.

Yeni bir başlangıcın gerçekten mümkün olduğuna asla inanmadım. Çok fazla hatıra. Geçmişinizi unutamıyorsanız, onu gittiğiniz her yere yanınızda götürmekten kendinizi alamazsınız. Ama değerlendirmemi Clarik'le paylaşmamın hiçbir yolu yok.

En iyi tahminim, kalp ağrısının ayrılığından kaynaklandığı.

Uzun bir süre sanki kaybolmuşuz gibi birbirimize bakıyoruz. Kayıp ve asla bulunmayı istemeyen. Hava daha da kalınlaşıyor, nefes almak daha da zorlaşıyor. Tek bir hareketim var - nefesimi mümkün olduğu kadar uzun süre tutmak, o kışkırtıcı vanilya kokusunu daha fazla solumayı reddetmek.

Gözünün altında bir kas zıplar. Sonunda gömleğinin eteğini serbest bırakıyor, kumaş düşüyor ve sonsuza dek rüyalarımda göreceğim bir sandığı kaplıyor.

"Bu geceden sonra arkadaş kalacağımızı düşünüyor musun?" Soruyorum. Neden bilmiyorum. "Konuş, mesaj at ve takıl?"

"Hayır," diye yanıtlıyor her zamanki gibi açık sözlü. "Yapmıyorum."

Hayal kırıklığımı kalbimin içine ittim ve kilidi çevirdim. "Evet," diyorum, sesim donuktu. "Ben hesapladım."

Bang, bang, bang. Yüksek, düzensiz vuruşun ardından, Linnie odaya fırladı. Yanakları solgun, mumsu ve titriyor. "Jade, gitmen gerekiyor. Şimdi terket. Pencereden sürünebilirsin."

Neler olduğunu merak etmem gerekmiyor. Mercedes tehdidini yerine getirdi.

Clarik sanki beni korumak istercesine önümde bir adım attı ve afalladım. "Neler oluyor?" O sorar.

Ellerini birbirine sürtüyor. "Peki..."

Koridordan aşığı, bir köşeyi dönüyorum ve tüm grubun toplandığı oturma odasına giriyorum. Neredeyse herkesin elinde bir kağıt var. Bir çocuğun tokasından birini çekerken elim titriyor.

Üstte ismim karalanmış ve kenar boşluğunu bileğimdekiyle eşleşen kırık bir kalp süslüyor. Metin okur:

Ben bir hiçlik deniziyim. Hayatım bir dizi acıdan ibaret - başkaları için. Belki de babam bensiz daha iyi durumda olurdu.

Bu, günlüklerimden birinden fotokopiyle alınmış bir sayfa. Babam ve Nadine çıkarken yazdığım bir pasaj. Mercedes saklamış olmalı.

Beni ağlarken görmek isteyen, anne babamız arasında geçenlere kızan ve bana saldıran Mercedes. Clarik'le olan şansını alt üst etse bile, onun önünde aptal gibi görünmemi kim ister ki? Çünkü ondan hoşlandığından daha çok benden nefret ediyor.

İlk başta tepki veremeyecek kadar şokta olduğumu düşünüyorum. Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de gözümüzü kırpmıyoruz. Benim gibi titriyor. Rengi yüksek, o kadar yüksek ki hasta görünüyor ama geri adım atmıyor. Hayır, bir karşı saldırıya hazırlanırken kendini toparlıyor.

Ve saldıracağım . Tüm okulu özel savaşıma davet etti.

"Haklısın," diyor Charlee Ann ve kıs kıs gülüyor. "Sensiz daha iyi olurduk."

Heaven ve Nevaeh kağıtları kapmaya başlar. Cennet, "Bunu yapan sen misin, Charlee Ann?"

Nevaeh, "Çünkü senin için bile iğrenç," diye ekliyor.

Charlee Ann inkar ederken, Heaven kalabalığa "Burada görülecek bir şey yok," diyor. "İşine bak."

Ben bir ölüm meleğiysem, Clarik de bir intikam meleğidir. İkizlerle birlikte çalışıyor, kimsenin sorgulamaya cesaret edemediğı tehditkar bir varlık. Bobby ve suç ortakları bile değil.

Kimberly kadar Robb'u da bulan Linnie diğerleriyle birlikte etrafımda toplandı. Linnie ve Robb bana sarılmaya çalıştılar ama ben onları umursamadım. Kimberly, Clarik ve ikizlere yardım etmekle meşgul olur.

Orada aptal gibi duruyorum, kulaklarım çınlıyor, sakın görünüşüm çatlıyor. Titremelerim şiddetleniyor. Robb'un diğer insanların ne düşündüğünü umursamayı bırakması gerektiğini düşünen bir kızım ama işte buradayım, kendimi ilk kez havayla temas eden ham, açık bir yaraymışım gibi hissediyorum.

Bu önemli değil. Bu insanlar önemli değil. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar. Onların fikirleri hiçten *daha* az şey ifade ediyor. Mercedes'e beni ağlarken izleme zevkini yaşatmayacağım.

Clarik bana yakından ve kişisel bir bakış attığında, kanıtları yok etme çabalarından vazgeçti ve Robb'a bir emir verdi. "Linnie ve Kimberly'nin eve sağ salim vardığından emin ol." Sonra elimi tuttu ve beni kabinden çıkardı, doğruca kamyonuna gitti.

Kemerimi bağlayıp koltuğumda kamburlaştım, omuz askısı boynuma sürtünüyordu.

Kâğıtları koltuğunun arkasına tikiştiriyor ve yola doğru sürüyor. "Üzgünüm."

"Senin hatan değil," diye mırıldandım. "Yanlış bir şey yapmadın."

"Yanlış bir şey yaptığımı düşündüğüm için özür dilemedim, Jade. Özür diledim çünkü bir şeyin seni incitmiş olmasından nefret ediyorum."

Yaralı değilim.

"Sayfalar sizin günlüğünüzdendi sanırım" diyerek bu ifadeyi olduğu gibi bırakıyor.

"Ben ortaokula başlamadan önceki yazdan, babam ve Mercedes'in annesi çıkıyordu. Mercedes'in eşyalarımın erişimi vardı. Günlüğü kaybettiğimi düşündüm, bu yüzden onu aramama yardım etti. Büyük ihtimalle çalmıştı. Ve tüm bu süre boyunca onu, saldırmak için mükemmel zamanı bekleyerek saklamıştı. "Kendi yatak odalarımız olabilirdi ama birini paylaşmaya karar verdik çünkü kız kardeşler böyle yapar."

"Biri benden büyük, biri benden küçük iki üvey erkek kardeşim vardı," diyor ve dikkatimi dağıtmak için elinden geleni yaptığını biliyorum. "Başlangıçta küçük olanla iyi anlaştım ama büyük olanla

asla anlaşamadım. Hoşnutsuzluğu bulaşıcıydı sanırım, çünkü genç olanın da benden uzak durmaya başlaması çok uzun sürmedi.

zgn mydn? Bahse girerim zgndn. Bir insanın olabileceği kadar robottan da uzaksın."

Elleri direksiyonu sıkıca kavradı. "Sen bir robot değilsin. Hissediyorsun."

"Belki. Ama ben hala kötü bir iddiayım."

Kamyonu kilometrelerce yol alırken bizi sessizlik kaplıyor. Evimin yan tarafına park etmesi uzun sürmedi. Bu kamyonun içini bir daha asla gremeyeceğimden emin olarak kilidimi çözüp kapımı açıyorum. Clarik'le bir daha randevusuz randevuya çıkmayacağım ve sorun değil. İyi olacağım.

"Hoşça kal Clarik."

Gerilim yüklü bir duraklama. Ardından, "Hoşçakal, Jade."

Evin içine koşarken yanaklarım ısınıyor. Babam oturma odasında, kanepeye yayılmış ve televizyon izliyor.

Beni görünce ayağa fırladı ve kaşlarını çattı. Saçları dağınık, gömleği buruşmuş ve eşofmanı şort şeklinde kesilmiş. "Erken evde. Çok erken."

"Evet." Daha fazlasını teklif etmiyorum ve odama doğru ilerliyorum. Ona bakmaya cesaret edemiyorum.

Yanındaki koltuğa vuruyor. "Buraya gel. Oturmak. Bana akşamından bahset."

Derin nefes al...ver... Mesafeyi kapatıyorum ve yavaşlıyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Eğlendin mi?"

"Evet."

"Ne yaptın?"

Mercedes'le biraz sohbet ettik ve Nadine'le takılıp takılmayacağınızı öğrendim. peki sen? "Bir burger yedim, Clarik'in karşılama partisine katıldım ve eve geldim."

Yorgun bir şekilde i çekiyor. Hayal kırıklığına uğradı. *Beni hayal kırıklığına uğrattı .*

"Geceyi Nadine Turner'la mı geçirdin?" Kelimeler ben onları durduramadan dilimden fırlıyor.

"Ne? Numara!" Düzgün bir şekilde dehşete düşmüş görünüyor.

Güzel, bu iyi. "Onu bu sabah parlak ve erken saatlerde ziyaret ettin mi?"

Şimdi burun kemerini çimdikliyor. "Mercedes beni fark etti sanırım."

Vur! Doğrudan yüzüme bir şok tokat. O yaptı. Nadine'i ziyaret etti ve ona veda öpücüğü verdi. İçimi bir ihanet duygusu kaplıyor.

Neredeyse...işlenemiyor...

"Fiona'yı aldatıyor musun?" Nadine ile tekrar bir araya gelmeyi umuyor mu?

"Numara. Hiçbir zaman. Dün Fiona'nın kasılmaları oldu. Henüz çok erken ve endişelendim. Endişelerimi Fiona ile paylaşmayacak ve onu korkutacak bir doktorla konuşmak istedim. Nadine benim arkadaşım, yani..." Omuz silkiyor.

Siz ikiniz ne zamandan beri arkadaşsınız?

"Dünden beri. Bak, annen sana hamileyken pek yanında değildim o yüzden neyin normal neyin normal olmadığını bilmiyorum. Nadine bana hem Fiona'nın hem de bebeğin iyi olduğuna dair güvence verdi."

Rahatlamadım, yaklaşmadım bile. "Fiona'nın ziyaretten haberi var mı?"

Dudakları ince bir çizgi halinde sıkışır. Evet, sanıyordum.

Bu gece çok fazlayım. *Her şey değişimle ilgilidir.*

"Onunla bunun hakkında konuşamıyorsan, muhtemelen yapmamalısın." Dengesiz bacaklar üzerinde duruyorum ve uzaklaşıyorum.

"Seni seviyorum Jade" diye seslenmeden önce bir duraklama oluyor. Sesi benimki kadar boş.

Yatak odama kapatıldığımda, yatmak yerine koşmak için giyiniyorum. Düşünmeye, nefes almaya ihtiyacım var. Giggles yatağımın üzerine tünemiş. Babamla uğraşmak istemeyerek

pencereden gizlice dışarı çıkarken miyavlıyor. Yüksek sesle. Alarmı mı çalıyorsun?

"Şşt." Bunu daha önce binlerce kez yaptım. Eminim bin tane daha yapacağım.

Kaldırımlara bağlı kalarak mahalleyi bir kez... iki kez... beş kez turluyorum. Zihnim yerleşmeyi reddediyor. Yarın planladığım gibi Robb, Linnie ve Kimberly'den ayrılacağım. Doğrudan ve kararlı olmalıyım.

Linnie muhtemelen ağlayacak. Kimberly umursamıyormuş gibi davranacak. Robb kesinlikle kişisel olarak alacak.

berbatım

Clarik'le bağlarımı koparma konusunda endişelenmeme gerek yok. Beni görmezden gelmeye devam edecek, bundan hiç şüphem yok. Ya da belki ara sıra başını sallayarak selam verir. Neyi yapmaz? Kötü bir bahis için bir şans verin.

Babam... Onun için ne hissedeceğimi bilmiyorum. Fiona'yı aldatmamış olabilir ama onun için de doğru olanı yapmadı.

"Neden benden uzak durmuyorsun? Ah! Çok mu takıntılısın?"

Tanıdık ses beni durduruyor ve Mercedes ile göz göze geliyorum. Kendi partisinden mi ayrıldı? Neden? Niye? Bunu neden yapsın ki?

Ön bahçesinde, kaldırımın yanında yükselen bir ağacın altında oturuyor, yanaklarından aşağı rimel akıyor. Yumruğunu yere birkaç kez vurduktan sonra toprak uçuşarak ayağa kalktı.

Gözyaşlarını görmek sadece öfkemin ateşini körüklüyor.

Onunla uğraşmaya hazır değilim. Koşuyorum ama beni takip ediyor.

"Senden nefret ediyorum," diye hırlıyor.

Duygular karşılıklı, sizi temin ederim, diye homurdandım.

"Burada ne yapıyorsun? Hayır, biliyor musun? Önemli değil. umurumda değil Şu anda etrafımda olmak istemezsin Mercedes."

Köşeyi dönüyorum ve o takip ediyor.

"Sana partiden ayrılmanı söylemiştim," dedi hırıltılı nefesler arasında. "Neden gitmedin?"

benim hatam olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun ?" Öfke, kaynama. Ona ters ters bakmak için duruyorum. "Peki buna ne dersin? Yarın herkese senin aşırı yeme ve tasfiye olayını anlatacağım. Detay vereceğim. Abur cubur paketlerini yatağımızın altına nasıl sakladığını unutmadım ve—"

Titremeler vücudunu sarıyor ve kollarını karnının üzerinde kavuşturuyor. "H-kimse sana inanmayacak."

İleride, bir araba köşeyi dönerken farlar yanıp sönüyor; o ışıklar çok hızlı üzerimize yaklaşıyor, sanki yüksek hızlı bir yarış yapılıyor ve biz bitiş çizgisindeyiz.

Kalbim aynı hızda atıyor ve Mercedes'in yanındaki bir avluya giriyorum. Müzik patlıyor. Kahkaha çınlıyor ve ardından tiz bir "Whoo-hoo!"

Yoldan uzaktayız ve güvende olmalıyız, ama yine de doğruca üzerimize geliyorlar.

Lastikler gıcırıyor. O ışıklar! Çok aydınlık! Mercedes'in kolundan tutup onu yoldan çektim. Birlikte nemli bir çiçek tarhına düşüyoruz—

Ağrı kafamın içinde patlıyor. Bir an görüşüm kararıyor. Benim aklım da öyle. Sonra yıldızlar görüş alanıma göz kırpmıyor ve beynim tekrar çevrimiçi oluyor. Kafatasımın arkası bir kayaya çarpmış olmalı. Acı vücudumun geri kalanına yayılıyor, kaslar kenetleniyor ve düğümleniyor. Eski bozuk paraların tadı dilime dolarken midem isyan etmekle tehdit ediyor.

Bir araba kapısı çarpıyor. Biri küfür ediyor. Sesini tanıyorum. Bobby Bay, buna hiç şüphe yok. Öldüler. Bence öldüler. Biz ne yaptık?"

Diğer çocuklar mırıldanarak cevap verirler, panikleri sözlerini tutarsız hale getirir. Ayak sesleri, ardından bir motor kükremesi ve lastiklerin gıcırtiları.

Çocuklar bizi kendi başımıza mı bırakıyorlar? Harika! Bu günümün mükemmel sonu, gerçekten öyle.

İnleyerek doğruldum. Kaslarım ve kemiklerim karşı çıkıyor. Görüş alanım puslu ama en azından ben göz kırptığımda dünya yeniden görüş alanıma giriyor.

Mercedes göğsünü ovuşturuyor ve ayağa kalkıyor. Aptal Bobby! Onu öldüreceğim.

"Neden? *Beni* öldürmeyi başaramadığı için mi?"

"Yeşim-"

"Sus artık." Yorgunum ve ağrım var ve gece için işim bitti. *Her şey* bitti .

"Teşekkür ederim," diye seslendi, sesi titriyordu. "Beni yoldan çıkardığın için."

Her neyse. Eve topallayarak her adımda yüzümü buruşturuyorum ve gizlice pencereden içeri giriyorum. Giggles gitti. Duş alıyorum, bir atlet giyiyorum ve iç çamaşırimi temizliyorum ve yatağa giriyorum. Ağrılarım ve ağrılarım rağmen, düzensiz bir uykuya dalıyorum...

Yine rüyamda annemi görüyorum. Biz dışarıdayız. Ben ayaktayım ama o salıncakta sallanıyor. Kollarımı kavuşturup direğe yaslanıyorum. Metal tenime karşı soğuk, nefesim kesiliyor. Bu çok gerçek hissettiriyor. Yanan odun kokusunu bile alabiliyorum, sanki komşularımın çoğu nihayet ocaklarını kullanıyormuş gibi.

"Hatalar yaptım ama bu benim onları düzeltme şansım" diyor. "Merak etme. Bir müttefikin olduğundan emin olacağım."

Kaşlarım şaşkınlıkla kırıştı. "Ne için bir müttefik?"

"Hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim," diye devam ediyor. "Acılarından saklanmaya devam edersen, asla yaşayamazsın, asla mutluluğu bulamazsın. mutlu olmanı istiyorum Etrafındaki dünyaya bir bak tatlım. Nasıl kendisinin soğuk bir kabuğu haline geldiğini görün. Kalp olmadan çarpık ve yanlıştır."

"Neden bahsediyorsun anne?" Etrafımdaki dünya her zamanki gibi.

Bana o kadar üzgün bir şekilde gülümsedi ki, göğsüm ağrıyor. "Seni sevdiğimi hatırla. Kim olduğunu seviyorum - her zaman sahip oldum, her zaman seveceğim. Artık o kızı sanki ondan utanıyormuş

gibi saklamana gerek yok. Senin de onu sevmenin ve yaşamasına izin vermenin zamanı geldi.”

Bir saniye sonra gitti.

Bölüm 6

Bir dakika...saat...gün...hafta...yıl yapabilirim.

Her seferinde bir adım atabilirim.

— *Miranda Leighton*

Gözlerimi kırpıştırarak açtım, sanki yıllardır karanlık bir mağaradaymışım ve daha yeni uyanmışım gibi yoğun bir ışık parlaması gözlerimin batmasına ve sulanmasına neden oldu. Ağzımda korkunç bir tat var - Küçük orman yaratıklarının içeri girip öldüğünü hayal edebiliyorum. Benimle ilgili sorun ne? Hasta mıyım?

Beklemek. Mercedes...yakın kaza...çiçek tarhına çarpmak. En azından araba bana çarpmadı. Sonra annem rüyalarımnda belirdi ve bana kendimi sevmemi, mutluluğu bulmamı söyledi.

Kapım çalınıyor, yoksa bu ses kafamın içinden mi geliyor? Şakaklarım zonklarken inledim.

Derin bir ses, "Jade," diye seslendi.

Benim babam. Tekrar inledim. Onu görmezden gelirim gidebilir ve ben biraz daha uyuyabilirim. Yapabilirim-

Yeşim tatlım. Hadi." Hayır, gitmeyecek. "Gerçek bir aile gibi kahvaltı edeceğiz."

"Aç değilim," diye homurdandım.

"Asla aç değilsin. Yine de kalk."

Ah. Günle yüzleşmeye ve arkadaşlarıma veda etmeye... veya yeni basmış bir genç olarak yazdıklarım hakkında diğer öğrencilerin alaylarına katlanmaya hazır değilim.

Nadine, geri kalanımız için krep yapma sürecinde. Senin protein karışımını hazırlamış bile."

Nadine? Onunla vakit geçirmem konusunda ciddi ciddi benimle dalga mı geçiyor? Peki *geri kalanımız* ne demek istiyor ?

Bir şeyler yanlış. Birincisi, babam çok neşeli. Dün gecedan sonra bana mesafeli, hatta kızgın olmalıydı. Doğru? İkincisi, yakınlarda Fiona varken Nadine konusunda benimle dalga *geçmeyecekti* .

Yataktan güçlükle fırlıyorum, saçlarım omuzlarıma ve gözlerime düşüyor. Bir ba  dönmesi dalgası beni sallıyor ve şakaklarımı ovuyorum. Benim odam-

Ey. Benim. *Got.* Odam değişti. Eşyalarım kutularda ve mobilyalarımın çoğu gitti. Makyaj masası ya da şifonyer yok. Sadece bir yatak ve kıyafetlerimle dolu birkaç kutu. Duvarlar siyaha boyanmış, beyaz noktalı yıldızlar mı?

Seviyorum, hepsini seviyorum ama hiçbir şey benim değil ve bu beni ürkütüyor. Ben uyurken babam ve Fiona gizlice odama girip yeniden dekore ettiler mi? Ama neden?

Karışıklık tırmanıyor. Eylem bir anıyı yerinden oynatmış olmalı. Annemi salıncakta görüyorum, bana hafif bir hüzünle gülümsüyor.

Seni sevdiğimi hatırla. Kim olduğunu seviyorum - her zaman sahip oldum, her zaman seveceğim. Artık o kızıdan utanır gibi saklanmana gerek yok. Senin de onu sevmenin ve yaşamasına izin vermenin zamanı geldi.

Onu sevmenin zamanı geldi...

Onun. Zaman.

Her şey değişimle ilgilidir.

Etrafınızdaki dünyaya bakın. Nasıl kendisinin soğuk bir kabuğu haline geldiğini görün. Gönül yoksa çarpıktır, yanlıştır.

Hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim. Acılarından saklanmaya devam edersen, asla yaşayamazsın, asla mutluluğu bulamazsın. mutlu olmanı istiyorum

Artık midem bulanıyordu, ba  ağrım her geçen saniye artıyordu, bulduğum ilk tişörtü ve kot pantolonu giydim. En azından kıyafetlerimde bir tuhaflık yok. Bu iyiye işaret, değil mi?

Hiç bir yerde lastik bant olmadığı için hiç almadığım ve hediye de almadığım siyah bir fular kullanarak saçlarımı atkuyruğu yaptım. Başka ne farklı?

Hızlı bir arama g nl klerimin gittiğini gösteriyor. Annemin günlükleri de. Çenemi sıktım, cehennemini mahvetmeye hazır bir şekilde kapımı hızla açtım ve nefesim kesilerek durdum.

Koridorun duvarları siyaha boyanmış ve hiç resim yok. Bu... Bu...

Ah! Bu çok *yanlış* .

"Baba," diye bağırdım ileri atılarak - ancak tekrar durmak için eziyetle. Nadine Turner *burada* ve mutfakta koşuşturuyor. Ama o hatırladığım Nadine Turner değil. Bir zamanlar şık olan sarışın bob'u şimdi uzun, karışık ve siyaha boyanmış. En sevdiği renkler olan sarı veya kırmızı yerine tepeden tırnağa siyah giyiyor. Ruju bile siyah.

Babam tezgâhta oturmuş onun orada burada koşuşturmasını izliyor. Nadine gibi o da siyah giyiyor. Asla siyah giymez. Bunu her zaman aşırı kullanmama karşı sessiz bir protesto olarak görmüşümdür. Ama ama...

"Ne oluyor?" İstiyorum. Yemek masamız bile farklı. Daha önce yuvarlaktı. Şimdi kare oldu.

Yuvarlak istiyorum!

Babam omzunun üzerinden bana bakıp sırtıyor. "Günaydın uykucu. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun." Bana doğru bir protein shake'i uzatırken, yüz hatlarında bir miktar hüznün olduğu kadar bir miktar hüznün de vardı. "Keşke annen seni görebilseydi. Çok gurur duyardı.

Tamam. Ateşi var mı? Gıda zehirlenmesi? Beyin anevrizması mı?

Ben mi ? Babam bana nadiren iltifat eder -sanırım çok büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum- ve annemden hiç bahsetmez.

"Önemli noktayı bekliyorum," diyorum.

Koyu renk kaşları çatıldı ve kaşlarını çattı. "Anlamıyorum tatlım. Neyin can alıcı noktası?"

"Bu." Tüm evi belirtmek için kollarımı açtım. "Siz bana şaka mı yapıyorsunuz?" Yoksa bu garip davranış bir tür ceza mı? Hayır, kesinlikle değil. Babam asla böyle aşırı önlemlere başvurmaz.

"Masamız nerede? Yuvarlak olan."

"O masayı geçen yıl sattığımızı biliyorsun." Çenesindeki kirli sakala iki parmağını değdiriyor. Şaka mı? Ne hakkında?"

"Benim sorularıma kendi sorununa cevap vermen iyi bir taktik ama işe yaramayacak." Ellerim yumruk. "Neler oluyor? Fiona nerede? Giggles nerede?"

Uzun, sessiz bir an bana baktı, kaşlarını çattı. "Garip davranıyorsun. Fiona'nın kim olduğu ya da kıkırdayarak ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok. Bütün havalı çocukların söylediği yeni bir ifade mi bu?

"Kahvaltını yap bebeğim." Nadine bana odaklanıp gülümsemeden önce tezgahın üzerinden bir tabak krep kaydırıyor. Bana *hiç* gülümsemedi. "Protein sallamak istediğin gibi mi, ucube?"

"Ucube"yi çağrıştıran ses tonundaki şefkat, bir sevecenlik ifadesidir. *Bu. Dır-dir. Delilik.* "Baba onun burada ne işi var?" Tahriş ve kafa karışıklığı artmaya devam ediyor. Annemin ölümünden beri olmadığım çocuk gibi hissederek ayağımı yere vurdum.

"Üvey annenle böyle konuşamazsın, Jade." Parmağını bana doğru sallıyor. "Özür dilemek."

benim *ne* ? "O benim üvey annem değil." Sözler benden uğuladı.

Nadine tezgâhın kenarını kavradı, parmak boğumlarının rengi hızla açıldı. Kaşında gümüş bir tomurcuk var ve ışıpta parlıyor. Aman tanrım. Kaşı şimdi delinmişti.

"Duygularını incitmiş olmalıyım," diyor, "ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Bana söyle, ben düzelteyim."

çıldırmadan önce biri bana neler olduğunu anlatsın ." Mercedes köşeyi dönüyor, mavi gözleri vahşi. "Anne. Burada ne yapıyoruz? Ve neden böyle giyindin?"

Nadine ve Mercedes geceyi burada mı geçirdiler?

Nadine sanki sabır için dua ediyormuş gibi gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor. "Kızlar bugün neyiniz var?" Kızının, Mercedes'in dün gece giydiği parlak pembe sundress'e bakıyor. Bobby'nin neredeyse bizi öldüreceğini kanıtlayacak çimen lekesi yok. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Bulunduğunuz pozisyona göre değil, istediğiniz pozisyona göre giyinmelisiniz. Git üstünü değiştir. Jade'in uygun bir şey ödünç almana izin vereceğinden eminim."

"Olmaz, nasıl olmaz." Mercedes açıkça heyecanlı bir şekilde elini havaya kaldırdı. "Sorularıma cevap ver. Bana neler olduğunu anlat."

"Kızlar," dedi babam içini çekerek. "Birbirinizle konuşmanın yolu bu değil. Güne tavırla değil, kahvaltıyla başlayalım, olur mu?"

"Sen sessiz ol." Mercedes bakışlarını bana çevirdi. "Ve sen. Ona annemden uzak durmasını söylemen gerekiyordu, yaklaşmamasını değil.

En azından o - bu - normal, beni tam bir çöküşten kurtarıyor. Ancak bir rahatlama dalgasıyla birlikte bir öfke dalgası gelir. İçimde yanıyor. Neden garip bir şeyler *döndüğünü* anlayan tek kişi o?

Kaşlarımı çatıp ona doğru bir adım attım. "Benimle nasıl konuştuğuna dikkat etsen iyi olur."

"Haklı," diyor Nadine, Mercedes'i şok ederek. Ve ben! Garip, üvey baban ve kız kardeşinden özür dilemelisin. Şimdi."

Çılgın mı? Mercedes ve ben bir ağızdan, "Biz kardeş değiliz," diye tersliyoruz.

"Kimseden özür dilemiyorum," diye ekliyor.

Bir cep telefonu çalar ve Nadine ekrana bakar. Bir lanetle, dolapların yanındaki kancada asılı duran laboratuvar önlüğünü kaptı. "Gitmeliyim. Bekleme bebeğim. Bu gece geç saatlere kadar çalışıyorum." Çantasını alıp, "Bizim ucubelerimizle ve bu... her ne ise bununla baş edebilecek *misin* ?"

"Umarım öyledir." Koltuğunda arkasına yaslanıp bacaklarını uzatırken çatalı tabağına çarpıyor. "Seni bilgilendirmeye devam edeceğiz."

"Eve geldiğimde bana her şeyi anlatabilirsin." Babamın yanından her geçtiğinde onu öpmeyi seven Fiona'nın aksine, Nadine yüksek topuklarını yer karolarına vurarak uzaklaşıyor.

Ön kapı açılıp kapanırken menteşeler gıcırıyor. Bir kapı kapanır. Bir araba motorunun kükremesi duvarlardan yankılanıyor.

Mercedes kollarını havaya kaldırıyor. "Peki? Biri bana söylesin. Ne oluyor?"

"Baba," dedim onu duymazdan gelerek. "Eşyalarım neden kutularda? Annemin günlükleri nerede? Ve sen neden o...o...züppeyle birliktesin? Fiona nerede? Ve bana onun kim olduğunu bilmediğini söyleme. O senin kahrolası karın.

Hareketsiz ve solgun görünüyor. "Dürüst olmak gerekirse bu Fiona denen kişinin kim olduğunu bilmiyorum. Peki annenin günlüklerinden sana kim bahsetti?

"İşte daha iyi bir soru," diye araya girdi Mercedes. " *Annem neden onun yanında ?*"

Onun yerine, "Fiona senin bebeğine hamile. *Gerçek kız kardeşim . Yakut.*"

"Tamam, yeter." Babam ayağa kalkıyor, hareket sarsıntılı. "Siz ikiniz buna bir son vermelisiniz. Birbirinizden nefret ediyorsunuz ve bu iyi ama benim Nadine ile birlikte olduğum ve birlikte kalacağımız gerçeğini kabullenmenizin zamanı çoktan geçti. Ayrıca ilçe dışına taşınmak istemediğinizi biliyorum ama oluyor. Hikayenin sonu." Kreplerinden geriye kalanları çöpe atıyor ve tabağını lavaboda yıkıyor. Henüz ev için teklif almadık ama alacağız. Yakında. Önlemler alıyorum..."

"*Hareket?*" diye bağıryorum. İlçe dışında mı? Linnie, Kimberly ve Robb'dan uzakta mı? Boğazımda bir kas kasılıyor. Clarik'ten uzakta mı?

Zaten onları hayatımdan çıkarmayı planlamıştım. Bu neden önemli?

Nefes al, nefes ver.

"Hayır hayır hayır." Mercedes başını sallıyor, bukleler yanaklarına düşüyor. "Bu gerçek değil. Bu olmuyor."

Aldırmamak. "Amirinizi aramayı ve uyuşturucu testi önermeyi ciddi ciddi düşünüyorum, baba." Baş parmağımı bileğimdeki kırık kalp dövmesinin üzerine sürdüm. "Ve ne demek istiyorsun, annemin günlüklerini nereden bileyim? Onları bana on altıncı yaş günümde vermiştin."

Hayır, yapmadım. Sana bir araba verdim." Yüzünü buruşturarak, "Günlükler Büyükanne Beers'da, ama sana söylüyorum tatlım, onları okumak istemezsin," diyor .

"Yaparım." Yıllardır Büyükanne Beers'i ziyaret etmedim. Ya da onunla konuştum. O çok tatlı ama yaşlı ve er ya da geç ölecek ve ne

zaman birlikte olsak göğsümün bu kadar sıkışmasından hoşlanmıyorum. "Yapacağım."

Kancadan bir anahtar seti alıp bana fırlatırken yanaklarının rengi koyulaştı. "Gitmek. Bu görüşme resmen sona erdi. Kız kardeşini okula bırak."

"Affedersiniz?" rendelerim. "Araba kullanmadığımı biliyorsun."

"Ne zamandan beri? Ve okula gidiyorsun. Bir daha hendek atmayı aklından bile geçirme."

Tekrar?

"Merhaba. *Arabam* nerede ? Mercedes'in talepleri.

Babam ona başını sallıyor. "Notların yükselene kadar annenin sana araba almayacağını biliyorsun."

Çılgılık atıyor, " *Ne?* Düz A yapıyorum. Daha ne istiyor?

"D'lerin ne zamandan beri As oldu?" O sorar.

"Ds?" Ağzı açılıp kapanıyor. Aramıza giriyor, bir babama, bir bana, bir de babama bakıyor, kafasındaki çarklar açıkça dönüyor.

"Yanılıyorsun. Ama sonra, birkaç vidanın eksik olduğu açık."

"Gitmek. *Şimdi*. Fright Night için biletlerinizi almayı unutmayın." Cüzdanını karıştırıyor ve her birimize birer yirmi dolarlık banknot fırlatıyor.

"Korku Gecesi?" hep bir ağızdan haykırıyoruz.

Kostüm partisi, dedi. "Yeni bir diseksiyon laboratuvarı için bağış toplama etkinliği. Bilmiyormuş gibi yapma."

Mercedes gülüyor ve ses histeri sınırında. Yirmiyi kaptı. "Korku Gecesi? Hayır. Asla *böyle* bir etkinlik planlamam."

Gözlerini deviriyor. "Yapmadın. Jade yaptı.

Ne! Bu ne tür tuhaf, baş aşağı bir dünya?

"Biliyor musun?" Babam diyor ve sinirinin yükseldiğini görebiliyorum. " *Gideceğim* . Tek istediğim, bunaltıcı bir güneşin altında sekiz saat geçirmek zorunda kalmadan önce kızlarımla rahatlatıcı bir kahvaltı yapmaktı. Bunun yerine, aslında sekiz saatlik huzuru iple çekiyorum."

Nadine gibi, tepinerek uzaklaşıyor. Yatak odasının kapısı çarpıyor.

Zoraki bir sakinlikle arabanın anahtarlarını tezgahın üzerine koydum. Hiçbir *yere gitmiyorum* .

"Ödeme anlayışın bu mu?" Mercedes'in talepleri. "Çünkü çok ileri gittin."

" Fazla mı ileri *gittim ? Ben?* "

"Evet," diye tıslıyor. "Sen."

"Konuşmadan önce neden düşünmüyorsun? Veya belki de gıdadan mahrum kalan beyniniz artık düzgün çalışmıyordur. Ben hiçbir şey yapmadım. zamanım olmadı Ve sana karşı hareket *etmiş* olsaydım bile , anne babamızdan hiçbiri bize katılmazdı." Dahası, tüm bu duvarları bu kadar çabuk boyamamın hiçbir yolu yoktu. Taze boya kokusu bile almıyorlar.

"Her neyse." Anahtarları kaydırarak, "Beş dakika içinde ayrılıyorum ve neler olup bittiğini öğreneceğim. Benimle gelebilirsin ya da burada kalabilirsin. Bir kez olsun umursamayan benim."

Yatak odalarımıza gidiyoruz ve benim yanımdakinin onda olduğunu fark ediyorum. Ruby'nin çocuk odası.

sancı

Gömmek. Kilit. Mercedes bensiz gitmeye karar verirse diye aceleyle dişlerimi fırçalayıp bir çift ayakkabı giyiyorum. En azından baş ağrım azalıyor.

Kalan üç dakika ile, Oturma odasında ileri geri, ileri geri volta atıyorum, sakinlik arıyorum ama bulamıyorum. Ne ben yapacağım? *Bu* her neyse, bunu nasıl düzelteceğim ?

on dakika daha ortalıkta görünmüyor ve protesto için hâlâ pembe elbiseyi giyiyor.

Sessizce, dışarıda yürüyoruz. Sabah havası taze ve sıcak ama kanım donmuş.

Bir araba korna çalıyor. Bir cenaze arabası - gerçek, dürüst bir cenaze arabası - evimin önünde yavaşlıyor. Yolcu camı açılıyor ve okuldan iki kızı görüyorum. Koridorlarda iki kızı da gördüm ama ikisi de benimle konuşmaya tenezzül etmedi.

Bir kızın boynunda siyah bir gerdanlık, omuzlarında dökümlü suni kürk ve siyah-beyaz fileli bir üst var. Diğer kız, renkli

dövmelerle kaplı kollarını ortaya çıkaran kolsuz siyah-beyaz puantiyeli elbisesiyle 1950'lerin pinup, rock and roll versiyonu gibi görünüyor.

Linnie, Robb ve Kimberly değişti mi? Clarik'ten ne haber?

Kızlardan biri ıslık çalar. Diğeri "Hey, Jade" diye bağırır.

Karly mi? McKayla mı? Mercedes onlara doğru koşar.

Kızlar kahkahayı patlatmadan önce birbirlerine bakarlar. Poster, "Aw. Tikiye bak, bizi tanıyormuş gibi yapıyor. Bana bir öpücük gönderdikten sonra hızla uzaklaştılar.

Tamam. Bu da yeni.

Mercedes'in gözleri kocaman açıldı. "Az önce ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyorum yumuşak bir sesle.

Garaj yoluma park etmiş siyah Mustang'e biniyoruz, direksiyon başında Mercedes.

Okula giderken, diğer üç araba bize korna çalıyor. İki kız ve bir erkek arkadaşça merhaba diye bağırıyorlar bana. sadece bana Mercedes ters çevrildi ve bu... tuhaf. gerçeküstü.

Mercedes okulun otoparkına park ettiğinde şaşkın bir şekilde bölgeyi tarar. Her öğrenci...her *öğretmen*... bir tür Goth'tur. Ve pek çok türü var. Geleneksel, siber, glam, oyuncak bebek, Viktorya dönemi ve daha fazlası. Neredeyse herkes sanki mutsuzmuş gibi kaşlarını çatıyor.

Yaygın bir yanılgı: Goth alt kültürünün bir parçasıysanız, her zaman sefilsinizdir.

"Merhaba Yeşim!" birisi arar. "Daha sonra bir seans yapacağım. Gelecek misin?"

Bu tuhaf dünya basmakalıplara göre oynamalı. Bir başka yaygın yanılgı da, tüm Gotların kara büyüye ilgi duyduğudur.

"Hayır," diyorum ve hayal kırıklığı iniltileri yükseliyor.

Etrafınızdaki dünyaya bakın. Nasıl kendisinin soğuk bir kabuğu haline geldiğini görün. Gönül yoksa çarpıktır, yanlıştır.

Aklımdan annemin sözleri geçiyor ve buz gibi bir önsezi damarlarımdaki kanı yeniden donduruyor. Bu çarpık ve yanlıştır.

Sahip olduğunuz güzel şeylerin kıymetini bilmez ve değer vermezseniz, onları kaybedersiniz.

*Zamanı geldi. Her şey değişimle ilgilidir.
mutlu olmanı istiyorum*

Annem bir şekilde bunun *olmasına neden* oldu mu?

Kafamdan binlerce inkar geçiyor. İmkansız! Ve saçma! Fakat...
Belki?

"Yapamam... Ben..." Mercedes doğru kelimeleri bulmakta zorlanır.
"Bana karşı dürüst ol lütfen. Bu insanlara böyle giyinmeleri ve davranmaları için para mı ödüyorsunuz?"

"Sen?" çıt diyeyim

"Numara. *sen misin ?* " tekrar soruyor.

İntikamcı tarafım onu bu kadar kafası karışmış ve kızgın görmekten hoşlanıyor. "Bunu hak ederdin." Bu ve daha fazlası.

"Çünkü eğer sen-"

"İyi değilim. Değilim. İnsanlara benden hoşlanıyor ve senden nefret ediyormuş gibi davranmaları için para vermek benim tarzım değil. Özellikle de bugün arkadaşlarımı bir kenara atıp tüm o şeyi tek başıma yapmayı planladığımda. Bu yüzden, bunun benim en kötü kabusum olduğunu söylediğimde bana güvenin."

Başını direksiyona bir, iki kez vuruyor. "Peki. Tamam. Bu *Freaky Friday* durumunun gerçek olduğunu varsayalım . Filmlerde ve kitaplarda geçiş yapan insanlar bir şeyler öğrenmek zorundadır. Ne öğrenmemiz gerektiğine karar verelim ve okuldan sonra birbirimize rapor verelim."

"Sizi kazma zahmetinden kurtarayım. Şefkat denen küçük bir şey öğrenmen gerekiyor."

"Ve gerçek bir kız gibi yaşamayı - sevmeyi - öğrenmen gerekiyor," diye karşı çıktı sertçe.

Çıktığımızda birbirimize bakıyoruz. Uyuşmuşluğumu bir manto gibi etrafıma çekmeye çalışıyorum... Ve bir kez daha başarısız oluyorum.

Kimberly, Bronco'sunu birkaç sıra aşağı park ettiğinde, bir rahatlama dalgası hissettim ve onu ya da diğerlerini ekmemeye

karar verdim. Şimdi değil. Bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum.

Kimberly ortaya çıkıyor ve ben aval aval bakıyorum. Nasıl bir saçmalık? Düğün çiçeği sarısı giyiyor, görünürde bir dövme ya da metal parçası yok.

Yine de ona yaklaşıyorum. Kıyafetleri önemli değil, sadece altındaki kız. "İnanmayacaksın-"

"Kapa çeneni, klon." Mercedes'e gitmek için yanımdan geçmeden önce beni başından savdı. "Hey, güzelim," diyor yeminli düşmanına. "Ateş korkutmak zorunda kalmayasın diye evinin önünden geçtim ama sen çoktan gitmiştin." Kum rengi saçları yüzünden uzağa doğru taranmış ve çiçek şeklinde ışıltılı bir tokayla kesilmiş. "Hadi."

Kimberly onu uzaklaştırırken Mercedes de benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyor.

Takdir etme...kaybet...

Kolumu sertçe çimdikliyorum. Hayır, rüya görmüyorum. Mavi bir gökyüzü ve sürekli parıldayan bir güneş hala tepemizde asılı duruyor. Çatlak çimento hala ayaklarımın altında bir temel görevi görüyor. Okuldaki neredeyse herkes hala Got.

Mercedes bir konuda haklıydı. Bunun gerçek olduğunu varsaymamız gerekiyor. Her nasılsa, tüyler ürpertici bir alternatif evrene girdik ve kapana kısıldık.

Annemi suçluyorum. *Bir Noel Şarkısı'ndaki* Jacob Marley'nin hayaleti gibi, beni ne olacağı konusunda uyardı. Ama aynı zamanda bir müttefikim olacağını da söyledi. Mercedes, tüm dünyanın dağıldığını bilen tek kişidir, ancak o bir müttefik *değildir*. Yakınında bile değil.

Korna, korna, hooonk. Geçen bir sedanın yolcu penceresinden sarkan bir çocuk, "Seni seviyorum Jade Leighton," diye bağıyor. "Benimle mezuniyet balosuna gelir misin? Lütfen. Üstümde bir kirazla."

"Bu olmuyor," diye mırıldandım. "Hayır. Olmuyor."

Ona bir bakış atmıyorum. Duyguları incinirse, ne olmuş yani? Gerçek dünyaya döndüğümde - gerçek dünyaya *geri* döneceğim - bunu hatırlamayacak.

Kalbim göğsümde atarken, Linnie, Robb ve Clarik'i bulmaya kararlı bir şekilde okula giden yolun geri kalanını hızla koştum. Eskisi gibi olacaklar. Benden hoşlanacaklar. Yapmalılar. Şu an *kendimi beğenmesem* de .

Hiç oldum mu?

Bölüm 7

Korku düşmandır.
Ama göremediğiniz bir düşmanla nasıl savaşırsınız?
— *Miranda Leighton*

Ön kapılardan geçerken geç zil susuyor. Ön kapılar ve bir metal dedektörü. Bir alarm çalıyor ama onu görmezden geliyorum, artık öğrencilerden temizlenmiş bir salona hücum ediyorum.

Güvenlik görevlisi garip bir şekilde adımı söylüyor. Hiç tanışmadık. O benim için bir yabancı.

Uzaklaşmaya devam edersem, beni kovalayacağından oldukça eminim. Onca gün arasından bugünün diğerlerinden ayrı tutulmamasını tercih ederim, bu yüzden midem bulanırken geri dönüyorum. Bugün bir ara kusacağım. Bu çok garip, çok hızlı.

Üzerime bir tarayıcı sallıyor ve alarm gibi çalıyor.

"Kaş piercingleri," dedi sonunda. Kalın siyah göz kalemiyle çerçevelenmiş gözlerinin kenarları gülümserken ve bana el sallarken kırışıyor. "Sizi tuttuğum için üzgünüm ama kontrol etmem gerekiyordu. Kuralları biliyorsun. Senin gibi bir kaçığın ısıyı toparlamayacağını biliyorum. Devam et. Sınıfa git."

Benim gibi bir kaçık mı?

Kendime nefes almayı hatırlatırım. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı. "Hımm, teşekkür ederim. Sanırım." Boş koridorlarda hızla ilerliyorum. Ofisi unut. Bay Parton'ın sınıfına gidiyorum. Kalan dört arkadaşımdan ikisi -umarım- orada olacak. Linnie ve Clarik.

Duvarlar, posterler ve pankartlar vızıldayarak yanımdan geçiyor. Robb'un resminin olduğu yere geldiğimde, kayarak durdum.

Sonsuza Kadar Kayıp.

Eksik? Ne, bu gerçeklikte mi hareket etti?

Resimden, üzgün, kara gözleri bana bakıyor ve ona yardım etmem için yalvarıyor. Daha önce binlerce kez gördüğüm bir bakış. Ama

saçları askere göre kısa kesilmiş ve üzerinde beyaz düğmeli bir gömlek var, kırıışıkları ütölenmiş.

RIP harfleri gözöme çarpıyor ve sarsılıyorum. Huzur içinde yat, sanki o...ölmüş gibi mi? Öldü ve gitti? Hayır hayır hayır. O *olamaz* .

Dikkatimi başka bir postere çevirdiğimde titremeler beni sardı. Aynı görüntü yardım için yalvararak bana bakıyor. Sadece bunda, birisi Robb'un gözlerinin üzerine X'ler çizmiş , dişlerini karartmış ve gömleğinin üzerine kafatasları kazımış. Görüntüyü duvardan koparıırken nefes almakta zorlanıyorum, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Sahip olduklarına değer verme, onu kaybet.

Yapamam... Yapamam...

Ona karşı daha iyi davranmalıyım, benim için ne kadar önemli - anlamlı- olduğunu ona göstermeliydim. Ve yapacağım! Bu kabustan uyanır uyanmaz. *Öğreniyorum anne. Görmek!*

Her şey düzelecek. O gerçekten ölmedi. o *değil* _ Bu garip, korkunç dünya sadece geçicidir. Gerçek dünyada gittiğimiz yol bu değilse? Robb kendi canına kıymayı planlamış mıydı? Ya benim duygusuz reddim -uzun bir dizide ve onu sevmesi gereken birinden gelen bir başka reddetme- devrilme noktası olarak hareket edip onu uçurumun ötesine gönderseydi? Kararları benim etrafımda döndüğünden değil, ama nasıl dilimlersen dilimle, zalimlik zulümdür.

Yön değiştirip lobiye koşuyorum. Martha masasında ama benim tanıdığım ve sevdiğim Martha değil. Geniş kıvrımlarını saran payetli siyah bir elbise olan bir tür balo Goth'una dönüştü. Gri saçları şimdi canlı mor çizgilerle övünüyor.

"Robb Martinez'e ne oldu?" İstiyorum.

Elini kalbinin üzerine bastırıyor. "Aman Tanrım, Jade. Beni ölümüne korkuttun.

"Söyle bana," diye bağıriyorum. "Şimdi." Nefeslerim hızlı ve sık geliyor, korkunun soğuk parmakları omurgamdan aşağı süzölüyor.

"O kendini öldürdü." Sanki hava durumunu tartışıyormuşuz gibi sakın bir şekilde bir yığın dosya topluyor. "Umarım kendini

suçlamıyorsundur. Mercedes ve sürüsü, senin sataşmanın onun tetiği çekmesine neden olduğunu düşünebilir, ama sana söz veriyorum, diğer herkes daha iyi bilir. Ne kadar zor olursa olsun doğruyu söylüyorsun. Şimdi, okul danışmanı ile bir görüşme ayarlamak isterseniz—”

" *Benim* alayım mı?" Tüm korkunç dünya eğiliyor, tavan yerle yer değiştiriyor. Nefes benden ıslık çalıyor. Midem bulandı, zor.

"Kimse sana notundan bahsetmedi mi?" kaşlarını çatarak soruyor. "Senin sayende geleceğine dair zihninde bir resim olduğunu söyledi ve her şeyi şimdi bitirmenin daha iyi olacağını hiç hoş olmadığını söyledi."

Bu sözler... Mercedes'in partisinde söylediğim sözlerin aynısı. Clarik hakkında, Robb değil! Yine de Robb'un onlara tepkisini o kadar net hatırlıyorum ki. Sanki onun dünyasını alt üst etmişim gibi bana çok kırgın bir şekilde bakmıştı.

Tekrar merak etmeliyim. O zaman bile intiharı mı düşünüyordu ve ben işaretleri mi kaçırdım?

Arkadaşlarımla bağlarımı koparmayı asla düşünmemeliydim. Daha fazla gönül yarasına değil, sevgiye ve desteğe ihtiyaçları vardı. Kahretsin, aynı şey herkes için geçerliydi sanırım. Ben bile. Mercedes'i bile.

"Sözlerimde daha dikkatli olmalıydım," dedim usulca. "Bunu artık biliyorum. dilimi koruyacağım."

"Neden bahsediyorsun?" o soruyor.

Bir, iki, lobiden geri çıkıyorum. Sonra koşuyorum...koşuyorum...saçlarım arkamda uçuşuyor. Bay Parton'ın sınıfına varıyorum ve kapının kırmızı-siyah kurdelelerle kaplı olduğunu görüyorum. Yeni okul renklerimiz? Elim düğmede donuyor. İçinde ne bulacağım?

Şiddetlenen titreme, kapıyı açıp içeri giriyorum. Bay Parton sınıfın başında duruyor. Beni gözetlediği anda sessizleşiyor. Seyrelen saçlarının rengi değişmemişti ama bukleler artık atkuyruğu yapacak kadar uzun ve—

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. Gördüğümü sandığım şeyi görmeme imkan yok. *Göz kırp, kırp.* Hayır, değişiklik yok. Genellikle polyester bir takım elbise ve çirkin bir kravat takar. Bugün tişörtünde bir grunge-metal grup logosu var ve kot pantolonu yırtık.

"Hoş geldin Yeşim." Yüz hatları zevke benzer bir şeyle aydınlanıyor. "Gelebildiğine sevindim. Günümüzü hep karartıyorsun." Avuçlarını birbirine bastırarak bir çan kulesi oluşturur ve başını eğir. "İçeri gel, içeri gel ve otur. Bugünün dersine başlamak üzereyim."

içinde bir güzellik bulur gibi, günümüzü karart, dedi . *Bükülmüş, yanlış.* Mizahsız gülüyorum, her göz beni bulduğunda asit boğazımı yakıyor.

Tanıdık yüzler denizini tarıyorum ama Linnie ya da Clarik'ten bir iz yok. Belki geç kalıyorlar? Her an kapıdan uçup neler olup bittiğini öğrenmek isteyebilirler. Her şeyin normale dönmesi için ne yapmam gerektiğini birlikte bulacağız.

Her ikisi de bana gülen Charlee Ann'in yanında olan iki açık masadan birine gidiyorum. Yol boyunca boynuna kalın gümüş zincirler dolanmış bir çocuk bana göz kırpmıyor.

"Merhaba, ucube." Benimle hiç konuşmayan -sadece bana gülen- bir kız el sallıyor. Siyah dantel bluzunun yakasından bir yılan dövmesi görünüyor. "Partiniz dün gece okulu yönetti!"

Benim partim mi?

"Hey sen." Başka bir kız el sallıyor. Elle çizilmiş gözyaşları yanaklarını süslüyor. "Mesajımı aldın mı? Bu gece bir tahnitçilik dersi yapmak ister misin?"

Başka bir kız, "Ya da en iyi alışveriş yerleri hakkında bir YouTube videosu hazırlayabiliriz" diyor.

Üçüncü bir kız sesi geliyor. "Hey, o pantolonu nereden aldın? Çok korku."

Korku mu?

Tıkırdayan sesler, artık tek tek sözcükleri seçemez hale gelene kadar birbirine karışıyor. Sanki ben pırıl pırıl yeni bir arabaymışım gibi herkes bana bakıyor, tüm parası ödenmiş, anahtarlar kontağa

konmuş. İçimdeki her şey "*Bu olmuyor!*" diye bağıyor . Yine de kanıt etrafımda oturuyor ve benden dışarı çıkmamı istiyor.

Bu tür şeyler sadece kitaplarda ve filmlerde olur, gerçek hayatta asla olmaz. *benim* hayatım değil

"Yeşim?" Bay Parton bana doğru geliyor ve gerçek bir endişeyle bana bakıyor. "İyi misin? Hemşireyi ziyaret etmek ister misin?"

Um, hemşireye ne diyebilirim ki? Beni kabusumdan uyandıracak sihirli bir değneği yoksa benim için bir işe yaramaz.

Benden tomurcuklanan histeriye bulanmış başka bir mizahsız kahkaha daha yükseldi. "İyiyim," demek için kendimi zorluyorum. Bir daha "iyi" olacağımdan emin değilim.

Kapı açılır ve Linnie içeri girer. Zorla ilerleyip yanımdaki masaya otururken bakışları mahzundu. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, kemiklerim çatlamak üzere. Herkes gibi o da farklı; tanıdık ama *henüz* ... Çilek rengi bukleleri daha kısa, siyah ruju değişti. Dar bir elbise yerine pamuklu bir T ve kapri pantolon giyiyor.

O kadar... *masum görünüyor ki* , öğrenci konseyi toplantısından yeni gelmiş gibi, kafeteryaya bir dondurma istasyonu dahil etmek için bir araya geldi. İnsanların benim sözlerimin Robb'un ölümüne yol açtığını düşündüğünü biliyor mu? O iyi mi? Bu dünya meşru olsun ya da olmasın, onun acısı gerçektir.

Sonunda yukarı bakıyor. bana bakıyor Uzak görünüyor. Bu çılgınlığın ortasında bir çapa bulmak için çaresizim ama ellerine uzandığımda, sanki ona bir şaplak atmayı planlıyormuşum gibi irkiliyor.

"Linnie," diye fısıldadım, sesim biraz kırıktı. "Ben senin arkadaşınım. Ben incitmeyeceğim—"

"Beni rahat bırak," diye çıkıştı, o kadar gergindi ki paramparça olacak diye korkuyorum.

Sınıftaki herkes büyülenmiş bir şekilde bizi izliyor. Bir spot ışığıyla aydınlatılmış, sahnenin ortasında duruyor olabiliriz.

Koltuğuma çöküyorum. Gerçek, pençelerin içeri girip beni parçalara ayırması da olabilir. Bu dünya kendi başına soğuk bir kabuk, annemin dönüştüğümü *düşündüğü soğuk kabuğun bir*

metaforu. Burada hiç arkadaşım yok - *gerçek* arkadaşlarım yok - tam da istediğim gibi. Yalnızım. Robb gitti çünkü benim dikkatsiz sözlerim onun daha iyi bir yaşam umudunu yok etti ve Linnie ile Kimberly beni küçümsüyor. Ben bir numaralı düşmanım. Hiç değer vermediğim üvey annemin yerini katlanamadığım bir üvey anne aldı ve eskiden beni görmezden gelen insanlar şimdi bana bir zamanlar Mercedes'e taptıkları gibi tapıyorlar.

Onların hayranlığından ne öğrenmem gerekiyor? *Söyle, öğreneyim, yemin ederim!*

Annem bana zorba dedi. O zamanlar bunu inkar etmiştim. Kabul ediyorum. Ben bir *zorbayım* . Sonsuza dek pişman olacağım şekillerde Robb, Linnie ve Kimberly'yi incittim. *Şimdi gerçek hayata döneyim, onlara bunu telafi edeceğim. Lütfen! Hatta mutlu olmaya çalışacağım.*

Bekliyorum, umutluyum ama... hiçbir şey olmuyor. Kaslarım gevşiyor, uçuşa hazırlanıyor. Nereye gideceğimi, nerede güvende olacağımı bilmiyorum.

Bay Parton dersine başlıyor ve ben onu görmezden gelip Linnie'ye odaklanıyorum. Eğer onun beni hatırlamasını sağlayabilirsem, kim olduğunu -gerçekte kim olduğunu- hatırlamasını sağlayabilirsem, bir müttefikim olur. Müttefik, nefes almak için havadan daha fazlasına ihtiyacım var.

Diğer tarafındaki Victorian Goth, ona bir tükürük topu fırlatır ve yüzünü buruşturur. Birkaç kişi kıs kıs gülüyor ama Linnie yanaklarına daha koyu bir kırmızı yayılırken bile onlar yokmuş gibi davranıyor.

Topları sevdiğini duydum, bir tane daha nasıl olur? Victoria mırıltıları. Başka bir kağıdı buruşturuyor ve fırlatmaya hazır bir şekilde dirseğini geri çekiyor.

Dur, diye homurdandım. Bu çocuklar havalı oldukları için Gotikler, başka bir sebep için değil. Ana akım dünyanın kaçındığı şeyleri -farklı olanları- kucaklamıyorlar, yoksa Linnie'ye iyi davranırlardı. "Onu rahat bırak yoksa seni buna pişman ederim. Anlamak?"

Viktorya dönemi fotoğrafları. Dehşet dolu bakışları genişledi ve elini bir gümbürtüyle masasına bıraktı. "Çok üzgünüm Yeşim. Bugün preppies'i yalnız bırakmamız gerektiğini bilmiyordum.

"Bir sorun mu var?" Bay Parton ellerini kalçalarına sabitledi ve kesintinin suçlusu oymuş gibi Linnie'ye dik dik *baktı* .

Bu değişmedi. "Yanlış bir şey yapmadı."

Her zamanki gibi beni azarlamak yerine dersine geri döndü. Linnie artık yokmuşum gibi davranıyor.

Ona ulaşmalıyım.

Bir parmak hafifçe koluma dokunuyor. "Tamam," diye fısıldadı Charlee Ann. "Senin saçmalıklarına bayıldığımı biliyorsun, değil mi, ama şu anda gerçekten tuhaf davranıyorsun ve bu iyi bir şekilde değil."

Ben tuhaf mıyım? Ben? Charlee Ann Richards az önce bana saçmalıklarına bayıldığını söyledi! Artık onun üç yüz dolarlık botlarına bulaşan çamur değilim. Ve mide bulandırıcı derecede sevimli görünmüyor mu? Siyah örümcek ağı danteli, korsesinin üstünü örter. Gözlerinin etrafını saran kırmızı ve siyah parıltı, onu yarım maske takıyormuş gibi gösteriyor.

Bundan nefret ediyorum. Yenilgi beni boğuyor ve başımı havaya kaldırdığım ellerimin arasına alıyorum. *Anlaşamıyorum.*

Beni dinliyor musun? Bana bir kalem fırlatıyor. Yeşim! Zaten gerçek. Az önce savunduğun kız mı? O, üvey kız kardeşinin en sevdiği yardımcısı ve üstelik çok da tatlı. Vahşi hayvanlardan daha iyi değiller. Bana söylemeyi sevdiğin gibi, parmağını kaybetmeden vahşi bir hayvanı besleyemezsin."

Burada, Linnie ve Mercedes hem en iyi arkadaşlar hem de paryalar ve ben şu anki "o" kızım, benim söz kanunum.

"*Psst.* yeşim. Bir erime olmadan önce bana dikkat edin.

"Sadece...Linnie'yi rahat bırak, tamam mı?" Hayal kırıklığı ve öfke içimde kaynıyor, sahip olduğum her türlü uyuşukluğu yok ediyor. Robotik mi? Artık! Hissediyorum ve görünürde bir son yok.

Acınızın gizli olduğunu sanırsınız ama saklanan sizsiniz . Acı seni öyle ya da böyle bulacak. Hazır ol. Savaş onunla. Daha iyisi için savaşın.

mutlu olmanı istiyorum

sarsıldım. Şu sözler -daha iyisi için savaş, *senin mutlu olmanı istiyorum*- kafamın içinde çingirdiyor. Yeni keşfettiğim popülerliği iyilik için kullanabilir ve okuldaki herkesin Linnie ve Kimberly'yi sevmesini sağlayabilirim. Hayatlarını daha iyi hale getirebilirim. Karşılığında onlar mutlu olacak, bu da *beni* mutlu edecek. Ya da benim gibi birinin ulaşabileceği kadar mutluluğa yakın. İçimdeki acıların bir kısmı mutlaka denecek. İşler normale dönecek.

Robb hayatta olacak. Gerçek dünyaya döndüğümde Robb, Linnie ve Kimberly ile arkadaş kalacağım. Birkaç kısa saat içinde yalnızlıkla yakından tanıştım ve bundan *nefret ediyorum* .

"Seninle kavga etmek istemiyorum," diye fısıldadı Charlee Ann, beni kafamdan sürükleyerek.

"Kızlar." Bay Parton bize özür dilercesine gülümsedi. "Derste konuşman umurumda değil, ama sesini biraz kıs. Bu ikinci kez kesintiye uğruyorum." Linnie'ye, sanki her iki durumda da suçluymuş gibi keskin bir bakış attı.

"Elbette, Bay P." Charlee Ann ona bir başparmak işareti yaptı.

Dersine geri döndüğünde, bana doğru eğildi. "Bebeklere iyi davranmamı istiyorsan, bir ya da iki tane seç, kibar olacağım," diyor sert ama alçak bir sesle. "Ama önce bana nedenini söyle."

İşte gidiyor. Doğru yönde ilk adımım. "Linnie ve Kimberly harika insanlar. Korkunç geçmişleri var ve tahmin edebileceğinizden çok daha fazla tacize katlandılar. Onlara verdiğimizden daha iyisini hak ediyorlar."

Dudakları ayrılıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Asla dalga geçmem."

Arkamda oturan kişi omzuma dokunuyor ve içimi korku kaplıyor. Sıradaki ne? Döndüm ve Bobby'nin bana kötü kötü baktığını

gördüm. Kum rengi saçları o kadar siyah ki mavi görünüyor ve tıpkı Bay Parton gibi gözlerinin etrafı siyah göz kalemiyle çevrelenmiş.

"Mmm-mmm, yemek yiyecek kadar iyi görünüyorsun." Ağır gözkapakları beni incelerken, gezegendeki her kızın onun için çekici olduğuna inanan bir adamın üstün güvenini yayıyor. "Hala bu hafta sonu için var mıyız?"

Sonsuza kadar varız...asla. "Birincisi, içki içip araba kullanmamalısın. Birini öldürebilirdin." Yani Mercedes ve ben! "İkinci olarak, bir boks maçı planlamadıysak cevap hayır."

Şaka yapıyormuşum gibi güldü ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzandı. Bileğini yakalıyorum, elini itiyorum. Şimdi kaşlarını çattı.

Ancak bir sonraki konuşmasında sesi öneri ve vaatlerle alçaldı. "Neden kızgın olduğumu biliyorum. Yıldönümümüzü unuttuğumu sanıyorsun. Yapmadım, yemin ederim. Cumartesi günü bir parti verebilmek için unutmuş gibi yaptım.

Ondan hoşlanıyormuş gibi yapmayacağım. Birbirimizden nefret ettiğimiz bir yılı mı kutluyoruz?

Kapı hızla açılır ve duvara çarparak odadaki herkesi ürkütür. Mercedes içeri dalar, bakışları çılgıncadır, ifadesi vahşidir, saçları artık omuzlarına dolanmıştır.

"Bayan Turner." Bay Parton ona hançer gibi bakıyor. "Sınıfımdan bir nedenle nakledildin. Benden olabildiğince uzak durmalısın."

Bobby, "Preppy alarmı," diye mırıldandı.

"Sevindirici getiren var mı?" Charlee Ann alay ediyor. "Hayvanı sefaletinden kurtar ve bizi ona bakmak zorunda kalmaktan kurtar. Yüzünün bir fotoğrafını daha paylaşırsa kusacağım."

Kahkahalar patlıyor.

"Charlee Ann?" Mercedes kızın masasına doğru koşar. "Nasıl yapabilirsiniz?"

"Ew." Charlee Ann ürperir ve ona bir silgi fırlatır. "Tipi benimle konuşuyor. Biri durdursun. Ve ayrıl. Kesinlikle ayrılmasını sağlayın. Odayı kokutuyor."

"Lütfen." Tebeşir beyazı, ona alçak sesle korkunç bir isim diyen Bobby'ye odaklanıyor. "Beni hatırlaman gerekiyor. Yapamazsın..."

"Tamam. Bu yeterli." Bay Parton onun yanına fırlar, kolunu tutar. "Önce dersimi bozuyorsun, sonra ölüm perisi gibi bağıırıyorsun. Ofise gidin, Bayan Turner. Şu anda. Bu tür davranışlara müsamaha göstermeyeceğim."

Kolunu onun elinden kurtardığında ayağa fırladım.

"Düşündüğümüzden daha kötü," dedi bana, her kelimesini çaresizlikle kaplayarak.

"Biliyorum." dudaklarımı yalarım "Bay. Parton," diyorum, "Mercedes'in ofise gitmesini sağlayacağım." Cevabını beklemiyorum, sadece "üvey kardeşimi" odadan dışarı sürükleyin. Kavgı ettiğinden değil.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz beni omuzlarımdan tuttu ve sarstı. "Bana ne yapacağımı söyle. Bu cehennemden nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Herkes benden nefret ediyor. Ben! İnsanlar ilgimi çekmem için yalvarıyorlar ve artık ben bir hiçim, hiçkimse."

"Biliyorum," diye tekrarlıyorum.

Hiçbir şey bilmiyorsun . Birisi gerçekten de saçına sakız fırlattı!"

Ona kaşlarını çatıyorum. O birkaç hafta önce saçına *sakız* attı .

Solmuş, yüzünü yukarı kaldırdığı ellerine bastırıyor. "Üzgünüm, tamam mı?"

Evet, doğru. Sanki herhangi bir şey için üzgünmüş gibi. "Bir çıkış yolu bulacağız." Daha azına inanamıyorum. Robb'a geri dönmeliyim. Bir kez olsun sarılmasını kabul edeceğim ve ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceğim.

Sanki gitmek istiyormuşsun gibi, diye mırıldandı. "Sen burada herkesin her şeyisin."

"Biliyorum," diye yanıtlıyorum üçüncü kez. "Ama amacımı anladım. Gücümü iyilik için kullanacağım ve herkesi Linnie ve Kimberly gibi yapacağım."

Homurdandı. "Bütün bir okulu iki Gotik kızla birbirine düşürmek için burada olduğunu mu sanıyorsun? Şey, *eski* Goth kızları. Bu

şimdiye kadar söylediğin en aptalca şey olabilir ve bazı aptallar söyledi.

"O zaman neden buradayız, ha? Bana en iyi teorini söyle. Devam etmek. Bekliyorum... Hâlâ bekliyorum..."

"Biz... ben..."

"Evet, ben de öyle düşündüm. Birkaç gün içinde halledebilmeliyim. Kesinlikle hafta sonuna kadar," dedim. "İnsanlara istediğini yaptırmak konusunda hiç sorun yaşamadın."

"Hayatım hakkında *hiçbir şey bilmiyorsun*. Ama sanırım yapmak üzeresin." Duvardan bir poster koparıp bana doğru fırlattı. "Bunu gördün mü?"

Okurken neredeyse dizlerimin bağı çözülecek. JADE'E OY VERİN. SINIF BAŞKANI. Sanki bir aynaya bakıyormuşum gibi kendi yüzüm de bana bakıyor. Aynı platin saçlar ve altın gözler. Aynı yüksek elmacık kemikleri ve çiller. Aynı boş ifade.

Çenemi kaldırıyorum. "Bu, okuldaki herkesi yeni bir hoşgörü çağına götürmem gerektiğinin bir başka kanıtı."

Posterini yere fırlattı ve yüzümün her yerine tekmeledi. "Ne yapmalıyım, ha? Neşelen..." Sesi alçaldı.

Bir çocuk -Clarik olduğunu fark ettim- köşeyi döndü ve elleri ceplerinde, bize doğru yürüdü. Beyaz bir tişört pazılarını sarıyor ve yırtık kot pantolon bacaklarını kapatıyor. Saçlarını da boyamamıştı, kahverengi dalgalar alnına ve kulaklarına dökülüyordu.

Tam olarak umduğum gibi görünüyor. O benim müttefikim *olmalı* !

Nabzım vahşi bir ritme giriyor. Mercedes anında unutuldu, Clarik'e koşup kollarımı ona doladım. Başlattığım ilk kucaklama. "Burada olduğun için çok mutluyum!"

Beni nazikçe iterek ondan uzaklaştırdı, teması keserek beni reddetti.

Korku, hüznün ve çaresizlik içimde çarpışıyor ve sanki bir ses patlaması patlıyor, neredeyse beni dizlerime kadar deliyor. Robb ve Linnie'ye böyle mi hissettirdim? Benim babam? Fiona mı?

Bana kaşlarını çattı. "Partide Mercedes'e yaptıklarından sonra," diyor, "seni gördüğüme sevineceğimi neden düşündün?"

Bölüm 8

Gerçek karakter
hayatımızın en kötü anlarında ortaya çıkar.

— *Miranda Leighton*

Damarlarımda asit gibi duygusal bir sel baskısıyla sendeledim. Clarik, *Mercedes'e zarar verdiğimi düşünüyor* . O benim müttefikim değil. Yakınında bile değil. Sanırım... Sanırım o benim düşmanım.

Bunun mutlu olmama nasıl yardım etmesi gerekiyor anne? Ha?

İşlemediğim bir suç için beni suçluyor. Rağmen...

Arka dişlerimi gıcırdattım. Ona yeme bozukluğunu tüm okula anlatacağımı söyledim ve ciddiydim. Sadece sözler verdim, asla tehdit etmedim. Clarik'in şu anda bana sanki bir canavarmışım gibi bakışına bakılırsa, muhtemelen sonsuza kadar pişman olurdum. Mercedes'e kendi ilacından tattıracak olsam da kendimi bir canavar gibi *hissederdim* .

Bir işlemi geri alamazsınız. Bir kez bittiğinde, bitti.

"Sana söylemek istediğim başka bir şey de bu," diyor Mercedes, yanakları kıpkırmızıydı. "Herkes günlüğümden bölümler okuduğunu sanıyor."

Derin nefes içeri... dışarı... "Yapmadım. Ben *yapmazdım* .

Clarik, beni görmezden gelerek Mercedes'i inceliyor. "Bugün nasılsın?"

"Berbat!" o ağlıyor. "Bu hayatımın en kötü günü."

Kolları ona *sarılıyor* - ona mı sarılıyor? Özlem içimi delip geçiyor ve onu itip tekmelesem de, onu gömecek gibi görünmüyorum. Birdenbire varlığımın her zerresiyle sarılmayı arzuluyorum. Karşılıksız verilen ve hem veren hem de alan için bir anlam ifade eden bir kucaklama.

Linnie ve Robb'dan kaç tanesini reddettim? Kimberly hiç denemedi. Her zaman diğerlerinden daha çok bana benzediğini düşünmüştüm, ama şimdi onun kaba, sert dış görünüşünün bir tür

zırh olup olmadığını merak ediyorum. Onun altında kimsenin ya da hiçbir şeyin tavrına *ihtiyacım yok , çöküyor olabilir*.

Mercedes'in beni Clarik'in arkasından savuşturmasını bekliyorum ama o, sanki sonunda korkunç bir fırtınada bir çapa bulmuş gibi, ona tutunmakla meşgul.

"Benden hoşlanıyorsun," diyor ayrıldıklarında. Sulu gözlerine hafifçe dokunurken çenesi titriyor. "Yani benden nefret etmiyorsun."

Senden neden nefret edeyim ki? Çenesine hafifçe vuruyor. "Eğer biri sana sorun çıkarırsa, bana haber ver." Elektrik mavileri bana titriyor ve uyarmak için kısılıyor. "Ben hallederim."

Sakinlik. İstikrarlı. "Ona zarar vermeyeceğim. Ama...bir krizin ortasındayız ve eminim Bay Parton geç kaldığınız için sinirlenmeden önce sınıfa gitmek için can atıyorsunuzdur. Mercedes'i Clarik'ten biraz uzaklaştırdım. "Lütfen bizi bağışlayın."

"Evet," diyor Mercedes. "Jade ile zamana ihtiyacım var."

İsteksiz olsa da ona başını salladı. "Görüşürüz."

Bay Parton'ın kapısına kadar ağır ağır gidişini izliyorum ve sanki görünmez bir ip bakışlarımı ona bağlıyor. Belki görünmez bir ip de *onun* bakışlarını *bana bağlıyor* . Beni incelemek için omzunun üzerinden baktı. Kaşlarını çatıyor ama aynı zamanda düşünceli. Sonra gitti ve beni kabusumla baş başa bıraktı.

Onu şimdiden nasıl özleyebilirim?

Mercedes'e dönüyorum. "Ona gerçeği söyleyeceksin. Ona beni incittiğini söyleyeceksin, tam tersi değil. Ona *bugün söyleyeceksin* ! Bana borçlusun."

"Sana *hiçbir borcum yok* ," diyor yanakları suçluluk olduğunu varsaydığım şeyle kızarken.

"Seni araba çarpmaktan kurtardım, unuttun mu?"

"Her neyse," diye devam ediyor, "durumumuzu açıklamak zorunda kalacağım ve o bana asla inanmayacak."

Kahretsin, o haklı. "Düşünüyordum. Annemle ilgili iki rüya gördüm. Ya da rüya sandığım şeyler. Her şeyin değişeceğini söyledi. Dönüştüğüm kabuğumu, daha iyisi için savaşmam gerektiğini, onun

benim mutlu olmamı istediğini ve bir müttefikim olacağını görürdüm.

Gözleri neredeyse patlayacak, kendini işaret ediyor. "Müttefik. Ben? Ve ölü annen bizi bu... ters gerçekliğe nasıl soktu?

"Bilmiyorum ama başka hiçbir şeyin anlamı yok."

"Bir hayalet mantıklı değil."

"Bir *şey var* mı?"

"Bitirmeme izin vermedin." Alt dudağını çiğnerken omuzları dönüyor. "Hayalet bir anlam ifade etmiyor... ama yine de bir bakıma ben de bir rüya görmüş olabilirim."

Ne? "Söyle bana. Bana her şeyi söyle."

"Aslında anlatacak pek bir şey yok. Geceydi ve ayak bileklerime bağlanmış bir sürü taşı sürükleyerek kaldırımda yürüyordum. Ağlayan küçük bir kızın yanından geçtim. Ona neyin yanlış olduğunu sordum ve bana cehenneme gitmemi söyledi, ben de onu kovdum ve yoluma devam ettim. Senin annen-"

"Annem olduğunu nereden biliyorsun?"

"Onun resimlerini gördüm, tamam mı? Anne babamız çıktığı zaman." Sesine acı bir nota geri döner. Miranda bana dedi ki... Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ne?" İstiyorum. "Sadece tükür. Senin hakkında benden daha kötü düşünemez."

Mercedes kılları. "Bana bencil olduğumu, dikkat çekmek istediğimi ve kendimi geliştirmek için başkalarını aşağıladığımı ve başkaları için empati kurmayı öğrenene kadar mutsuz olacağımı söyledi."

"Yani, temelde onu çiviledi."

Herkes gibi benim de hatalarım var ama benim de iyi niteliklerim var."

Umarım kendim hakkında bu kadar yanılgıya düşmem.

"Bak, bu dünyada sıkışıp kalamam. Sadece yapamam. Küfür ederek elini kilitli dolaplara vurdu. "Annen her şeyi eski haline getirene kadar, ben yatak odamda saklanıyorum. Orada haftalarca, aylarca, hatta yıllarca kalmam gerekse bile umurumda değil. Dersini

boykot edersem, öğretemez, dolayısıyla ısrar etmesi için bir nedeni kalmaz.”

Ben de aynısını yapmak istiyorum, ama problemler bir köstebeğe vurmuş gibi düşüncelerimin bataklığında göze çarpıyor. En büyük olanı? “Yapsak da başaramasak da zaman geçecek. Hiçbir şey yapmamak, saklanmak yıllarca, belki de sonsuza kadar burada mahsur kalmamızı sağlar . Biz de—” uff, bunu söyleyeceğime ve annemle aynı fikirde olacağıma inanamıyorum “—daha iyisi için savaşılm.”

Mercedes bana hırlarken mükemmel beyaz dişler parlıyor. "Yine de eve gidiyorum. Her şey yolundaymış gibi davranmayacağım."

Ah, evet öylesin. Çünkü bugün kaza yaparsak cezalı oluruz ve cezalıysak, Tulsa'da yaşayan Büyükanne Beers'in evine iki saatlik bir yolculuğa çıkıp annemin günlüklerini okuyamayız.

"Günlükleri okumak istiyoruz çünkü...?"

"Annem hatalar yaptığını ve bu hataları düzeltmek için onun şansı olduğunu söyledi. Bu hataların tam olarak ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Bilgi Güçtür. Durum hakkında ne kadar çok şey bilirsek, o kadar hızlı başarılı oluruz." Muhtemelen.

Başka seçeneğimiz yok.

İyi, dedi Mercedes. "Günümü sanki kötü bir pembe dizide oyuncuymuşum gibi geçireceğim. Hatta Lannie ve Kasey'i iyileştirmene yardım etmeye çalışacağım."

"Linnie ve Kimberly," diye hırladım. "Oldukları halleriyle mükemmeller."

"Her neyse. Ama sen...hazırlanmalısın. Başkalarının iyi fikirleri uyuşturucu gibidir. Tadına varmak üzeresiniz ve dikkat etmezseniz bağımlısı olabilirsiniz."

* * *

Her şey yolundaymış gibi davranmak hayal ettiğimden daha zor ve bunu nasıl başaracağımdan emin değilim. Ancak öğle yemeğinde gülümsemem kırılğan ve sahte mutluluğum tamamen yok olmanın eşiğinde.

Kızlar benden moda tavsiyesi istiyor. "Saçımı beğendin mi?"

"Makyajım çok mu sade?"

"Kaşımı deldirmeli miyim?"

Bu çocuklar... bir zamanlar Mercedes'e baktıkları gibi onay için bana bakıyorlar ve bu, taşınması gereken ağır bir yük. Dikkatsiz sözlerimin Robb'a ne yaptığını göz önünde bulundurarak, cevaplarımı dikkatlice seçtim.

Ve evet, Mercedes haklıydı. Başkalarının *iyi* düşünceleri uyuşturucu gibidir, özellikle de bu zorlu dönemde. Desteğe ihtiyacım var ve anlıyorum.

Ancak, Linnie ve Kimberly beni her gördüklerinde bana klon ve katil diyorlar, Robb'un intiharından beni sorumlu tutuyorlar ve küçük bir parçam ölüyor. Yine de karşılaştığım herkese ne kadar harika olduklarını ve nasıl daha iyi olmamız gerektiğini, daha iyisini yapmamız gerektiğini ve onlara nezaket ve saygıyla davranmamız gerektiğini söylüyorum.

Öğle yemeği sırasında yanımda duran kıza yeni K ve R politikamızdan bahsettiğimde, her kelimemi dinleyerek başını salladı. Dün gece günlüğümden bir pasaj okurken aşağılanmamın tadını çıkararak bana kıs kıs güldü. Bugün sevilen bir rock yıldızıyım.

Bunda tatmin etmeyen bir şey var. Belki de gerçek olmadığını bildiğim için.

Yine de şikayet etmeye hakkım yok. Ne zaman bir duyguyu gömsem, gerçek benliğimi sakladım.

Mohawklı bir çocuk kaykayıyla yanımızdan geçti. Selam Jade. Şunu izle." Bir sıçrama yapar ve tahtayı masadan çevirir. Eskiden öğretmenler onu durdurmak için koridorlardan koşarak gelirdi. Bugün öğretmenler, öğrencilerin yanında onu neşelendiriyor.

Bana bakıyor ve biliyorum. Gününün aydınlanıp mahvolmayacağını benim tepkim belirleyecek.

"Aferin," diyorum ona, gümüş takımlara daha da yaklaşıırken ve o başka bir çocuğa beşlik çakıyor.

Sonunda, sıranın önündeyim. Aşırı pişmiş et ve yağ kokusu üzerime çöküyor ve tepsimi toplayıp masalara doğru ilerlerken kusmak istiyorum. Bakışlarım arkadaki her zamanki masama kaydı. Linnie ve Kimberly oradalar, yalnızlar ve çok... geleneksel görünüyorlar. Ama eskisi gibi mutlu görünmüyorlar. O zamanlar hiçbir şey için aşırı mutlu olduklarından değil, bir ömür önce gibi görünen şey.

Mercedes nerede?

Yeşim! Charlee Ann solumdaki bir masadan seslendi.

Bobby onun yanında oturuyor. Diğer tarafındaki boşluğa gereğinden fazla güçle vurarak hareketi bir emir haline getiriyor. İkisi bana gülümsüyor, ama Bobby'ninki kırılğan, Charlee Ann'inki ise keskin görünüyor; tam korktuğum gibi el sallıyorlar. Heaven ve Nevaeh de oradalar, kendi aralarında konuşmakla meşguller.

Diğer sporcular da orada. Artık sporcu olduklarından değil. Salonlardaki söylentiler, sporun "dışarıda" olduğu ve yaşam ile ölümün karmaşıklığını düşünmek için sessizce oturmanın "içeride" olduğudur.

Etrafımda diğerleri "Buraya" ve "Yanıma otur" diyor. Sesleri birbirine karışarak tiz bir cınlamaya dönüşür. Zaman, zorlu bir emeklemeye doğru yavaşlar. Benim hiç gerçek arkadaşım yok. Gerçek bir müttefik yok. Mercedes bir düşmandır ve her zaman öyle kalacaktır. Çok kısa sürede çok şey değişti. Sadece çevremde değil, *içimde*. Yüzeye çıkmaya çalışan pek çok duygu...

İçimi bir baş dönmesi dalgası kaplıyor ve sığ oksijen nefesleri ciğerlerimi yakıyor. Ama pes etmeyeceğim. Bununla savaşacağım. Arkadaşlarım için savaş. Benim gerçek arkadaşlarım. Sırtımı dikleştirdim ve mesafeyi kapatarak Linnie ve Kimberly'nin masasına yöneldim.

Sözlerime eylem koyacağım.

Tepsimi Kimberly'nin yanına koyduğumda irkilerek yukarı baktı. Çenesi gevşer. Sonra gözleri kısıldı ve Linnie'yi dürttü.

"Bak kim gecekondlu yapmaya karar vermiş," diyor sert bir sesle.

Linnie sarsılarak ayağa kalktı. "Arkadaşlarının yanına dön ve kara büyünle ya da her ne yapıyorsan yap bizi lanetle. Sadece bizden uzak dur."

Kalbimin küçük bir parçası daha ölüyor ama ben ilerliyorum. "Seninle konuşmak istiyorum, hepsi bu."

Kimberly, "Bizi rahat bırakın," diye tükürdü bana. "Yeterince şey yaptın."

"Sen benden hoşlanıyorsun, ben de senden hoşlanıyorum," derken kendimi aceleyle, beni hatırlayacaklarını umarak buldum. "Çok fazla. Bunların hepsi korkunç bir yanlış anlama. Hayatı ikiniz için de daha iyi hale getirmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Asla incitecek bir şey yapmam ya da—"

"Asla," diyor. Linnie'den tiksinti yayılıyor. "Sen de Robb'un arkadaşı gibi davrandın, ama sadece gizlice. Ve sana her uzandığında, tıpkı anne babası gibi onu reddettin."

Gerçekten üzücü olan şey? Mercedes'in yaptığı bir şeyi anlatmıyor. Bunu ben yaptım. Ben. Gerçek ben.

Teşekkürler Anne. Bana tamamen Bilmececi davrandığında, hayatımı net bir şekilde görebilmem için kirli bir pencereyi temizleyeceğini, zırhımı çıkaracağını ve saklanma yerlerimi alacağını söyledi. Birinin zırhını çıkarmanın en iyi yolu? Tekrar tekrar vur. Bir noktada *parçalanacak*. Ama yer değiştirdiğimize göre neden bu özel günahın övgüsü Mercedes'e gitmiyor?

Kızlar tepsilerini alıp tepkimi ölçmek için arkalarına bakmadan kafeteryadan çıktılar, çünkü umursamıyorlar. Benden o kadar nefret ediyorlar.

Göğsümü yeni bir sancı kesiyor ve bastırdığım her hıçkırık birdenbire şimdi, şimdi, şimdi hakkını istiyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve bir şekilde sessiz kalıyorum. Ama eylem bana pahalıya mal oluyor. *nefes alamıyorum...*

Alnımda ter boncukları. Dünyam alt üst oldu, kesildi ve yanlış yerdeki parçalarla tekrar yapıştırıldı. Yeniden toplanmam gerekiyor.

Dengesiz bacaklarımı itiyorum ve elimde tepsimle tökezleyerek uzaklaşıyorum. Biri bana çarpıyor ve tökezliyorum. Dilimlenmiş armutlar tepsimin kenarında ıslık çalıyor.

"Dikkat et..." diye duydum uzaktan. Ah, merhaba Jade. Çok üzgünüm. Nereye gittiğime bakmalıydım. Korku ayakkabıları. Onları nereden buldun?

"Yeşim?" diye soran başka biri, sesi endişeyle dolu. "İyi misin?"

"Hey, Jade!" Tepsimi bırakıp kaçarken başka biri sesleniyor.

Bölüm 9

Bugün terapistim insanların çiçekler gibi olduğunu
söyledi. Şimdi
küçük bir kızken
annemin bahçe dikmesine yardım ettiğimde başıma gelen
bir şeyi düşünmeden edemiyorum .
Tohumları gömdük,
toprağı suladık ve bekledik.
Haftalarca çiçeklerimin filizlenip filizlenmediğini görmek
için dışarıda
yarıştım ve her gün
hiçbir şey olmayınca hayal kırıklığı yaşıyordum. Ama
yüzeyin altında,
köklerin büyümek, gelişmek için savaştığı
mücadeleyi göremedim .
Değişimi göremiyor olmam,
olmayacağı anlamına gelmiyordu. Ve nihayet,
bir gün, o çiçekler yer üstünde savaşıyor
açıldılar.
— *Jade Leighton* ,
bir yıl önce

Durmadan önce otoparka varıyorum. Ne yapıyorum ben? gidemem
Mercedes'e kalmamız gerektiğini söyledim ve nedenlerim geçerliydi.
Hadi hadi. Karanlığın içindeki güzelliği bulun.

Yapamam. Eğildim, ellerimi dizlerime kenetledim, nefes almaya
çalışıyorum. Soğuk hava beni sarıyor, sıcak hava dalgası bitmiş gibi
görünüyor. Gökyüzü koyu gri, fırtına bulutları dikiş yerlerinde
patlamaya hazır.

Ayak sesleri bilincime çarptı. "Bir arıza, Jade. Yok canım?"
Paniğimi Mercedes'in sesi böldü. "Kalmaya ikna ettikten sonra beni

burada bırakmaya kalkarsan yemin ederim seni paslı kaşıkla öldürürüm."

"Nerelerdeydin?" Ona bakma zahmetine katlanmıyorum. Hayat bir yumruk attığında, bazı insanlar kolayca pes eder. Diğerleri savaşıır. Kavga! savaşmalıyım *savaşacağım* _ _ "Neden kafeteryada değildin? Sana ihtiyacım vardı." Hayır hayır hayır. Sadece Mercedes Turner'a ihtiyacım olduğunu *söylemedim* .

"Lütfen. Kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacın yok, asla."

Keşke! "Nerelerdeydin?" Tekrarlıyorum.

"Benimleydi," diyor bir erkek sesi.

Clarik! Aşınmış çizmeler, Mercedes'in sandaletlerinin yanında görünür. Doğrudum, bakışlarım onunkiyle buluşmak için yukarı, yukarı doğru fırlıyor. Güneş ışığı, teninin bronz rengini derinleştirerek ona uygun bir saygı gösterir. O mavi, mavi gözler tereddüt etmeden bana bakıyor.

Kaşlarından biri düşen koyu renk saçların altında kavislendi, ifadesi saf bir meydan okumaydı.

Nabzım hızlanırken dilimi damağıma bastırdım. Clarik ve Mercedes birlikte miydiler?

"Siz ikiniz hep böyle mi kavga edersiniz?" diye soruyor, aramıza bakarken.

"Evet," diye cevaplıyoruz bir ağızdan.

"Ne... siz burada ne arıyorsunuz?" Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Aklım toparlandı ve tatile çıktı.

Her zamanki gibi kibirli bir tavırla saçlarını omzunun üzerinden atıyor. " Charlee Ann ve Bobby bana yapmamı söylediğinde biraz *sinir krizi* geçirmiş *olabilirim* ... Pekala, artık önemi yok." Gözlerinde yaşlar var, ama onları hızla kırıştırarak uzaklaştırıyor. "Tabii ki senin yaptığın gibi kendimi küçük düşürmedim. Şu haline bak, tamamen panik ve iğrenç. En azından onurum bozulmadan oradan uzaklaştım."

"Dişlerinin de sağlam olmasını istiyor musun?" Ona kullanmaktan fazlasıyla zevk aldığım yumruğumu gösteriyorum.

Bir saç daha attı ama bu sefer gözlerinde bir memnuniyet parıltısı var, sanki dövüş formuna döndüğüm için mutluymuş gibi. Beklemek. Bana *yardım* etmek için bana kaburga mı attı ? Çünkü kızgınsam, debelenmem ya da üzülmem.

Sıçtık.

"Neden, Jade Montana Leighton," diyor Güneyli aksanını abartarak. " Şu anda bana yansıttığın bu *öfke mi?* Sanki bir şeyi gerçekten önemsiyormuşsun gibi."

" *Umurumda değil ,*" diye cevap verdim alışkanlıktan.

"Biliyorum! Her zaman biliyordum. Sen çok soğuksun-"

Clarik aramıza giriyor, görebildiğim, görmek istediğim her şey oluyor. "Kavga etmeye gerek yok. Jade, onu boşver. Her zamanki gibi çok güzelsin."

Um, onun tiksintisine ne oldu? "B-teşekkür ederim," diye kekeliyorum. Beni çekici bulduğuna sevinmeliyim ama... Diğer gerçeklikte bana *güzel dedi*. Pretty, bir tür aşağılamadır.

"Hızlı soru." Bana tek kaşını kaldırdı. Montana mı?

Tabii ki göbek adımı takacaktı. "Annemin doğduğu yer."

"Sevimli."

Yine çok güzel. Tek bir kelime ve yine de güçlü bir rahatlama etkisi yaratıyor.

"Mercedes mi?" yumuşak bir ses kapıdan seslenir.

Hep bir ağızdan grubumuz dönüyor. Linnie'yi görüyorum ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Kendimi durdurmak için ona doğru bir adım attım. Arkadaşını bekliyor ve o artık ben değilim.

"Seni rahatsız mı ediyorlar?" o soruyor. Mercedes'i ölümüne savunmaya hazır görünüyor.

Mercedes iç çekiyor. "Arkadaşların düşündüğüm kadar korkunç değiller," dedi bana yumuşak bir sesle.

"Hiç de korkunç değiller," diye yanıtladım aynı yumuşaklıkla.

"Clarik'e geçişimizden bahsettin mi?"

"Numara. Dalga mı geçiyorsun? Kimseye söylemeyiz , unutmayın, *yoksa* yastıklı bir odada kilitli kalırız." Kalkıyor, Linnie'ye katılıyor ve içeride kayboluyor.

Clarik ellerini ceplerine sokup yüzümü inceliyor. Gördüğü her şey -çaresizlik, hüsrân, eğlence, cinayet dürtüleri- onu yumuşatır. "Paslı kaşıkla ölümü göze alıp öğle yemeği için kampüsten ayrılmak ister misin?"

Cinayetimden çok daha fazlası tehlikede. Fakat...

Bütün gün başıma gelen ilk iyi şey o ve ondan ayrılmaya hazır değilim. Burada onunla durmak bir şekilde beni rahatlatıyor. Artık bitkin değilim ve olmadığım biri gibi davranmak için baskı hissetmiyorum. Ben sade, sıradan Jade Leighton'ım - bir erkekle vakit geçirmek isteyen bir kız. Ne fazla ne eksik.

Benden nefret ediyorsun, diye hatırlattım ona. "O partide Mercedes'in günlüğünden pasajlar koyduğumu düşünüyorsun. Neden benimle ayrılmak istiyorsun?"

"Bana senin insanları binlerce farklı şekilde incittiğini söyledi ama bu onlardan biri değil. Ayrıca bana ikinizin de korkunç bir şey yaşadığını söyledi, ama onun - ve alıntı yapıyorum - durumu daha kötü.

Onu paslı bir kaşıkla öldüreceğim .

"Ayrıca," diye ekliyor, "daha önce yargıda bulunmakla hata ettim ve özür dilerim. Bir hikayenin her zaman üç yüzü olduğunu biliyorum."

Sanırım benden özür dileyen ve varlığının her zerresiyle bunu kastetmiş gibi görünen ilk kişi o.

Beklemek.

Destek olmak. "Üç taraf?"

"Seninki, onlarınki ve tarafsız gerçek."

Kanka. "Bu çok zekice."

Küçük bir gülümseme ortaya koyuyor. "İnternette okudum."

Kanka. Gerçek olamayacak kadar iyi olmalı. Onu çimdikliyorum. "Sadece gerçek olduğundan emin olmak için."

Gözlerini deviriyor. "Gidiyor muyuz, ne yapıyoruz?"

"Biz ayrılıyoruz. Evet, lütfen ve teşekkür ederim," dedim başımı sallayarak. Sonra tereddüt ediyorum.

"Hadi." Dönüp kamyonuna doğru ilerlediğinde, yanına adım attım. "Merak ediyorum. Siz ve Mercedes dost musunuz yoksa düşman mısınız? Açıkçası söyleyemem."

"Düşmanlar." Doğru? Ama onu tartışmak istemiyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Favori hamburgercim. Açlıktan ölüyorum."

Aç değilim ama onunla vakit geçirebileceğim anlamına gelse yedi çeşitli bir ziyafet yedim.

Benim için yolcu kapısını açtı ve ben de koltuğuma kaydım. Kemerlerimi bağlayıp yerleşirken, kamyonun her santimini inceleyerek farklılıklar arıyorum. Çatlaklar koyu renkli deriden geçerek kamyonun çekiciliğini artırıyor. Döşeme tahtaları temiz, dağınıklık ipucu yok. tamamen aynı. İyi bir işaret.

Direksiyona geçtiğinde, yumuşak nefes alışlarının sesi kulaklarımda yatıştırıcı bir melodi yaratıyor. Ve güzel kokuyor, eskisinden bile daha iyi. Çikolata kaplı badem ve çubuk tarçın gibi.

"Bekle," diyorum. "Geçiş izni olmadan kampüsten nasıl çıkacağız?"

"Endişelenme. Bende bu var." Kantağı açtığında, hoparlörlerden klasik müzik sızıyor. En son bu kamyonda beraberken konuştuk ve radyo kapalıydı.

Düğmeyi çeviriyor ve müzik sessizleşiyor. "Afedersiniz." Arabayı vitesine geçiriyor. "Dünyanın çoğunun heavy metali tercih ettiğini biliyorum..."

"Ben de klasik müzikten hoşlanırım ama seni asla bir Beethoven hayranı sanmazdım."

Omuz silkiyor ama daha fazlasını teklif etmiyor. Tamam. Bu onun tartışmak istediği bir şey değil. Anladım.

Siyah üniformalı bir güvenlik görevlisi, otoparkın kenarında bekliyor, kapıya bağlı kabini yönetiyor, öğrencileri içeride ve gereksiz ziyaretçileri dışarıda tutuyor. Vakit kaybetmeden kabinden çıkar ve kamyona yaklaşır. Keçi sakalının kıvrımı, boğazının ortasında bir dizi deliğe yol açıyor.

Onu tanıyorum ve şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıyorum. Bu Clarik'in amcası Tag. Onunla tanıştığım akşam tanıdık geldiğini düşünmeme şaşmamalı.

Saçma sapan ifadesi ancak yeğenini gördüğünde sertleşiyor. Clarik'e camı indirmesini işaret ediyor ve "Nereye gittiğini sanıyorsun evlat?" diyor. Bakışları bana kaydı ve kaşlarını çatı. "Merhaba Bayan Leighton."

"Hmm. Merhaba."

Clarik direksiyonu kavradı. "Öğle yemeğine gidiyoruz."

Gerilim yüklü bir duraklamanın ortasında, acaba bir şey söylemeli miyim? Okulun sevgilisi olduğum için, belki de Tag'i ikna edip gitmemize izin verebilirim.

"Geri gelmeyi planlıyor musun?" benden herhangi bir talepte bulunmadan soruyor.

Clarik, "Gelecek dönem için geri döneceğiz," diyor. "Söz veriyorum."

Tag sanki güçlenmek için dua ediyormuş gibi gökyüzüne bakıyor. "Sen benim ölümüm olacaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Clarik dirseğini açık pencereye dayadı. "Kazayla değilse, yoğun bir planlamayla."

Benden paslı, tuhaf bir ses çıktı, kısa, hızlı ve tatlıdan uzak her şey. Elimle ağzımı kapatırken gözlerim iri iri açıldı. Bana odaklanırken Clarik'in gözleri bile fal taşı gibi açıldı. Sanırım... Sanırım az önce güldüm.

Duydukları ve gördükleri hoşuna gitmiş gibi ağır ağır ve neredeyse şeytani bir tavırla bana sırtıyor.

kaşlarımı çatı. "Üzgünüm. Bana ne oldu bilmiyorum."

"Üzgün olma. Sadece tekrar yap."

Tag önce Clarik'e, sonra bana, sonra tekrar Clarik'e baktı. "İyi. Devam et o zaman ama bir sonraki dersine geç kalmasan iyi edersin. Ve ona karşı dikkatli olsan iyi olur. Bıraktığı durumda geri verilmesi gerekiyor, yoksa kırım yüzecekler."

"Yapacak. Söz veriyorum."

Bariyer kalkar kalkmaz Clarik hızla uzaklaşıyor.

Alt dudağımı dişlerken ona doğru kaydım. Eğer bu dünya gerçekten diğerinin zıttıysa -en azından çoğunlukla- o zaman dün *Mercedes'i* randevusuz bir randevuya çıkardı. Ona hayatıyla ilgili ufak tefek şeyler anlattığını düşünüyor. Ondan etkilenmiş olabilir. *Ona ilgi duymasa iyi olur.* Onu kötü bir bahis olarak görebilir .

Belki de şimdi *iyi bir* bahsim var.

Düşünceleri, geçmiş hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum -o benim sorunlarımdan mükemmel bir şekilde uzaklaşıyor- ama tamamen yabancı biri hakkında çok şey bilen bir sarmaşık gibi görünmeden bunu yapmanın en iyi yolunu bilmiyorum.

"Kız arkadaşın var mı?" Sonunda soruyorum. Cevabı zaten biliyorum ama ilişkileri hakkında bir konuşma başlatmanın başka yolu yok.

"Ondan kısa bir süre önce ayrıldım."

Peki. Şimdi baraj kapakları açıldı. "Nasıldı? Siz neden ayrıldınız?" Bana daha önce söylememişti. Belki bu sefer paylaşır.

Bana temkinli bir bakış attı. "Sana söyleyeceğim ama kısasa kısasa bekleyeceğim."

O da mı beni merak ediyor? Gövdemde sıcaklık dalgalanıyor.

"Kabul."

"O... tatlıydı ve neredeyse acı verecek kadar utangaçtı."

Yani benim gibisi yok - boo. Ve Mercedes gibisi yok - yaşasın.

"Devam et."

"Ayrıldık çünkü görünüşe göre benim bir kahraman kompleksim var ve onun tüm ejderhalarını öldürmeye çalıştım."

Ejderhaları öldür... Dövüşleri mi kastediyor? Diğer erkeklerle birlikte olma arzusu onu korkuttu mu?

sormaya karar verdim. "Onun adına başka adamlarla mı dövüştün?"

"Vahşice." Sözcük ağzından neredeyse bir uyarıymış gibi fırladı.

Ondan korkmuyorum. Onun değerini anlıyorum. O zayıfların koruyucusudur - nadir ve harikadır. Paha biçilemez.

Konsolun düğmeleriyle oynuyor. Soğuk hava doğrudan bana doğru esiyor ama çabuk ısınıyor. Başımı pencereye yaslayıp buğulu camdan dışarı bakıyorum.

Kirli bir camdan bakıldığında net göremez.

Sisi siliyorum ve tepelerinde karatavukların uçuştığı uzun yeşil ağaçları görüyorum. Çok güzel. Neyin üzerindeki kiri silersen ne bulacağım? Ruhum?

"Tamam. Sıra bende, dedi Clarik, dikkatimi çekerek. "Bobby Bay ile çıkıyor musun?"

"Numara. Brüt. O Mercedes'in..." Hayır. Bu berbat gerçeklikte, muhtemelen çıkmamışlardır. "Hayır," diye tekrarlıyorum. "Değildi. Şimdi değil, asla değil."

Bundan emin misin? Senden ona aitmişsin gibi bahsediyor."

"Onunla benim hakkımda ne zaman konuştun? Tam olarak ne dedi?"

"Üçüncü derste. Seni nasıl izlediğimi fark ettiğini söyledi ve gözlerimi senden uzak tutsam iyi olur yoksa onları kaybederim.

Bobby'nin temel insan hakları konusunda hızlandırılmış bir kursa ihtiyacı var. "Ben ona ait değilim. Ben kimseye ait değilim."

"Bunu bildiğim iyi oldu." Clarik bir köşeyi dönerken ona doğru eğiliyorum. Çikolata kokusu yoğunlaşıyor.

"Peki...beni ne zaman izledin?" Ellerimi birbirine bastırarak ağzımın önünde bir çan kulesi oluşturdum.

Birden mahcup bir ifadeyle, "Bir itirafım var. Birkaç hafta önce amcamın evine taşındım ve seni neredeyse her sabah ve akşam evin yanında koşarken gördüm. Okula gitmeden önce seni gördüm... belki biraz salya aktı.

Merhaba, şok ve huşu. Clarik Iverson salyalarım akıyordu ve benim hiçbir fikrim yoktu. Ağzımın köşeleri seğiriyor ve bu, daha önce hiç tatmadığım başka bir garip duygu.

Ama...söylediği her şey yalan olabilir. Sahte dünyanın bir illüzyonu.

"İlk kez toplam paket beni etkiledi. Saç." Duruyor. "Vücut. Sonra gözlerini gördüm," diye ekliyor. "Çok... boşlular."

Veya belki de bu ayrıntılar bir illüzyonun parçası *değildir* . Belki de doğrudurlar. Robotların gözleri boştur.

Boş. Söz kafamda yankılanıyor. Tanıştığımız gün eğlencesiyle savaşımaya devam etmesine şaşmamalı. Benden hoşlanmak istemedi. "Bana kötü bir bahis yaptı," diyorum, artık ses tonum boştu.

"Evet." Bana meraklı bir bakış attı. "Ben çocukken annem babama ne kadar benzediğimi söylerdi ve onu görmeyi o kadar çok isterdim ki aynada kendime bakarak saatler geçirirdim. Bazen sürpriz ziyaretlerinden biri için geleceğini umarak camdaki yansımama bile bakardım. Çoğu zaman gözlerimde aynı boşluğu görüyordum çünkü gelmeyeceğini biliyordum. Sanırım bu yüzden bazen sana bakmak beni incitiyor.

sancı, sancı. Nadiren ortaya çıkacak birini umarak ve bekleyerek ne kadar üzücü bir çocukluk geçirmiş olmalı. En azından kapanışım vardı. "Bugün gözlerim boş mu?"

"Bugün onlar... vahşiler. Beğendim." Parmaklarını direksiyonun üzerinde gezdiriyor. "Seni daha iyi tanıma arzumla senin hakkında sürekli duyduğum şeyleri uzlaştırmakta zorlandım. Ve o boşluk... Senden uzak durmamın daha iyi olacağını düşündüm."

"Anladım. Arkadaşlarımdan kolayca uzaklaşabileceğimi düşünüyorsun." Tıpkı babasının ondan uzaklaşması gibi. Ve hey, yanılmıyordu. uzaklaşmayı *planlamıştım* .

"Kabul ederek duygularını incittiysem özür dilerim..."

Özür dileme. İncitici bir gerçek, güzel bir yalandan her zaman daha iyidir."

"Eğer yardımı olacaksa, senin artık kötü bir bahis olduğunu düşünmüyorum."

Nabzım hızlanıyor ve titriyorum. Umuda benzer bir şey yeşerir. "Ben de seni fark ettim, haberin olsun."

"Biliyor muydun?" Bana bir kez daha baktı ve bu sefer gülümsüyordu. "Peki tuhaf davranman hakkında duyduğum bu nedir? Herkes yeni Jade Leighton'dan bahsediyor. Kan sporu falan zevkini nasıl kaybettin."

"Sana söylesem bana inanmazsın."

"Beni dene."

Olanlara zar zor inanıyorum ve bunu yaşıyorum. "Belki başka birinin hayatını yaşarken uyandım."

Gözleri neşeyle parlarken, "Güzel. bana söyleme tahmin edeyim Muhteşem bir çocukla tanıştın, aşık oldun ve o, kalbinin etrafındaki buzları eritti."

"Şaka yapıyorsun ama..." Bütün bunlar ben onunla tanıştıktan kısa bir süre sonra başladı. "Okuldan sonra bir işin var mı?" diye soruyorum konuyu değiştirerek.

Sessizlik. Sanırım daha derinlemesine bir cevap talep etmeye hazırlanıyor. Sonra omuz silkerek omuzlarını kaldırdı, belki de benim sakinliğimin kırılmasını seziyordu. "Okuldan sonra iş yok ama hafta sonları arabaları, motosikletleri, bu tür şeyleri tamir ediyorum. Senden ne haber?"

"Hayır, iş yok." Terapi çok fazla zamanımı alıyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Dün gece bir rüya gördüm, bu kamyonda oturuyorduk ve sen bana, kendin de dahil, insanların nasıl ve ne zaman öleceğini merak ettiğini söylemiştin."

Birincisi: beni hayal ediyor! İkincisi: gerçek dünyanın parçaları ve parçaları gerçek olmayan dünyaya sızıyor olmalı. Bu iyi. Çok çok iyi!

"Rüyan doğru anladı," diyorum. "Ölüm hakkında düşünüyorum. "

Kaşları çatıldı ama "Ölümümü merak *ettin* mi?" diyor .

"Hayır, ama sadece alt edemeyecek kadar güçlü görüldüğünü düşündüğüm için."

Kolunu kaldırıyor, pazılarını esnetiyor. "Evet, muhtemelen haklısın."

Hedefimize varıyoruz ve kamyonu boş bir yuvaya çekiyor.

"Umarım sen de benim kadar açsındır."

Hayır, ama yine de gücümü korumak için yemek yiyeceğim. Daha iyisi için savaşırken benimle ilgili bir *şey dirençli olmalı*. "Sen ne yiyorsan ben de alacağım."

İki çizburger ve iki patates kızartması istediğinde çözüyorum. Bu sefer soğan ve sarımsak yok. İlginç. Bu gerçeklikte arkadaşlık sigortasına ihtiyacımız olduğunu düşünmüyor mu?

"Kahretsin!" Ceplerimi karıştırıyorum - boş ceplerimi. "Hiç param yok."

"Benim ikramım" diyor.

"Mümkün değil." Parası için çok çalışıyor ve ben de aylaklık etmeyeceğim. "Yarın sana geri ödeyeceğim." Tabii... "Bu bir randevu değil, değil mi?"

"Neden, bunun bir randevu olmasını mı istiyorsun?"

Ah, hayır, hayır, hayır, Clarie. Soruma soruyla cevap veremezsin. Şimdi bana kızma. Kendini toparla ve bana doğruyu söyle."

Gözleri yeniden parlamaya başlar. "Buna bir ön tarih diyelim. Düşündüğüm kişi olmadığınızı yeni fark ettim. İşlem yapmak için zamana ihtiyacım var.

"Bir ön tarih. Evet. gemideyim."

Bizimkinin yanına bir araba park ediyor ve arkada siyahlara bürünmüş bir yürümeye başlayan çocuk mutlu bir şekilde ellerini sallıyor. Tıpkı okuldaki gibi etrafımızdaki herkes Goth.

Soğuk bir kabuk. Annem yanılmıyordu.

Artık böyle olmak istemiyorum.

Yemeğimiz gelene kadar sessizce oturuyoruz. Midem yine çok düğümlendi ama kendimi burgerimi kemirmeye zorluyorum.

"Haydi," diyor Clarik. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Bakışlarım onun üzerindeyken abartılı bir ısırık aldım. Ağzımın kenarlarından et parçaları düşüyor ve o gülüyor ve ben birden gülmek istiyorum. Sonra harika tatlar, buluşmamızda olduğu gibi dilime çarptı ve tadını çıkarırken gözlerim kapandı. Hatta inliyorum.

"İyi, değil mi?" O sorar.

"Çok iyi." Bir şekilde dünden bile daha iyi.

Dudaklarımın dikişi boyunca kızartma yapıyor. "Devam et. Bunu da dene. İlk tat bedava..."

O tuhaf, paslı seslerden biri daha kaçtı ağzımdan. Garip, evet, ama daha çok kıkırdama gibi. "Artık patates iticim misin?"

"Evet, kendine bir iyilik yap ve ye," dedi ve kızartmanın yarısını doğradım.

Yeni tatlar dilime çarptı. Yakında yemeğimi yutuyorum, her kırıntıyı atıyorum. Bitirdiğimde farklı bir nedenle inliyorum. Hayatımda ilk kez doluyum.

"Sen bir çelişkiler labirentisin, Jade."

"Bir muammaya sarılmış, bir gizeme daldırılmış ve bir paradoksla serpiştirilmiş bir yapboz."

Risk almaya karar vererek çok nadiren kullandığım telefonu çıkardım. "Numaran kaç? Bilirsin, bir randevuya çıkmaya karar verirsek diye.

O sayıları okurken - hiç tereddüt etmeden, çok teşekkür ederim - ben yazıyorum. "Numaran kaç?" sonra sorar.

İçimde bir rahatlama oluştu ve ona bir mesaj attım. Muhtemelen tarihteki en topal metin.

Merhaba. Bu Jade.

"Teşekkürler." Gösterge panelindeki saate bakmadan önce bana gülümsedi. "Geri dönsek iyi olur. Geç kalırsak amcam Mercedes'in paslı kaşığı kullanarak *beni öldürür*."

Korku omurgamdan aşağı iniyor. "Evet. Geri dönsek iyi olur." Okula dönüş... kabusumdan sürünerek çıkmanın bir yolunu bulmaya dönüş.

10. Bölüm

Hayat her zaman eğri toplar atıyor.
Birinden sıyrıldığım anda,
başka bir top fırlatılıyor - tam yüzüme.
— *Miranda Biralari*

Olaysız dönüyoruz ve zamanında sınıfa varıyoruz. Beni bir daha gördüğünde bana gülümsüyor ama benimle bir daha konuşmaya çalışmıyor. Yapamaz. Son zil çaldıktan sonra Charlee Ann ve ikizler beni köşeye sıkıştırdı.

Dolabıma doğru ilerlerken gevezeliklerini yarı yarıya dinledim.
"Eve bırakmak ister misin?" Charlee Ann soruyor.

Kaykaylı bir grup çocuk yanımdan uçarak geçti. "Hayır, teşekkürler. Ben ... üvey kız kardeşimle biniyorum. Mercedes'ten ailem olarak bahsetmeye asla alışamayacağımdan oldukça eminim.

Charlee Ann'in omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. "Peki. O zaman yarın görüşürüz sanırım. Yine de beni sonra ara. Seni seviyorum."

Omuz silkiyorum, kararlı değilim. Linnie, Kimberly ve Robb'a onları sevdiğimi hiç söylemedim ve Charlee Ann ile başlamayacağım. "Daha sonra." Dışarı fırlıyorum.

Planlandığı gibi, Mercedes beni eve bırakıyor. O günü tartışıyoruz ve bana, kendisine ve diğerlerine hakaret etmeye başlayan ama sonunda çekip giden bir gruptan bahsediyor. İlerlemek!

Babamın kamyoneti garaj yolunda başka bir arabanın yanına park edilmiş durumda. Tanıdığım biri. Fiona burada. Bir heyecan kıvılcımı parlıyor, ayaklarımın altında bir ateş yakıyor.

"Kim burada?" Mercedes arabaya bakarak sorar.

"Üvey annem. Belki de işler şimdiden normale dönüyordur."
Arabadan inip eve giriyorum.

Gülmek beni mutfağa çekiyor. Babam tezgahın arkasında duruyor ve önünde Goth Fiona oturuyor. Baştan ayağa siyah deri giyiyor. Tek

renk sıçraması, kolyesinden sarkan kırmızı kristallerden geliyor. Karnı düz.

Kanım aniden donuyor. İşler normale dönmüyor. Yakınında bile değil.

Mercedes sahneyi alarak yanıma geldi.

Babam bizi Fiona'nın önünde görür ve keyfi kaçır. Yanaklarını koyu bir kırmızılık kaplıyor. Suç? "Kızlar. Merhaba. Günün nasıldı?"

"Daha iyisini yedim." Mercedes, gözleri kısılarak ikilinin arasına baktı. "Görünüşe göre ben de berbat bir gece geçireceğim."

Fiona bir tutam saçını kulağının arkasına taktı ve neredeyse - neredeyse- ona sarılmak için yürüyecektim. Sahip olduklarınızın kıymetini bilin ya da kaybedin.

"Hmm. Merhaba," diyorum.

"Merhaba," diye yanıtlıyor nazik bir sırıtışla. Ama sonra, ona karşı kaba davrandığım günlerde bile bana karşı her zaman nazikti.

"Bu Fiona Hart." Babam ona işaret etti, sonra bana kaşlarını çatı. "Hey. Bu sabah bir Fiona'dan bahsettin. Onunla henüz tanışmamıştım, bu yüzden evi düzenlemek için onu kullanacağımızı nasıl bildiğinden emin değilim.

omuz silkiyorum Bundan sonra ilk yanıtlım.

"Onun yardımıyla," diyor, "satışta daha kolay zaman geçireceğiz."

"Kulağa sıkıcı geliyor." Mercedes tırnak etlerini kontrol ediyor. "Hey, biliyorum! Sizin işinize dönmenize izin vereceğiz ve geceyi büyükannemle geçireceğiz... her neyse. Değil mi Jade?"

"Büyükanne Biralari. Ve evet. Geceyi onunla geçireceğiz." Onu özledim. Cesaret eksikliğime ve kendi huysuzluğuna rağmen, her yıl doğum günümde bana bir kart gönderir.

Mercedes kıkırdar. Soyadı Beers mi? Ciddi anlamda? Ne kadar sarhoş edici.

Tanrım, beni kurtar. "Çok orijinalsın," diyorum, sesim pislikten daha kuruydu. Annem, soyadıyla dalga geçen aptallar hakkında sayısız kez yazdı.

İçmek istediğim tek bira sensin...

Sıcak bir biraya ne dersiniz?

Bira gözlüğünün içinden bakmama izin ver...

Bu sabahki fiyaskodan sonra, dedi babam, geceyi odalarınızda Nadine'den özür dilemenin yollarını düşünerek geçirmelisiniz. Ayrıca büyükannem iki saat uzakta yaşıyor."

Rol yapmak. Bitsin bu iş. "Evet. O haklı. Burada kalalım Mercedes. Bu sabahki kavgayı bitirmek ve senden nefret etmemin tüm nedenlerini anlatmak için can atıyorum.

Anlamak gözlerinde parlıyor. "Harika. Çünkü senden nefret etmek için senden daha çok nedenim olduğundan eminim—"

"Kızlar!" Elini yüzünü buruşturuyor. "İyi. Tulsa'ya git."

Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. "Tamam," diyorum, "ama sırf sen ısrar ettiğin için. Sen ve eşin birlikte sakın bir gecenin tadını çıkarabilirsiniz. *Lütfen, lütfen o eşin Fiona olmasına izin verin.*

Bu sabah Nadine ile hayatın tadına vardım. Geçişten önce sahip olduklarımı takdir etmeye hazırım.

"Hadi. Toplanalım." Mercedes beni koridora doğru çeğiştiriyor.

Ben yatak odama daldım ve o devam ederek Ruby'nin odasına yöneldi. (Orayı asla Mercedes'in odası olarak görmeyeceğim.) Kıyafetlerimi bir çantaya doldururken hareketlerim kesildi. Sınırlı seçimler süreci hızlandırıyor ve yine de Mercedes beni mutfağa geri döndürmeyi başarıyor. Gerçekten gitmek için can atıyor.

"Neden büyükanneni görmek için gösterdiğin ani ilgi?" Babam sorar.

Fiona, resimler ve kağıtlarla dolu bir dosyaya odaklanmış gibi yapıyor.

omuz silkiyorum Go-to-tepki, hatırladın mı? "Belki ailenin önemini öğrendim." Bu sözün ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

İfadesinden duruşuna kadar her şeyi yumuşar. "Haklısın. Aile önemlidir. Ama Korku Gecesi'ni planlıyor olman gerekmiyor muydu?

"Şey..." Öyle miyim?

Mercedes, "Yetki vermeye karar verdi," diyor. "Çünkü o hayatını yaşamayı hak ediyor."

Sesinde bir burukluk yakaladım. Bazen gerçekten yaşamıyormuş *gibi* hissediyor mu?

"Tamam." Kapıya doğru el sallıyor. "Gitmek. İyi eğlenceler. Ama okula zamanında gitmek için büyükannenin evinden saat 4:00'e kadar ayrılman gerekecek. Ve okula zamanında gideceksin, değil mi?"

"Evet efendim." Mercedes'in daha fazla yönlendirmeye ihtiyacı yok. "Teşekkürler Bay Leighton." Beni kapıdan dışarı sürüklediğinde omzumun üzerinden el salladım.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra, garaj yolundan lastik yakıyoruz, Mercedes'in dumanı tütüyor. "Baban annemle evli ve yine de buna kıkırdıyordu... şu..."

"Ona kötü bir isim demeye cüret etme." Tırnaklarım yolcu koltuğuna saplanıyor. "O benim üvey annem. *Gerçek* üvey annem .

"Bugün değil."

Peki. Bununla tartışamam. "Annen gerçek dünyada biriyle çıkıyor mu?"

Gerginliğinin bir kısmı boşalıyor. "Ciddi kimse yok. Zorba kişiliği çoğu erkeği saklanmak için koşturuyor.

"Zorba? Eskiden onun ayı astığını düşünürdün."

"Lütfen. Astığı tek şey benim akıl sağlığım. Her gün bana hakaret ediyor. Saçlarım. Kilom. Gelecek planlarım. Neden ona karşı koruyucu olayım ki?

Hepsini biliyorum, bizzat şahit oldum ama annesinin fikirlerine değer verdiğini de varsaydım. Anne babamız ayrıldığında başka neden bana sırt çevirsin ki?

"Elma ağaçtan uzağa düşmez, ha?" Ona söylerim. " Her gün diğer çocuklara hakaret ediyorsun."

"Ben değilim!" Her zamankinden biraz daha az ustalıkla otobana çıkıyor ve sessizce koltuğuna oturuyor. "Gelişim için önerilerde bulunuyorum."

"Annenin kullandığı bahane bu değil mi?"

"Ben... Sen..." Dudaklarını birbirine bastırdı. Bir an diğerine kanıyor. Sonra, "Günlükler bizi doğru yola soksa iyi olur," diye homurdandı. "Eğer yapmazlarsa..."

Evet. Eğer yapmazlarsa, başımız ciddi belada demektir.

"Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim." Sesi kısıldı ve gözyaşları yanaklarından aşağı akarak kirpiklerinin altında koyu rimel lekeleri bıraktı. Günün büyük bir bölümünde iyi bir tavır sergiledi ama şimdi sıkıntısı, benimkini beslerken onu canlı canlı yiyor.

Dürüst olmak gerekirse, ben de bir kırılma noktasına doğru ilerliyorum, aydınlanma başladıkça tek parlak anım solup gidiyor. Bu gerçeklikte, Clarik için kötü bir bahis değilim. Bizim için umut var ve olasılıklar beni heyecanlandırıyor. Uyuşuk? Yakınında bile değil. Boş? Zorlu.

Aslında çıkabilirdik; duyduğu korkunç şeylere rağmen benden hoşlanıyor ve ilgimi çekiyor. Ama sonra ne olur? Birlikte geçirdiğimiz zamanın gerçek anılarıyla gerçek dünyaya dönüyorum, sadece gerçek Clarik tarafından reddedilmek için mi?

Annemin istediği bu mu? Bu dünyada *ve ötekinde mutlak enkaz olmamız için mi?*

Acımla savaşıp mutluluğu bulmam ve sonunda kalbimin kırılması mı gerekiyor?

Ve yine, paylaştığı geçmişin bir illüzyon olup olmadığını merak etmeliyim.

"Bunun üstesinden geleceğiz," dedim sonunda, gıcırtilı ses tonum boştu. "Ne pahasına olursa olsun."

"Ya eve *gidemezsek* ?" Sesinde daha önce ondan hiç duymadığım ham bir kalite var.

"Yapacağız." Zorundayız. Sadece bizim için değil, Robb için de. Hayatını yaşamayı hak ediyor. Ve ona milyonlarca sarılma borçluyum.

"Bunu kendinden emin bir şekilde söylüyorsun." En azından sesi daha güçlü. Daha çok normal hali gibi. "Ciddi olmak. Annenin en derin düşüncelerini okuyacağına, hatalarını anlayacağına ve

normale dönmenin bir yolunu bulacağına gerçekten inanıyor musun?

Bir çizgi bırakarak tozlu pencerede parmağımı gezdiriyorum. "Belki." Başka ne umudumuz var?

Gözlerinde yeni bir gözyaşı kuyusu parlıyor. "Ve değilse?"

"Bilmiyorum, tamam mı? Bunu her seferinde bir gün ele alacağız ve ancak ve ancak doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yapıp yine de bu berbat dünyada kalmaya devam edersek başarısızlık konusunda endişeleneceğiz.

"Bu arada, dünyaya bu ilişkide ucube olmadığımı göstermek için Got gibi giyinmeyi reddediyorum."

Dişlerim o kadar kuvvetli gıcırıyor ki, toz emaye tadı almadığıma şaşırdım. "Bana lakap takmayı bırak, *tiki* . Bunu yıllardır yaptın ve ben bundan bıktım."

Ah, senin küçük duygularını incittim mi? Öyleyse tahmin et? Sen de beni incittin ve ben sadece iyiliğe karşılık veriyorum.

Bir ya da on iki dakika kekeledim. "İyiliğin karşılığı mı? Neden bahsediyorsun?"

"Cahil numarası yapma. Ne yaptığını biliyorsun."

"Açıkçası *bilmiyorum* . Benim bildiğim şu. Yaptığımı ne düşünürsen düşün, bana saldırdığın tüm yollar için geçerli bir mazeret değil ve asla olmayacak. Ve diğerleri!"

Bu onu daha da delirtir. Radyoyu açarak konuşmayı etkili bir şekilde bitiriyor. İyi. Her neyse. Zaten söylememiz gereken her şeyi söyledik.

Ancak ilk kez, başından beri düşmanlığımızın nedeni ben miyim diye merak ediyorum. Yalnız ve etkilenmemiş kalma arayışında, onu sık sık Robb, Linnie ve Kimberly'yi incittiğim gibi incittim.

Sanırım ebeveynlerimizin ayrıldığı zamana, bana karşı en son iyi davrandığı zamana geri dönüyorum. Mercedes'in ne kadar solgun olduğunu, gözyaşlarıyla savaşırken çenesinin nasıl titrediğini hatırlıyorum. Ne kadar sakın olduğumu hatırlıyorum.

"Her gün geleceğim," demişti bana derin nefesler arasında.

Hayır, teşekkürler, diye cevaplamıştım. Annesinin karşı çıkacağını biliyordum. Mercedes ilk başta çokça ziyaret etmiş olabilir, ancak bu ziyaretler yavaş yavaş birbirimizi artık görmeyene kadar azalırdı. Kaçınılmaz olanı uzatmak niye? "Artık arkadaşın olmak istemiyorum."

O zaman vedalaşıp kendimi yatak odama kapatmıştım.

Kes ve koş. Benim uzmanlık alanım. Hissettiğim her pişmanlık ya da kederi gömmüştüm.

Şu anda midem bulanıyor. Onu incittim. Onu fena halde incittim, ilgisizliğim bıçak gibi kesiyordu. O ailemizin dağılmasının yasını tutarken -ki biz de tam olarak öyleydik- ben soğuk ve duygusuzca uzaklaştım, böylece o da beni durduracaktı.

Clarik'in dediği gibi ben kötü bir iddiayım.

* * *

Birkaç kilometre uzaklaştığımızda, geldiğimizi ve yaklaştığımızı bildirmek için Büyükanne Beers'ı aradım. Garaj yoluna park ettiğimizde, kapısında bekliyor, kulaktan kulağa sırtıyor.

Altmışlı yaşlarında bir kadına göre çok az kırıksıklığı var ama sahip oldukları -gözlerinin ve ağzının etrafındaki gülme çizgileri- derin. Gerçek dünyada, mükemmel bir büyükanne kıyafeti giymişti. Büyük beden çiçek desenli elbise. Bu sahte olanda, daracık bir gömlek giyiyor ve folyo renginde pantolon giyiyor. Makyajı abartılı, gümüş göz farı, allık ve ruj. Bir zamanlar tuz-biber olan saçlarında neon yeşili çizgiler var ve başının tepesinde gözlükler var. Ama beni en çok zorlayan sırtış.

"Bu senin büyükanne mi?" Mercedes inlemeyle gülme arasında gidip gelen bir ses çıkardı. "Ben de *benimkinin* bir makyaja ihtiyacı olduğunu düşündüm."

"Bu gerçek Büyükanne Biraları değil. Ayrıca dışarıdakinin de bir önemi yok." Ama, vay canına, muumuu giyen büyükannemi kesinlikle özlüyorum. Tanıdığım ve sevdiğim kadının gittiği o ana kadar, ona söylemek için çok geç olana kadar ne kadar çok olduğunun farkında değildim.

Numara! Nefes olduğu sürece umut vardır. Kolay kolay pes etmeyeceğim. Bu benim tatlı büyükannem Beers'in sonu değil.

"O bir kremalı puf, bu yüzden en iyi davranışını göstersen iyi olur." Arabadan iniyorum ve tereddütle verandaya doğru ilerliyorum. Farlar henüz kapanmadı ve hem yolumu hem de evi aydınlatıyor. Küçük bungalov bir zamanlar bej rengine boyanmıştı ama şimdi - başka ne var? - siyah.

Sıcaklık düştü ve soğuk hava yüzüme çarptı. Neredeyse damarlarımdaki kan kadar soğuk. Gecenin, böceklerin tembel tembel vızıldadığı, gölgelerin özgürce dans ettiği ve siyah kadifeden bir tünekte yıldızların göz kırptığı bu saatten keyif alırdım.

"Ah, esmerim," diyor büyükannem. "Seni gördüğüm için çok mutluyum."

Görünmez bir yumruk kalbimi sıkıyor. Ben de seni gördüğüme sevindim.

Bana ihtiyacım olan sarılışı veriyor, kollarını etrafıma doluyor. Ona sarıldım, sarıldım, muhtemelen biraz fazla sıkıyordum.

Geri çekilip "Arkadaşın kim?" dediğinde onu bırakmak zorunda kaldım.

"Mercedes Turner. O benim... üvey kız kardeşim."

Büyükanne parlıyor. "Ünlü Mercedes. Seninle tanışmak istedim. Sarılmak için kızı kendine çeker. "Bir resim kadar güzelsin."

"Var?" Mercedes'in itiraz etmesini bekliyorum. Bunun yerine, kucaklaşmaya gerçek bir coşkuyla, gözlerinde yaşlar parlayarak karşılık verir. "Eh, tabii ki yaptın. Ben harikayım."

"Hakaret ettiğin herkes de öyle," diye mırıldandım.

Bana ters ters bakıyor.

"Kavga yok. Burası çatışmasız bir bölge." Büyükanne Beers gitmesine izin verir ve bizi evin içine sokar... veya belki de bir steampunk romantizmine.

Edison ampulleri, her lambadan sarkarken açıkta kalır ve her mobilya parçası ya şık ve moderndir ya da şaşırtıcı bir şekilde fütüristik ve antika karışımıdır. Saçıyla aynı neon yeşili olan tüylü

halının ortasında, bazen çiftlik otlaklarında biçilen sözde uzaylı sembolleri gibi bir desen vardı.

Otur, otur. Hemen browni yaptım. Onları seveceksin. Bana göz kırptı. "Ekstra lezzet için biraz esrar ekledim."

Ne! Parlak pembe koltuğa çöktüm ve o sanki dünyamı alt üst etmemiş gibi mutfağa girdi. Şekerli kurabiye pişiriyor, kek değil.

"Ben iki tane alayım," diye seslendi Mercedes yanıma yerleşirken. Bana yumuşak bir sesle, "Bu dünya bir çöp tenekesi ama büyükannen bir hazine. Boşandığımızda, onu ben tutarım."

Onu tutuyorum, teşekkürler. "Biz o kekleri yemiyoruz. Yapacak çok işimiz var ve temiz bir kafaya ihtiyacımız var."

Bana kaşlarını çattı. "Partileri mahvetme konusunda yetenekli olduğunu söyleyen oldu mu hiç sana?"

Banshee gibi çılgılık atmamak için çenemi açtım.

Odayı incelerken düşünceli görünüyor. "Siz Gotların bu kadar çeşitli olduğunuzu bilmiyordum."

"Sürpriz. Garipler bile çeşitliliği sever."

"Bir açıklama yaptım, hakaret değil," diye homurdandı. "Tepkiniz aptalca."

Ah. O yanılmıyor. "Üzgünüm," diye homurdandım. daha iyisini yapacağım

Bir ara. Sonra tereddütle soruyor, "Goth olmak ne anlama geliyor? Tekrar söylüyorum, amacım aşağılamak değil. Merak ediyorum."

Bence beni anlamaya çalışıyor ve bu...hoş. "Sanırım dünyayı farklı bir mercekten görüyoruz. Karanlık korkulacak bir şey değildir. Farklılıklar kaçınılacak bir şey değil, kutlanacak bir şeydir. Ana akımın dışladığı acayip şeyler güzel olabilir."

"Güzel," diye yankılanıyor. Kıvrılırken alt dudağını ısırıyor. "Annenin bana söylediği her şeyi sana söylemedim. Ona göre benim yıkılmam gerekiyor, böylece birini inşa etmenin güzelliğini anlayabilirim. Onun deli olduğunu düşündüm. Zaten bildiğimi sanıyordum. Sonra büyükannen bana sarıldı, beni olduğum gibi kabul ettiğini söyledi..." Gözlerinden yaşlar geri geldi.

"Evet. Anladım. Ben de onu hiç bırakmak istemedim."

Dizindeki görünmez bir kumaş parçasını fırçalıyor. "Hala insanların nasıl ve ne zaman öleceğini merak ediyor musun?"

Mevcut konudan rahatsız mısınız? İyi. yuvarlanabilirim. "Evet ama duracağım. Birini hayatımdan çıkarmanın habercisi olduğunun farkındayım. Çünkü umursamıyorsam, beni terk ettiklerinde incinmem." Onunla bu kadar çok şey paylaşmaya veya şu anki savunmasızlığımın derinliklerini açığa çıkarmaya niyetim yoktu ama eski dostluğumuzun hatıraları beni alt üst ediyor.

Hep yan yana oturur, birbirimize yaslanır, tüm umutlarımızı, hayallerimizi konuşurduk.

"İnsanları hayatından çıkarmakta iyisin," diyor yumuşak bir sesle.

"Evet. Çok iyi."

"Yıllarca, sanki artık sizin değerli evreninizde yokmuşum gibi, içime baktınız. Seni incitmek, sana *bir şeyler* hissettirmek istememe neden oluyor ."

"Bunu da anlıyorum."

Boğazımız temizlendi ve sanki silah zoruyla bir dükkânı soyarken yakalanmışız gibi ikimiz de suçluluk duygusuyla yerimizden sıçradık. Büyükanne Beers elinde bir tepsiyle oturma odasını mutfaktan ayıran bölmenin yanında duruyor. Sehpaya doğru süzülüyor ve içinde üç bardak portakal suyu, bir kase turşu ve bir tabak kek bulunan tepsiyi bırakıyor. Affedersiniz. *Hash* kekleri.

"Devam et," diyor. "Yemek. Her şey bitki bazlı, bu yüzden sizin için iyi. Çok besleyici."

Mercedes, planlandığı gibi iki kek alır.

Büyükanne cesaret verici bir şekilde gülümsüyor. "Yıllardır kimsenin beni ziyaret etmediğini... veya aramadığını... veya yazmadığını... veya bana mesaj atmadığını düşünürsek, sizi ormanın boynuna getiren nedir kızlar."

Suçluluk beni yerle bir ediyor. Cevap vermek, özür dilemek, bir şey söylemek için ağzımı açtım ama telefonum titredi. Kaşlarım çatıldı. Kimse bana mesaj atmıyor, Linnie, Kimberly ve Robb bile. Eskiden öyleydi, ama asla cevap vermedim ve sonunda pes ettiler.

Ne harika bir arkadaşım, değil mi?

Clarik'ten bir mesaj bulmak için ekrana bakıyorum ve kalbim güm güm atıyor.

Hey, bu hafta sonu planların neler?

Neden? Niye? Tekrar takılmak istiyor mu? Org kaburgalarımın çarpana kadar çırpınmalar hızlandı.

"Pekala," diyor Mercedes beni dürterek, "Jade gerçekten, gerçekten annesinin günlüklerini okumak istiyor. Değil mi Jade? Ona söyle."

"Evet." Şimdi titreyerek telefonumu cebime koydum. Yalnız kaldığımda ve yarı makul bir yanıt bulduğumda ona yanıt vereceğim.

Seni *öptüğümü hayal etmenin* bana bir iyilik yapacağını sanmıyorum.

Yukarı baktığımda, büyükannemin yanaklarının renginin çekildiğini fark ettim. "Günlükleri neden okumak istiyorsun?" o soruyor.

"Çünkü... sadece çünkü." Yalan söylemeyeceğim ama ona gerçeği de söyleyemem. "Annemi daha yakından tanımak istiyorum."

"Jade, sevgilim." Kanepenin karşısındaki sandalyeye oturuyor ve endişeli gözlerle bana bakıyor. "Bu ne hakkında? Geçmişini yeniden yaşamak ve onunla ilgili sahip olduğun pitoresk anıyı lekelemek için hiçbir neden yok."

Pitoresk mi? Yakınında bile değil. "Annemin mükemmel olmadığını biliyorum. Ve büyükanne? O günlükleri okuyana kadar gitmiyorum."

Tekrar benimle yüzleşmeden önce sakinleşmek istermiş gibi gözlerini kapattı. "Miranda onun bazı yönlerini bilmeni istemezdi."

"O öldüğünde beş yaşındaydım, beş haftalık değil. Onun inişlerini ve çıkışlarını hatırlıyorum. Ayrıca, onun hakkında yanılıyorsun. Bizi buraya gönderen o."

Bölüm 11

Dil tek bir kastır
ve yine de bir hayatı mahvetme gücüne sahiptir.

— Yeşim Leighton

Büyükanne Beers gülüyor. "Sanırım çok fazla kek yedim. Sadece anneni söylemediğini biliyorum..."

"Oh evet, yaptım." Omuz silken Mercedes'e bir bakış atıyorum, *yapman gerekeni yap* . Sonra ve orada, Büyükanne Beers'e her şeyi anlatmaya karar verdim. Deli olduğumu düşünüyorsa, deli olduğumu düşünüyor.

Ben ayrıntıları anlatırken o kendinden geçmiş bir şekilde dinliyor, ara sıra bir soru sormak için araya giriyor. Bitirdiğimde gözleri yaşlarla dolu.

"Bize inanıyor musun?" Mercedes umutlu bir şekilde sorar.

"Evet elbette. Bu dünyada görebildiğimiz ve duyabildiğimizin ötesine geçen güçler olduğunu her zaman biliyordum."

Bu onun konuşmasının yeni Goth versiyonu değil. Bu benim gerçek büyükanne Beers, bana cennet ve cehennem, ışığa karşı karanlık hakkında hikayeler okurdu.

"Annen... Hiçbir fikrim yoktu... belirtileri görmeliydim..." Ellerini ovuşturdu. "Miranda'nın sorunları vardı, Jade. Babanla benim senden saklamayı kabul ettiğimiz konular."

Sana annemi olduğu gibi hatırladığımı söylemiştim. Onu romantikleştirmedim. Bir gün çok sevinecek, dünya bir oyun alanına dönecek, ertesi gün kendini çöplüklere atacaktı.

her şeyi hatırlamıyorsun ."

Göğüs kafesim sıkışıyor. O kadar sıkı sarılır ki kalbimin içinde sakladığım duygular dışarı sızmaya başlar. "Tamam. Benden ne sakladınız?

"Miranda...o...o depresyondan mustaripti. Aslında, depresyon sadece yüzeyi çizer." Büyükanne ellerini daha çok sıkıyor. "O

zamanlar akıl hastalığı tabuydu ve tedavi geçerli bir seçenek değildi. Annen... denedi..." Ayağa kalkıyor, omuzlarını dikleştiriyor. "Bunu Miranda'dan duymalısın, benden değil." Başımız dik, bizi arka tarafta, yatağın yanında kutuların istiflendiği bir yatak odasına götürüyor. Günlüklerle dolu kutular.

Keşke diğerlerini de yaksaydı.

"Teşekkürler." Parmaklarımı bir kutunun köşelerinde gezdirirken boğazımda bir yumru büyüyor.

"Seni yalnız bırakacağım." Mercedes, salona girerken alışılmadık bir şekilde bastırılmış durumda. "İhtiyacın olduğu kadar al."

Kapı kapanıyor, beni içeriye hapsediyor. Yatağa oturup günlüğümü açıp uçuruma doğru dalışa geçerken titriyorum...

Bir pasaj şöyledir:

Kendimden nefret ediyorum. Ve hayatımdan nefret ediyorum. Sanki bir dağın tepesinde duruyormuşum gibi hissediyorum, bağıriyorum, bağıriyorum, *bağıriyorum* ama kimse beni duymuyor. Neden herkes gibi mutlu olamıyorum? Üzülmek, üzülmek ya da yorulmak için bir nedenim bile yok. Çok yorgunum. Bebeğimin beni daha iyi yapması gerekiyordu, daha kötü değil, ama ben daha kötüyüm. Neden daha kötüyüm?

Safrayı geri çekerken titreyen parmağımı kelimelerin üzerinde gezdiriyorum. Göğsümde görünmez bir bıçak var ve ne kadar çekersem çekeyim onu çıkaramıyorum. Yara ruhumu derinleştiriyor, duygularımın çoğu dışarı sızıyor. Hayır, sızdırmıyor. Dökme Acı, korku ve ıstırap içimi dolduruyor, *boğuyor*. Ciğerlerim daralıyor ve hırıltılı nefes alıyorum. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Sayfanın en altında şunu okuyorum:

Ona sahip olmak bir hataydı. Bu dünya korkunç bir yer ve onu mahvedecek. Onu mahvetmesine izin veremem.

Sözcükler, bir anının zihnimde merkez sahneye çıkmasına neden oluyor. O bir arabanın direksiyonuna tünemiş ve ben yolcu koltuğundayım. Bana bakıyor, gözleri ıslak ve vahşi. Yanaklarında siyah rimel var.

"Senin için de işleri daha iyi hale getireceğim aşkım," diyor. "Söz veriyorum."

Farkındalık bana yumruk atıyor, beynim kafatasıma çarpıyor. Babam kaza hakkında bana yalan söyledi. Başka bir araba bize çarpmadı. Annem, sefaletine son vermeyi ve benim "mahvolmamı" engellemeyi umarak çıkıntıdan aşağı indi. Ölmek istedi.

Ölmemi istedi .

Ölüm hepimizin başına gelir. Hiç kimse bu dünyadan canlı çıkamaz. Ancak ölüm -bir hayatı kısa kesmek- bir sorunun çözümü değildir. Acımdan saklanmak da değil ve benim de yaptığım tam olarak buydu.

Annem o kısmı doğru anlamış.

Bir korkak oldum, başka birini kaybetmekten, tekrar incinmekten, *daha fazla incinmekten o kadar korktum* ki kendimi kapattım. Mutlu olmak istemedim; Annem hayatta kalmayınca ben hayatta kaldım ve bir parçam mutlu olmayı *hak etmediğimi* hissetti .

Bütün gece yatakta oturdum, zihnim kargaşa içinde. Başka kimseyi incitmek istemiyorum. Artık *kendimi* incitmek istemiyorum. Mutluluk ilgimi çekiyor. Neden buna karşı savaşalım? Neden bunun *için* savaşmıyorsun ?

Sessizlikte, sanırım soluk bir *bip, bip, bip sesi duyuyorum* . Televizyon? Fısıldayan bir konuşma da algılıyorum.

"—bunun üstesinden geleceğim." kaşlarımı çattım. Bu babamın sesi. Bilmiyordum. Üzgünüm. *bilmiyordum* "

"Nasıl bilebilirdin?" Fiona cevap verir.

Burdalar mı? "Baba," diyorum ama beni yalnızca sessizlik karşılıyor.

Sesleri kısılıyor... ama o şeytani bip sesi devam ediyor. Aniden yatak eğiliyor - hayır, düşüyorum, geriniyorum, tatlı bir parfüm kokusu burnuma takılıyor. Tanıdığım bir esinti. Kendime

dönüyorum ve... annemin bakışlarıyla karşılaşıyorum.
Şaşıramayacak kadar şaşkınım, düzgün tepki veremeyecek kadar ham.

Gözlerinde utanç ve suçluluk görüyorum. "Üzgünüm," diyor. "Bilmenden nefret ediyordum ama gerçeğe ihtiyacın vardı. Ve bu benim bunu telafi etmem için bir şans. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Düşündüğün buysa, kendimi öldürmeyeceğim," diye hırladım.

"Ölüm birçok şekilde gelir aşkım. Bir gülümsemenin kaybı. Gülememek."

"Gülümseyeceğim. güleceğim." Bir gün. Belki. Ama bugün değil. Ölümü -intiharı- aklımda tazeyken değil. Acım... Bu içgüdüsel. İçim ham. Kanama. "Gerçek dünyaya geri dönmeye hazırım. Bizi geri gönderin. Lütfen."

"Numara. Henüz değil. Daha yapılacak çok şey var, öğrenilecek daha çok şey var."

Bu değişikliği Mercedes'e ve bana dayatmasının asıl nedeni sonunda ortaya çıktı ve ben irkildim. "Linnie ve Kimberly'ye yardım etmek için burada değilim."

"Bu sadece bir bonus." İmajı solmaya başlar. "Kendin için işleri daha iyi hale getirirsen, çevrendekiler için de daha iyi şeyler yaparsın."

Titreyen elimle ona uzanıyorum ama gitmiş. Bir hıçkırık kopuyor ama onu geri yutuyorum. Artık daha fazla göz yaşı yok. Burada değil, şimdi değil. Yapılan yapılır ve değiştirilemez. Daha sonra öfkelenirim, hatta ondan nefret edebilirim. Burada, şimdi, sadece ilerlemek istiyorum.

Ama nasıl? Buradan nasıl devam edeceğim?

Güneş ışığı pencerelerden içeri giriyor ve farkındalığım. Kapıda yumuşak bir vuruş sesi duyulur.

Mercedes, gözleri merakla ama aynı zamanda endişeyle fal taşı gibi açılmış halde içeri bakar. "Peki?"

gözlerim yanıyor Gözyaşlarından umutsuzca dökmem mi yoksa yorulmam mı gerekiyor? Muhtemelen ikisi de. Yüzümü buruşturarak kendimi dik bir pozisyona çektim.

Onunla konuştum, dedim. "Linnie ve Kimberly için hayatı daha iyi hale getirmek ana hedefimiz değil. Bu bir bonus."

Neredeyse beklentiyle titreyerek odaya uçuyor ve önümde çömeliyor. "Ve?"

"Ve kalmamız gerektiğini, yapacak daha çok şey olduğunu, öğrenecek daha çok şey olduğunu söylüyor."

Omuzları çöktü. "Peki, *asıl* amacımız nedir? Şimdi ne yapacağız?"

"Oklahoma City'ye geri dönüyoruz. Babama söz verdiğimiz gibi sınıfa git. Amacımız karmaşık olduğu kadar basit. Kendimiz de dahil olmak üzere insanları incitmeyi bırakmalıyız.

* * *

Okula park ettiğimizde, telefonum Charlee Ann'den gelen binlerce mesajla dolmuştu.

Neredesin?

Bana kızgın mısın?

Bu hafta sonu bir parti düzenlemek istiyorum. Geleceksin, değil mi?

Ne giyeceksin?

Bobby'den de mesajlar var.

Neden aramalarımın cevap vermiyorsun?

Kapalı olduğumuzu biliyorum ama açık olmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Benim için her şey demeksin bebeğim.

Daha açık ve nazik ya da daha az incitici olmak için Charlee Ann'e ona kızgın olmadığımı ve partiyi düşünceğimi söyledim. Bobby'ye arkadaş olabileceğimizi söylüyorum, başka bir şey değil.

Babam bile mesaj attı.

Dergileri okudun mu?

İyi misin?

Okuldan sonra doğruca eve gel, tamam mı?

Bütün gün endişelenmesini istemiyorum, bu yüzden ona iyi olduğumu ve istediğini yapacağımı söylüyorum.

Ve gerçek bu. Tamamen iyiyim - eğer "iyi", "dağınıklık" anlamına geliyorsa.

Ayrıca Clarik'e cevap verdim ve boş olduğumu bilmesini sağladım ve onu görmek istiyorum. Cevap gelmiyor ve insanların neden telefonlarına bu kadar çok baktıklarını anlamaya başlıyorum. Aptal şeyi çalacağım.

"Bunu yapmaya hazır mısınız?" diye soruyor.

"Hayır, ama yine de yapacağım."

Arabanın kapısını açıyorum ama bileğime kilitleniyor. "Bana gülümse," diye emrediyor.

"Affedersiniz?"

"Bana gülümse. Bana 'nazik yüzünü' göster." Havalı tırnak işaretleri kullanıyor. "Çünkü insanları incitmeyi bırakacaksan, doğru görünüme sahip olmalısın."

Zorla gülümserim.

Bir an beni inceledi ve yüzünü buruşturdu, sonra gökyüzüne baktı. "Bununla nasıl çalışacağım, ha?"

"Kanka. İyi bir başlangıç yapıp yapmadığınızı kendinize sorun."

Ambarından çıkıp binaya doğru yürürken seslendi, "Harika bir başlangıç yaptım, çok teşekkür ederim. Ne kadar gülünç göründüğünü açıkça söylemedim, değil mi?"

Tıpkı Mercedes'in gerçeklik öncesi geçiş yaptığını gördüğüm gibi, Bay Parton'ın sınıfında sahte gülümsemeyle ilerliyorum. Clarik orada ve bakışlarımızı defalarca kilitliyoruz, hatta birbirimize gülümsüyoruz ama konuşma şansımız yok.

Kahretsin, neden mesajıma cevap vermedi?

Zil çalar çalmaz gitti, o yüzden sorma şansım yok.

İkinci sınıfa giderken insanlara en gülünç selamları yolluyorum. "Hey, Karen! Bugün çok mu çalışıyorsun yoksa çok mu çalışıyorsun?" Ve "Seni görmek güzel, Deborah! En kısa zamanda öğle yemeğimizi yiyeceğimizden emin olalım."

Birbirimize rastladığımızda Charlee Ann ve Bobby'ye iyi davranırım. Bobby bunu tekrar bir araya gelmek istediğimin bir işareti olarak algılıyor ve sonunda ona çıkışıyorum. Ama bu benim tek hatam.

Linnie ve Kimberly'den çok sayıda nefret dolu bakışlar alıyorum ama gülümsememi olduğu gibi bırakıp el sallıyorum.

Üçüncü sınıfıma giderken, bir kızın kasıtlı olarak Mercedes'e takıldığını görüyorum. Herkes gülüyor ve ben seçeneklerimi tartışıyorum. Yeniden inşa edilebilmesi için yıkılması gerektiği için ona yardım ediyor muyum, belki de onu incitiyor muyum? Yoksa onu bir kez daha terk ederek onu başka bir şekilde inciterek çekip gider miyim? Ben birinci seçeneği seçmeye karar verdiğimde, çoktan dağılmış kitaplarını toplamış ve koşarak uzaklaşmıştı.

Öğle yemeği geldiğinde kendimi gergin ve cam kadar kırılğan hissediyorum. Mutluluğa giden yol bu *olamaz*.

Ayrıca, Mercedes'e biraz hayranlık duyuyorum. Çok zahmetsiz görünmesini sağladı.

En büyük avantaj? Hakaret edilmek yerine beğenilmek ve hayranlığımı düzeltmek.

Kafeterya kapısında bekliyorum. Mercedes geldiğinde elinden tutup dışarı çıkardım.

"Peki?" diye soruyorum, sonunda arabamızın içine tıklılır kapanmaz gülümsememizin kaybolmasına izin vererek. Vay, yüzüm acıyor. "Diğer çocuklarla iyi oynuyor musun?"

"Evet! Eşek taşıdığı emmelerine rağmen," diye homurdandı.

Bir inilti ile, bir elimle yüzümü siliyorum. "Sonsuza kadar burada olacağız, değil mi?"

"Belki değil. Düşünüyordum. Belki de babanla samimi konuşman gerekiyor," diye öneriyor. "Bu *onu* mutlu edecek, değil mi? Hayatındaki en önemli insanlardan biri olduğu ve annen onu sevdiği için..."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama... Sanırım haklısın."

"Beklemek. Ne? Bunu tekrar söylemeni istiyorum, bu sefer daha yüksek sesle."

gözlerimi deviriyorum. "Doğru yolda olmalıyız."

"Yine de bir adım öteye gidelim. Daha *kibar* olalım."

Bir inilti daha kaçtı ağızımdan.

Dokunun, dokunun, dokunun.

Başım pencereye doğru dönüyor ve nefesim kesiliyor. Clarik arabanın yanında duruyor, elinde üç kahverengi kese kağıdı tutuyor ve gülümsüyor. Gülümsemesi samimi. Farkındalık sinir uçlarımı ürpertiyor.

"Burada ne işi var?" diye soruyor.

Hadi bulalım. Pencereyi indirdikçe karıncalanma kötüleşiyor ya da iyileşiyor, içeri soğuk hava giriyor. "Hey."

Güneş ışığı onu yıkar ve başının üzerinde bir hale çizer. "Hey." Önce bana, sonra Mercedes'e kahverengi bir kese kağıdı uzattı. *Sonra* arabanın arkasına tırmanıyor. Bugün çilek ve krema gibi kokuyor. Ve... burnumu çekiyorum. Çanta hindi gibi mi kokuyor?

Kapağını açar açmaz ağızım sulanıyor. İçinde bir sandviç ve bir paket cips var.

Süper ateşli adam bize öğle yemeği getirdi. *güzel* demek istiyorum Süper adam.

"Birlikte yemek yeriz diye düşünmüştüm." Çantasını açıp içine daldı. "Ve belki siz ikiniz bana neden bu kadar tuhaf davrandığınızı söyleyebilirsiniz."

Sandviçi açıp bir ısırık almadan önce Mercedes'e şöyle bir baktım. Fena değil. Dünkü hamburger kadar iyi değil ama yine de lezzetli.

"Yemeği ve arkadaşlığı kabul ediyoruz," dedim dikiz aynasından bakışlarıyla buluşarak. "Ama tuhaflığımız tartışmaya açık değil."

Başını sallarken ağzının köşeleri bir sırtışla kıvrılıyor. "Yeterince adil."

Mercedes yemeğine uzun süre bakar. Aslında sandviçimin yarısını yemem kadar sürer. Gözleri biraz vahşi, nefes alırken burun delikleri genişliyor. Açgözlü, öyle olduğunu biliyorum.

Yanakları kızarana kadar nefesini tutar. Özlemle savaşmak mı? Tek bir kilo alırsa Nadine'in tepkisinden mi korkuyorsunuz?

sancı Onunla savaşmıyorum ve ondan saklanmıyorum. Onu böyle görmek beni üzüyor. "Sanırım senden hoşlanmaya başlıyorum ve bunun senin boyunla hiçbir ilgisi yok."

Sandviçini kemiriyor; çok değil ama önemli ve onunla gurur duyuyorum. "Bu iyi. Teşekkürler."

Clarik, "Hoş geldiniz," diyor.

"Yapılması çok nazik bir şeydi." Derin düşüncelere dalmış, manikürlü bir tırnağı çenesine vuruyor. "Bana yemek verdin ve çok nazikti. Verilmiş. vermek. Nezaket vermektir."

O gevezelik ederken, ikinci kez inceleme aynasında onun bakışlarıyla karşılaştım. O elektrik mavileri onu değil beni izliyorlar ve hararetle parlıyorlar. Zırhımı yakıyorlar. Titreme beni yakalamıyor; beni alt ediyorlar.

"Bana göre," diyor, "nezaket insanlara bana davranılmasını istediğim gibi davranmaktır."

"Yani... dünyanın kraliçesi gibi. Anladım." Cevap vermek için ağzımı açtığımda, parmağını dudaklarıma bastırmak ve beni susturmak için uzandı. "Şşt. Size karşı nazik olacağım ve *Clarik*'le bir dakika yalnız kalmanızı sağlayacağım, çünkü ona neredeyse sonsuza dek hak verdiniz. Ve bana bak, derslerimi öğreniyorum, üzerime düşeni yapıyorum. Ayakta kalmaya çalışın."

Parmağını ısırmaaya çalışıyorum ama çok hızlı.

Gülerek arabadan uçar. Kapı, tüm aracı sallayan bir gümbürtüyle çarparak kapanıyor.

Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı ve kabulünden neden utandığını bilmiyorum. Clarik ve ben zaten birbirimizi çekici bulduğumuzu kabul ettik.

"Bir saniye." Arabadan indim, kapıyı kapattım ve "Mercedes" diye seslendim. İçeri girip kendini kusturacak diye korkuyorum.

Adımları duraksadı ve benimle yüzleşmek istemediği açıkça belli olacak şekilde yavaşça döndü. Neşesinden eser kalmamıştı. "Ne?" tersledi.

"Güzellik her boyutta gelir, tamam mı? Bence çok çekicisin ve eğer kızlardan hoşlansaydım, muhtemelen sana aşık olurdum. Bu sadece... sağlıklı olmak en önemli şey."

Yanaklarına ikiz kırmızı halkalar çiziyor ve işte o an, düşündüğümüzden çok daha fazla birbirimize benzediğimizi fark ediyorum. Kendimi duygudan mahrum bıraktım ve o da kendini yemekten mahrum bıraktı. Parçalanıyoruz.

"Neden umursuyorsun ki?" şimdi çıldırıyor.

"Bilmiyorum. Ben sadece... yaparım." O *benim* müttelikim, bu konuda eğerler, amalar veya amalar yok ve onun iyiliğini önemsiyorum.

Yumuşayarak, okula doğru yürüyüşüne devam etmeden önce bana neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde başını salladı. Yarı yolda, omzunun üzerinden "Ya Jade? Bil diye söylüyorum, aramızda asla romantik bir şey olamaz, o yüzden ima etmeyi bırak.

Tam bir veletsin, diye seslendim.

Sanırım kapıların ötesinde gözden kaybolurken kıkırdadığını duyuyorum.

Derin bir nefes alıp arabaya biniyorum. Clarik artık direksiyon başında.

Sanki beni tek başına yakalamaya can atıyormuş gibi, ağzından beklenti fışkırıyor. Vakit kaybetmeden "Bana uğruna yaşadığın bir şey söyle" diyor.

Yani gerçek dünya gibi! Daha önce ona verecek bir cevabım yoktu. Bugün hazırım. "Ben... mutluluğun ilk tadı için yaşıyorum. Senden ne haber?"

Düşünmesine gerek yok. "Annem."

İkimiz de başka bir şey söyleyemeden zil çalıyor. Bir sonraki dersimize gitmek için beş dakikamız var. Sıçtık.

Bakışlarını birkaç saniye tuttu, arıyor... arıyor... Ne bulmayı umduğundan emin değilim. Sonunda, "Daha sonra benim evime gelir misin? Annem çalışmak zorunda ve amcam kanepede bayılacak. Sadece sen ve ben olacağız."

Onunla zaman geçir. Yalnız. evinde. "Evet" dediğimde beklentiyle nefesim kesildi.

Bölüm 12

En küçük ışık bile en karanlık gecede görülebilir.

— Yeşim Leighton

Günün geri kalanında yelken açıyorum ve Mercedes'in cezayı tamamlamasını beklemem gerekse bile gülümsemem çok daha az çaba gerektiriyor.

"Bunun için teşekkürler," diye mırıldanıyor eve dönerken. "İşlemediğim bir suç olan Bay Parton'a kaba davrandığım için suçlu merkezine gitmek zorunda kaldım."

yalan söylemeyeceğim Memnuniyet beni dolduruyor. "Deneyimden hoşlandın mı?" diye sordum, kendini beğenmişliği saklamaya çalışmadan. Belki de mutlu olma sınırındayım.

"Yapmadığımı biliyorsun."

"İyi o zaman. Tebrikler! Sebepsiz cezalandırma, gerçekten eşek taşaklarını berbat eden şeydir. Belki diğer öğrencilerin kişisel düşüncelerimi okumasına izin verdiğinde nasıl hissettiğimi anlamaya başlarsın."

Mırıldanıyor ama yolun geri kalanında konuşmuyor.

Evde, mutfakta babam, Nadine ve Fiona'yı buluyoruz. Fiona, babama bakmadan bir yandan duvarları koyu griye boyamaları için bir ressam ekibini yönetiyor. Nadine tezgâhta oturmuş, hasta dosyalarını gözden geçirirken bir dizüstü bilgisayara yazı yazmaktadır. Babam ressamlar için şişelenmiş su getiriyor.

Yeşim. Gözlerinde rahatlama parlıyor. Kalan şişeleri tezgahın üzerine koydu ve onu takip etmemi işaret etti.

Ayaklarımı arka bahçeye sürmeden önce Mercedes'e bir bakış attım. Annem gibi salıncakta oturuyor. Görünüşe göre salıncak setleri yeni siyah. yanına oturuyorum

"İyi misin?" O sorar. "Tamamen?"

Söyleyebileceğim bin bir tane şey var ama ağzımdan çıkan ilk kelimeler "Onunla ölmemi istedi" oldu. *Ve şimdi bana yardım etmek istediğine inanmam gerekiyor.*

"Evet. Kazadan sonra bir not buldum." Ağır bir nefes verir. "Çok üzgünüm tatlım. Onun günlüklerini okumanı hiç istemedim ama onları bir kenara atmaya kıyamadım. Gerçek seni özgür kılacak, diye mırıldandı.

Gerçekler *acıdır* . Öğrendiklerim hakkında konuşmak, acıyı tekrar yüzeye çıkarıyor. Hava burnumdan hırıltılı esiyor ama ciğerlerime pek ulaşmıyor. Çok sık. Damarlarımda buz kristalleşirken asit midemde yüzüyor. Kaburgalarım, kalbimin sürekli atışına karşı çatlamakla tehdit ediyor. Acı beni boğuyor ve bunun üstesinden gelebileceğimden emin değilim.

"Seni seviyordu," diyor, "ama hastaydı."

Bir parçam ona ve üstesinden gelmeye çalıştığı acıya acıyor. Benim için, küçük bir kız çocuğu olduğum için ve yıllarca bu yükü taşıyan babam için bir parçam daha ağrıyor. Bu adamın kusurları var ama o benim babam. Doğru olduğunu hissettiği şeyi yaptı.

Eğilip başımı omzuna yaslıyorum. Hareket etmiyor ve muhtemelen sersemlemiş olduğunun farkındayım. Bu gerçeklikte bile, her zamanki gibi soğuk davranmış olmalıyım. Artı, tavrı yerinde. Sonra kollarını belime doladı, beni kendine yasladı ve gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

"Bu ne için?" diye sordu, nefesi saçlarımda geziniyordu.

"Kendin olduğun için."

Uzun bir süre öyle kalıyoruz. Alnımdan öptükten sonra ayağa kalkıp beni ayağa kaldırdı. "Hadi. Ressamlar gitmek üzere. Koşuna çıkabilirsin, kafanı boşaltabilirsin, ben de akşam yemeğini hazırlarım. Kulağa hoş gelmek?"

"Kulağa iyi geliyor."

Beni mutfığa götürüyor ve ressamlar çoktan gitmiş. Fiona da öyle. Nadine hâlâ tezgahda oturuyor ama işine değil kızına odaklanmış durumda.

"Tanrı aşkına Mercedes, görünüşünle biraz gurur duy."

Mercedes'in yanakları kızarır. Bana bakmadan uzaklaşıyor. Bir kapı çarpıyor.

Nadine, dedi babam içini çekerek.

"Kızıma nasıl davrandığım hakkında başka bir derse ihtiyacım yok. Ona karşı dürüstüm çünkü onu seviyorum." Dosyalarına geri döner.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, içimden öfke fışkırıyor. "Dürüstlüğü sever misin? Harika. İşte sana büyük bir doz." Babam uyarmak için elimi sıkıyor ama sözlerim durdurulamaz bir yük treni gibi. "Sen ona nasıl davranıyorsan, o da başkalarına öyle davranıyor, o yüzden iyi iş çıkardın. Okuldaki en nefret edilen kız ama güzel, bu yüzden sanırım bu her şeyi dengeliyor, değil mi? Kızınızı gerçekten sevseydiniz, iddia ettiğiniz gibi, onu yıkmak yerine inşa ederdiniz."

Çenesini kaldırıp babama dik dik bakıyor. "Benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

Karısıyla ilgilenmesi için onu bırakıp Mercedes'in kapısını çalıyorum.

Git buradan, diye bağıyor.

İyi. Kendimi odama kapattım, saçımı at kuyruğu yaptım, sonra kıyafetlerimi bir atlet, şort ve botlarımı koşu ayakkabıları ile değiştirdim. Clarik evine gelmemi istedi ama bana bir kez bile söylemedi. Ona mesaj atıp sorabilirdim ama onu görmeyi tercih ederim.

Mercedes'in kapısını ikinci kez çaldım ve bana katılmak isteyip istemediğini sordum. Bu nezaket şeyini uygulamalıyım, biliyorsun.

"Git buradan Jade. İçtenlikle söyledim."

"Sonra daha iyi hissedeceksin-"

"Gitmek. Uzak!" Bir şey kapıya çarpıyor. Bir yastık, sanırım.

"İyi. Hücre hapsinde güveç.

Evden çıkarken, babam ve Nadine hâlâ tartışıyorlar. Dışarıda güneş hâlâ parlıyor ama hava giderek soğuyor. Uzakta bir bacadan duman çıkıyor, aldığım her nefeste yanan odun kokusu daha da ağırlaşıyor.

Clarik'i görmeden önce mahallede koşmaya karar verdim. Araba neredeyse Mercedes ve beni ezerken kafamı çarptığım çimenliğin yanından geçiyorum. Kanım çiçek tarhının yanındaki kayayı lekeliyor ve onu görmek başımı döndürüyor. *Hareketli*. Köşeyi dönüyorum, Clarik'in evi görüş alanıma giriyor. Kaldırımında, yepyeni bir posta kutusuna son rötuşları yapıyor.

Beni görüyor ve parlıyor ve onun heyecanını görmek omuzlarımdan bir yükün kalkmasına neden oluyor. Yanımda taşıdığımı bilmediğim biri.

"Her şey yolunda?" Atkuyruğumun ucunu çekiştiriyor, bakışları yüzümü tarıyor. "Stresli görünüyorsun."

Sakin ol kalbim, dedim kirpiklerimi ona vurarak. Bir gülümsemeyi yapıştıramıyorum kendime. Ben sadece... Onunla kendim olmak istiyorum. Gerçek beni, siğilleri falan tanımasına izin ver. "Tam da her kızın olduğu erkekten duymak istediği şey... her neyse."

Bir kahkaha patlatıyor. "Stresliyken bile, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızsın."

Zevk tenimi ısıtıyor. "Gelmemi söyledin, işte buradayım."

Elimi ellerinin arasına alıp parmaklarımızı birleştirerek beni şaşırttı ve bu jest sarılmak kadar rahatlatıcıydı. "Hadi yürüyüşe çıkalım." Beni öne doğru itiyor, rahat bir yürüyüş. "Dün gece ya da bu sabah neden koşmadığını bana söyleyebilirsin."

Benim için mi izledi? "Mercedes, büyükannemi ziyaret etmem için beni Tulsa'ya götürdü." Aniden gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım. Bir bandajı yırtar gibi, gerçeği olabildiğince çabuk kabul ediyorum. "Annem hakkında bazı şeyler öğrendim. Nasıl öldüğüyle ilgili korkunç şeyler. Kendini öldürdü ve beni de öldürmeye çalıştı."

"Üzgünüm. Keşke mutlu şeyler öğrenseydin." Tutuşunu sıkılaştırıyor, parmakları bilinçsizce titriyor gibi görünüyor. "Bana uğruna yaşadığın başka bir şey söyle."

O yumrulardan biri boğazımda büyüyor, bu dikenli. Doğmamış kız kardeşim. *Seni geri alacağım, Ruby*. "Ve sen?"

"Amcam."

Arkamızdan bir ses fısıldıyor. "Bu iyi. Bu *çok* iyi. İlerleme kaydediyor."

Dönüyorum ama kimse yok. Ah. Her şeyin stresi açıkça bir ücret alıyor.

"Sana asla ağlamadığımı söylemiştim, değil mi?" Beklemek. Yaşlı Clarik'e söylemiştim. "Beş yaşımdan beri sadece bir kez ağladım. Dün gece. Sadece bir kez güldüm. Seninleyken."

"Ağlayıp tekrar gülmek *ister misin?*"

"Sanırım . " Memnun olduğuma inanarak kendimi kandırmıştım ama aslında yakınında bile değildim.

"İyi o zaman. Komik kemiğini bulmana yardım edebilirim." Bacağını tekmeledi, ayağını bloke etti ve öne doğru fırlamama neden oldu. Ellerimiz hâlâ birbirine bağlı ve kendi kahkahasıyla beni dikleştirdi, böylece göğsüne çarparak yüzümü ona döndüm.

O paslı, tuhaf seslerden biri kabarıp ağzımdan kayıp gitti. Bu sefer, onun ne olduğunu anlıyorum. Kendime ait bir gülüş. Gerçek bir gülüş. Bu çocuk...

Kollarını bana dolarken ve ellerini belimin alt kısmına koyarken gülümsüyor. Parmakları şortumun beli ile oynuyor, gömleğimin altında tenimi gıdıklıyor. "Sihirli dokunuş bende."

Parmaklarımı gömleğinin içine sokarak, "Pekala. Sana kendimle ilgili bir sır verdim. Şimdi bana senin hakkında bir sır verme sırası sende."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Çok şey! Hâlâ Kendra ile olan ilişkisine biraz kafayı takmış durumdayım, öyleyse neden oradan başlamıyoruz? "Uzun süredir eski sevgilinle birlikteydin."

"Bu doğru. Hatta *çok uzun* tartışırım ."

Bunu duymak güzel. "Yani onu özlemiyorsun?"

"Azıcık bile değil." Nazikçe, çok nazikçe, bir tutam saçımı kulağımın arkasına attı. "Ama bu bir sır değil."

Temas beni elektriklendiriyor, damarlarımda bir ateş yakıyor. "Bana daha önce hiç kimseye söylemediğin bir şey söyle o zaman."

Bir araba bize doğru gelirken bir korna sesi geliyor. Clarik beni kaldırıma götürdü, kollarını tekrar bana doladı ve parmaklarını popomun kıvrımında gezdirdi. Yeni konum süper samimi, harika olduğu kadar tuhaf ve daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey.

"Biyolojik babamla hiç tanışmadım. O..." Kollarındaki kaslar düğümleniyor. "Annem üniversitede hamile kaldı. Parayı verdi ve sorunu halletmesini söyledi. Reddetti ve onu terk etti. Sanırım ben doğduktan sonra bana âşık olacağını ummuştum ama öyle bir şans yok."

Gerçek? Ya da illüzyon? Her iki şekilde de... "Bu parça parça oluyor! Ve haberin olsun diye söylüyorum, çok şey kaçırıyor. Büyük zaman." Başımı göğsüne yasladım ve onu taklit ederek kollarımı beline dolayıp onu teselli etmek için ona sarıldım. "Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin."

Beni ne mutlu edecek biliyor musun? Clarik'in bu versiyonuyla çıkmak. Onu öpüyorum. daha *fazlasını* yapmak Kollarının bana dolanmasını istiyorum, tıpkı bunun gibi, ama ellerini giysimin altında istiyorum.

Acılarımın baş edeceksem, bir yandan da biraz zevk isterim.

"Yeşim?" diyor.

"Evet, Clarik."

"Bu pozisyon... Bunu beğendim. Onu çok severim. Bu yüzden bir an önce ayrılmazsak işler utanç verici bir hal alacak."

Demek istiyor... Aman Tanrım! Nefes nefese kalma/kahkaha kombinasyonu beni terk etti ve doğruldum. Yanakları biraz pembe ve bu çok sevimli.

"Cumartesi günü benimle Charlee Ann'in partisine gelmek ister misin?" diye sordu omzuma vurarak.

Dizlerim çözülüyor, bükülmekle tehdit ediyor. Clarik Iverson az önce bana çıkma teklif etti. gerçek bir tane! Benim ilk. "İşin ne hakkında?"

"Günün erken saatlerinde işe başlamam planlandı. Gece benim." Bana abartılı bir kaş hareketi yaptı. "Yoksa gece *bizim* mi demeliydim ?"

burnumu çekiyorum "Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum ama partiler bana göre değil." Kalabalığın içinde "nazik" olmayı başarabileceğimden emin değilim, özellikle de partiye katlanamadığım bir kız ev sahipliği yapıyorsa.

Alınma Jaybird ama sen benimle hiç partiye gitmedin. Ne kaçırdığını bilmiyorsun."

Aslında seninle bir partiye gittim Clarik. Ama bir konuda haklı. Masaya ne getirdiğini özleyeceğim.

Beklemek. Jaybird? Bu ne kadar sevimli değil mi?

Bu çocuğa nasıl karşı koyabilirim? Ayrıca, ya hayatımı net bir şekilde görmenin, duygularımı kucaklamanın, mutluluğumu bulmanın anahtarı normalde yapmayacağım şeyleri yapmaksa?

"Peki. Evet," diyorum başımı sallayarak. "Seninle Charlee Ann'in partisine geleceğim."

"Teşekkürler." Alnıma hızlı bir öpücük kondururken gülümsüyor.

Dudakları yumuşak ve sıcaktı ve gittikleri an onları özlüyorum. Yine elimi tutuyor ve yürüyüşümüze devam ediyoruz.

"Partiden önce arabalı restoranda yemek yiyelim," diyorum. "Sana yemek ısmarlama sırası *bende* ." Ve babamın parasıyla değil. Babamın parasıyla ama ev işlerinden kazanacağım parayı.

Haftanın geri kalanında her akşam tüm evi temizleyeceğim, akşam yemeğinin pişirilmesine yardım edeceğim ve tüm bulaşıkları yıkayacağım, gerçekten harçlığım için çalışacağım.

İçimde bir korku sarmalının dolaşmasını bekliyorum ama tek hissettiğim memnuniyet.

"Anlaştık" diyor.

"Bir şey daha." Elini bırakarak önüne atladım. Onu durmaya zorlamak için avucumu göğsüne yasladım. Sinirlerim bozuldu ama kendimi devam etmeye zorluyorum. Eğer eski hissizliğim bana bir şey öğrettiyse, o da risk yoksa ödülün de olmadığıdır. Randevu bittiğinde, benimle kapıma kadar yürürsen ve bana iyi geceler öpücüğü verirsen çok sevinirim. Sadece bilmeni istedim."

Gülümsemesi geri geldi ama bu sefer kendini göstermesi daha yavaş ve çok daha kötü. "Kapıda öpüldüğünü düşün."

Bölüm 13

Hayatta iyi ve kötü şeyler olacak.

Bu bir gerçek.

— Yeşim Leighton

Her gün eve, diğer realitemize gitmek için yeni bir fırsattır.

Biz mi? Hayır. Ve haftanın geri kalanı geçtikçe bir rutin geliştiriyorum. Uyan, Clarik'le koş - o her zaman verandasında bana katılmaya hazır bekliyor.

Uğruna yaşadığım bir şeyin adını vermemi istiyor. Şimdiye kadar listeye Robb, Linnie ve Kimberly ile barışmayı ekledim. Yine de bu gerçeklikte olanları göz önünde bulundurarak Robb'un adını kendime saklıyorum. Clarik'in cevapları arasında polis olmak, beni ağlatacak kadar güldürmek ve beni öpmek de var.

O benim tek parlak ışığım oldu ve ona doyamıyorum. Daha fazla istiyorum. ona *ihtiyacım* var Clarik'in bu versiyonunu gerçekten çok seviyorum.

Koşudan sonra birlikte okula gidiyoruz. Mümkün olduğunda Charlee Ann ve Bobby'den kaçınırım ve eve Clarik'le bir arabaya binerim. Genellikle beni evime bırakır; üstümüzü değiştiriyoruz, sonra koşuya çıkmak için tekrar buluşuyoruz. Duştan sonra evi temizler, yemek pişirir, bulaşıkları yıkar ve uyurum. Durulayın ve tekrarlayın.

Annem bir daha görünmüyor.

Herkese daha ne kadar iyi davranabilirim bilmiyorum. Clarik ve Mercedes tek istisnadır. Onların yanında kendim oluyorum.

Charlee Ann ve Bobby'den kaçmak zordur. Bay Parton'ın dersinden sonra, Charlee Ann beni takip ediyor. İki kez yıkıldı ve ağladı, ondan nefret etmemi sağlayacak ne yaptığını bilmek istedi. Yollarını saymama izin ver. Ona karşı hislerimin değişmediğinden emin olabilirsin. Ve Bobby "ilişkimizi" tartışabilmemiz için beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor.

Bir keresinde beni tuttu ve sarstı, ben de hayalarına diz çöktüm. Dr. Miller'ın tavsiye ettiği kendini savunma eğitimi için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Ve Bobby şanslı. Testislerini ameliyatla boğazından alabilecek, sorun değil.

Söylersem ne olacağını bildiğim için Clarik'e karşılaşmadan bahsetmedim. Bobby ölecek ve Clarik cinayetten hapse girecek. Hayır, teşekkürler.

Görünüşe göre, bir kavga çıkması için bundan bahsetmeme gerek yok.

Bir sabah Clarik, beni güldürmek için elinden geleni yaparak beni sınıfa götürüyor. Beni güldürmek için her zaman elinden gelenin en iyisini yapıyor, gerçek hayatta Clarik'in yapmayacağı bir şey. Bazen başarılı olur. Başarısız olduğunda, acaba bu kadar çok çalışmak zorunda kalmaktan bıkip benden elini çekmeye karar verir mi merak ediyorum.

Beni strese sokuyor. Temelde dev bir sinir ucu oluyorum. Ve şimdi kafamın içinde başıboş dolaşıyorum. Harika!

Bobby koşarak yanına gelir, arkadaşları yanında dizilir. Neredeyse öfkeyle titriyor.

Clarik'in suratına bakarak, "Kızımdan uzak durmalısın," diye hırladı.

"Senin kızın?" Diyorum. "Bu, takipçi bölgesini araştırıyor, Bobby."

Okuldaki herhangi bir erkek, sporcunun öfkesinden kaçmak için çaresizce geri çekilirdi. Clarik değil. Yere atmaya hazır bir şekilde eğiliyor. Benimle dövüşmek istemezsin, Bay. Bu konuda bana güven. Yeri senin kanınla sileceğim."

"Çocuklar." Panik ciğerlerimdeki havayı dondururken aralarına girmeye çalıştım. "Bunu yapma. Gerek yok. Bobby, uzak durmalıydın. Seninle çıkmıyorum ve bunu biliyorsun. Şimdi değil, asla değil."

Nice bu durumda beni hiçbir yere götürmez.

Clarik kolunu uzatarak beni geride tutuyor. "Belki de içine işlenen bilgilere ihtiyacı vardır."

Sporculardan biri, "Bobby sana yeni bir tane koparacak, Iverson," diye homurdandı. Diğerleri alkışlıyor. Bobby olduğu yerde durmaya devam ediyor, güçlü bir şekilde nefes alıp veriyor, burun delikleri şişiyor.

Etrafımızda ilahiler söyleyen bir kalabalık oluşuyor. "Dövüş dövüş dövüş." Cep telefonları kaldırılır ve kayda alınır.

"Devam et," diyor Clarik ve buz gibi bir öfkeyle sırtıyor. "İlk yumruğu at. O zaman bu benim için nefsi müdafaa ve istediğim kadar zarar verebilirim."

"Sınıfına git," diye bağırdım. "Şimdi."

Bu gerçeklikte bir kez olsun, görmezden gelindim.

Zil çalar ama tüm öğrenciler yerlerinde kalır. Tezahüratlar neredeyse kulakları sağır edecek şekilde yükseldi. Sonra Müdür Hatcher koridora hücum ederek gelir ve herkes sessizleşir.

"Pekala, bu kadar yeter. Sınıflarınıza. Şimdi." Ciddi olduğunu belirtmek için ellerini çırpıyor. "Otuz saniye içinde, bu koridordaki herkes bir hafta uzaklaştırılacak."

Koridor boşalırken bir ayak sesi duyuluyor. Bobby ayaklanarak uzaklaşıyor.

Clarik büyük, güzel elleriyle yüzümü çerçeveledi. Teni sıcak ve nasırlıydı ve içimi ürpertiyor. "Eğer sana bir sorun çıkarırsa, bana söyle."

Benim için endişelenme. Kendini savunma dersleri aldım. Double-douche-kano ile başa çıkabilirim. *Sana* bir sorun çıkarırsa, *bana söyle*."

Bana mükemmel gülümsemelerinden birini hediye etti ve çok sıcak.

Parmaklarımı bileklerine doladım; kemikler o kadar kalın ki parmak uçlarım değmeye yakın bile değil. "Dikkatli ol Claire. İçtenlikle söyledim. Sana tuzak kuracak kadar kurnaz."

Ayrı yollarımıza gidiyoruz.

O günün ilerleyen saatlerinde Mercedes'in benden kaçtığını fark ettim. Neden ya da neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Onu sorgulamaya çalışıyorum ama Linnie ve Kimberly onu

uzaklaştırıyorlar. O gece -Cuma- geceyi Linnie ile geçirdi. Hiç yapmadığım bir şey. Kıskançlık beni dürtüyor...

Bu senin kendi hatan ve bunu biliyorsun.

Sonunda cumartesi geliyor. Clarik 6:00'ya kadar çalışıyor ve beni 7:00'de alıyor. Günün büyük bir kısmını günlük tutarak ve mutlu olmanın yollarını bularak geçiriyorum. Ancak şu anda her şey Clarik'in bana söz verdiği öpücüğün etrafında dönüyor, bu yüzden nasıl uzman bir Fransız olacağımı araştırıyorum.

6:45'te aynadaki yansımamı inceliyorum, kalp atışlarım düzensiz, avuçlarım terli. Elbisem dar, siyah ve dantelle kaplı ve kıvrımlarıma mükemmel bir şekilde uyuyor. Etek ucu dizlerimin birkaç santim yukarısında bitiyor ve file çoraplarımı ve uzun çizmelerimi ortaya çıkarıyor. Gümüş çivilerden yapılmış bir kolye kıyafeti tamamlıyor.

"Kanka. Dominatrix gibi görünüyorsun." Mercedes ağır adımlarla odama girdi ve yatağımın kenarına tünedi.

Onu görünce heyecan canlanıyor. Bir hafta ne fark eder. Sanırım beni büyüttü. Bir mantar gibi.

"Kıyafet değiştirmeliyiz" diyor. Kanarya sarısı elbisesinin yakası fiyonklu, beli kuşaklı, eteği fırfırlı.

"Clarik ile bir randevuya gidiyorum." Preppy Jade'e nasıl tepki verirdi? Dürüst olmak gerekirse, öyle ya da böyle umursayacağını sanmıyorum. Ona göre insanlar ne giyerlerse giysinler insandır. Takdire şayan bir özellik. "Bu elbisenin içinde rahatım." Alıştığım şey bu. "Senin içinde bir güvensizlik enkazı olurdum."

"Her *zaman* kendinden eminsin," diye homurdandı. "Bu adil değil."

"Emin değilim," dedim yanına otururken. "Uyuşuk."

"Ama üzerinde çalışıyorsun, *değil mi*?"

"Doğru. Bu gece gerçek mutluluğu yaşamayı umuyorum." Daha önce, realiteyi ilk değiştirdiğimizde, Clarik'e aşık olursam, *sonra* beni kötü bir bahis olarak gördüğü ve bana ikinci bir şans vermeyebileceği gerçek hayata dönersem ne olacağından endişelendim. Bir süreliğine olasılığın benden uzaklaşmasına izin verdim ama artık değil.

Onun bu halini kaybetmekten korkuyorum. Ama sonra, acımla baş etmenin bir kısmı korkularımla yüzleşmektir.

Tam gaz ileri. Risk yoksa ödül yok. Mercedes'in omzuna çarpıyorum. "Neden benden kaçıyorsun?"

Uzaklara bakıyor. "Senin yanında olmak zor, tamam mı? Seni incittiğim tüm yolları düşünüyorum, geri alabilmeyi dilediğim her şeyi.

Hey, bu bir başlangıç. "Artık senden nefret etmediğimi bilsen daha iyi hisseder miydin? Şimdi senden biraz nefret ediyorum."

En kısa gülümseme görünür. Arkadaşların... *benim* arkadaşlarım. Linnie temelde kendi evinde bir dışlanmış - ailesi orada değilmiş gibi davranıyor. Kimberly'nin etrafı sürekli sürüngenlerle çevrilidir ve her iki kız da Robb için kederlidir. Söyledikleri her şeye bakılırsa, o harika bir adamdı."

sancı Öyleydi. O. " _

"Evde çok fazla saçmalık yaşıyorlar. Okulda her şeyi daha da kötüleştirmeme ihtiyaçları yoktu. Şimdi, onlara nasıl yardım edeceğimi veya onları nasıl inşa edeceğimi bilmiyorum.

sancı, sancı. "Onları inşa etmek için yıllarım vardı ve yapmadım. Ben sadece işleri daha da kötüleştirdim.

arkadaşım "a gelince ... Mercedes bana Charlee Ann'in durumunu anlattı. Ebeveynlerinin onun için sınırları yoktur. Meşgul hayatlar sürüyorlar ve onun için gerçekten zamanları yok, ne yaptığı umrumda değil. Bu acıtmalı.

Empati kurmak berbat bir şey, diye homurdandı Mercedes.

Duy, duy. "Yine de bizim için iyi. Sonunda hayata dönüyorum."

"Bu nasıl *bir şey*?"

"20 yaş dişini çektirdin, değil mi?" Başını salladığında, "Uyuşturucu iğneler etkisini yitirdiğinde ağzının nasıl karıncalandığını ve zonkladığını hatırlıyor musun? Geçiş yaptığımdan beri, her günün her saniyesinde böyle hissettim."

Çenesi titriyor ama gözlerini kırıştırıp yutkunuyor ve ifadesi netleşiyor. "Yani. Bu senin ilk randevun mu, hiç?"

Resmi olarak? "Evet."

"Tavsiyemi ister misin?"

"Numara. Kesinlikle hayır." Vurgulamak için başımı sallıyorum.

"Çok kötü. Erkekler her şeyin başı ve sonu değildir.

Mutluluğunuzu Clarik'te aramayın. O bir insan ve kusurlu. Hatalar yapacak. Mutluluğu kendi içinde bul."

Bu, şimdiye kadar söylediği en derin şey ve tüm bu vicdan muhasebesinin ona iyi geldiği açık. "Erkeklerden bahsetmişken, sen ve Bobby arasındaki anlaşma nedir? Neden onunla tekrar birlikte olmaya devam ettin? Bu arada, seni aldattığını her duyduğumda onu boğmak istedim."

"Teşekkür ederim," diyor bana kocaman bir gülümsemeyle.

"Zamanın yarısında tatlı ve nazikti. Onu o zaman sevdim. Diğer yarısı ise zalim ve nefret doluydu. İşte o zaman bulabildiği herhangi bir kızla yatardı.

"Bir erkeğin sevgisinin yarısından çok daha fazlasına değersin."

"Öyle miyim?" Ağır bir iç çekişle yatağa geri düşüyor. "Bu berbat. Bir randevuya gidiyorsun ve ben burada zehirli bir atıkmışım gibi sıkışıp kaldım!

"Linnie ve Kimberly'yi al ve benimle Charlee Ann'in partisinde buluş."

"Mümkün değil. Davet edilmedik."

Ah, gelgitler nasıl da döndü. Yaşlı Jade sevinirdi. Bu yeni Jade, müttefikini yanında istiyor.

Yeni Yeşim. Açıklama uyuyor. ben *farklıyım* _ "Kızım, okulumuz adını Leighton Lisesi olarak değiştirebilir. ona *sahibim* _ Seni bir partide istiyorsam, bir partiye gideceksin.

hiç gitmedi ." Bir dakika düşünür, bir kez daha iç çeker. "Evet. Belki yaparım."

Ön kapıdan bir vuruş sesi geliyor ve ben yutkunuyorum. Kalbim bir kez daha hızlandı ve avuçlarım terlemeye başladı.

Jade, diye seslendi babam. "Clarik adında bir çocuk burada."

"Gelen." Telefonumu aldığım yerde donup kaldım, ayaklarım kayalar kadar ağırdı.

"Bunu aldın," diyor Mercedes. "Üstüne gazoz dökebilir, ayakkabına yapışmış tuvalet kağıdıyla banyodan çıkabilir ve dişlerinde ıspanak varken saatlerce konuşabilirsin ve o yine de senden hoşlanır. Sana bakışı..." Yanaklarını yelpazeliyor.

Ağırlık kalktı ve yanağını öpmek için eğildim. Yeni Jade olmanın bir parçası da şefkat gösterme konusunda daha iyi olmaktır.

Eli yüzüne giderken gözleri iri iri açıldı ve ben hızla kapıdan dışarı fırladım. Babam girişte beliriyor, kolları göğsünde çaprazlanmış. Clarik birkaç adım ötede, daha uzun, daha iri, kolları arkasında kenetlenmiş.

Farkındalık mideme bir yumruk indiriyor, ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Koyu saçları rüzgarda savruluyor ve diken diken. Siyah bir tişört kaslı göğsünü sarıyor ve yırtık bir kot pantolon bronzlaşmış baldırlarının farklı bölgelerini ortaya çıkarıyor.

Bu sahte dünyada katlandığım her korku? Aniden buna değer.

"İçmek ve araba kullanmak yok" diyor babam. " *Mesaj yazmak* ve araba kullanmak yok. Hiçbir şekilde uyuşturucu kullanmak yok."

"Daaa-aaa. Tüm planlarımızı mahvediyorsun," dedim somurtarak. "Bana kokain çantamı burada bırakmamı söylersen çıldırırım."

Gözleri küçük yarıklar olacak şekilde kısıldı. "Ha ha. Hiç komik *değil*." Başımın tepesini okşuyor. "Eğlensen iyi olur genç bayan, ama çok fazla değil."

Verandada Clarik'e katıldım. Döndü, kollarını hızla vücudunun önünde kavuşturdu, böylece babam onları bir an bile göremesin. Garip bir hareket, hatta garip.

Kamyonda kapımı açtı ve içeri girmeme yardım etti, ay ışığı parmak boğumlarındaki taze morlukların üzerinde parıltıyordu. Ah. Bir kavgaya karıştı.

Koltuğuma yerleşirken, saçlarımın uçlarıyla oynamak için uzandı. "Bakıyorsun... Çok güzelsin. "

Yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Teşekkürler. Ve sen...lezzetli görünüyorsun. Ama dikkatimi dağıtmana izin vermeyeceğim - henüz. Bir kavgaya karıştın."

Boş bir maske ifadesini kapatıyor ama bunu inkâr etmiyor.
"Yaptım."

Daha fazla ayrıntı vermediğinde, itiyorum. "Kiminle?"

"Önemli değil." Sürücü koltuğuna kaçmak niyetiyle geri çekildi ama bileğini kavrayarak onu olduğu yerde tuttum. "Aç mısın?"

"Benim için önemli," dedim sorusunu duymazdan gelerek.
"Önemlisin."

"Öyle mi?" Bana doğru eğildi, yaklaştı ve yaklaştı, dudaklarımız arasında sadece bir fısıltı kalana kadar durmadı.

Yanaklarım bir derece daha ısınıyor, ateşim çıkıyor. Kelebekler bile uçuşuyor içimde. Budur. Beklediğim an. İlk öpücüğüm.

Sadece burnunun ucunu benimkine değdirmesi dışında.
"Haklıydın. Bobby beni pusuya düşürdü. Ama çok geçmeden yollarının hatasını öğrendi. Savaşıldığında kaybetmem. Durmadan."

Endişe arzuyu gölgede bırakır. "İyisin ama?"

"Daha iyi." Yanımdan uzanıyor ve doğrulduğunda elinde bir buket gül tutuyor. Her renkten bir tane var. Beyaz sarı. Pembe kırmızı. Mavi ve yeşil. Turuncu ve mor. "İlk randevun, en iyi randevun olmalı."

Annd arzu, endişeyi gölgede bırakır. Sanırım kemiklerim sivilaşıyor. "Bu," diyorum, "uğrunda yaşadığım bir şey."

Tekrar yanımdan geçip bana bir çikolata uzatırken sırtıyordu.
"Mercedes'e en sevdiğin tatlıyı sordum. Evde sadece protein shake içiyorsunuz dedi ama hangi tatları tercih ettiğinize baktık ve en sevdiğiniz çikolatalı brownie olduğunu anladık."

Hiç kimse sadece beni mutlu etmek için bu kadar zahmete girmede. Titreyerek çikolatayı aldım, göğsüme bastırdım, sonra çiçekleri burnuma götürüp derin bir nefes aldım. Çiçek kokusu başımı buğulandırıyor ve gözlerim yanmaya başlıyor.

İki parmağını çenemde gezdiriyor ve "Siyah çiçeklerden başka bir şey satan bir çiçekçi bulana kadar kaç tane çiçekçiye gitmem gerektiğini bilemezsin," diyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanmayı başardım. Keşke ona bir şey alsaydım. Benim için ne kadar önemli olduğunu, bana asla

mümkün olduğunu düşünmediğim şekillerde nasıl yardım ettiğini anlamasını sağlayacak küçük bir simge bile.

Karanlıkta şimdiye kadar bulduğum en güzel şey Clarik. Parlak bir ışık.

Onu düşünmeden ve bana verdiği rahatlıkta teselli bulmadan bir gün geçireceğimi sanmıyorum. Onun bu versiyonundan nasıl vazgeçebilirim?

Gerçek dünyada aynı olacak mı?

O direksiyona geçip yola koyulduğumuzda, radyodan Fiona'nınkine çok benzeyen bir ses sızıyor. "Tanıştığımız günü hatırlıyorum. Çok kasvetliydin. Bana o iri gözlerinle baktın, tek kelime etmedin. Sana yer vermeye çalıştım, zorlamamaya çalıştım ama sanırım bir hata yaptım. Belki de seni sıkıştırmalıyım, olabildiğince sert itmeliydim.

Kadın konuşurken yemin ederim biri şakaklarıma tereyağı bıçağı saplıyor. Bir sızlanmayı yutuyorum, göz yaşlarımı geri kırıyorum. *Nefes al - nefes alamıyorum, nefes almam gerekiyor .*

"İyi misin?" diye soruyor.

"İyi."

Sırada babama benzeyen bir adam konuşuyor. "Ne yapabilirim? Ona nasıl ulaşabilirim?"

O ağlarken şakaklarım daha da şiddetle zonkluyordu. Hıçkırıklar, gerçekten. Büyük, boğucu sesler. Zavallı adam. Ses tonundaki acı... Camı kesecek kadar keskin ve şu anda mücadele ettiğim acıyı hem içte hem de dışta yansıtıyor.

Clarik radyoyla oynar ve talk show'un yerini yumuşak, romantik bir şarkı alır. Acı yavaş yavaş azalıyor ve tekrar nefes alabiliyorum.

"İyi değilsin." Uzanıp elimi tutuyor, sıkıyor. "Gergin misin?"

"Kalp krizi olarak." Saldırı... evet! Sanırım az önce panik atak geçirdim.

Homurdandı. "Söz kalp krizi kadar *ciddi* ."

"Görmek! Sinirlerim beyin hücrelerimi kızarttı."

Kitaplardan ve filmlerden fırlamış gibi, parmak boğumlarımı öpmek için elimi ağzına götürüyor. "Benden nazikçe istemedikçe... ısırmayacağıma söz veriyorum."

Bölüm 14

Hiçbir kız benden daha mutlu olmadı.

Ah, ne muhteşem bir gün.

— *Miranda Biralari*

Clarik beni ilk resmi randevumuz için en sevdiğimiz arabalı arabaya götürmez. Beni bir İtalyan restoranına götürüyor, burada her personel ve her müşteri Goth. Duvarlar siyah. Tek ışık kaynağı, her masanın ortasındaki tek bir mum ve tavana zincirlerle tutturulmuş bir Fransız ferforje avizedir. Çok ortaçağ işkence odası, Gotik romantizmle buluşuyor.

Görüntü artık beni şaşırtmıyor.

"Kalbini bir burgere diktiğini biliyorum," diyor sandalyemi uzatarak, "ama ödemede ısrar ettiğin için daha lüks bir şeyler yemeye karar verdim."

Güya! "Seni tanıyorum Claire. Çek için benimle dövüşeceksin."

Karşımdaki sandalyeyi alırken gülümsüyor. "Bu doğru. Ama bu kadar tahmin edilebilir olma konusunda ne hissettiğimden emin değilim."

"Tahmin edilebilirlik, endişelenmen gereken bir şey değil." Bin farklı katmanı var ve ne zaman birini soysam yerini yenisi alıyor.

Garson siparişimizi alana kadar günümüz hakkında sohbet ediyoruz. Yemeğimizin gelmesini beklerken ve hatta onu yerken sohbet daha da kişiselleşiyor.

Clarik, "Bugün senin yüzüncü doğum günün," diyor. "Kendini nerede görüyorsun?"

Ah, adamım. Geleceğe hiç bakmadım." Ama bunu yapma zamanım çoktan geçti. Belki bir adli antropolog olup kemikler üzerinde çalışırım. Muhtemelen Linnie, Kimberly ve Robb ile Altın Kız olacağım ve kesinlikle bir ton kedim olacak. Mutlu olacağım." Umarım. "Sen?"

Neyse ki bana Robb'un ölümünü hatırlatmıyor. "Bir köpeğim olacak. Veya dört. Köpekler ve kediler anlaşabilirler , bilirsiniz. Ayrıca yanımda yüz yaşında çok ateşli bir bebeğim olacak ve yapılacaklar listemdeki her şeyi yaptığım için tatmin olacağım.

Kanka. Sanırım yüz yaşındaki bebeği kısıkanıyorum. "Yapılması gerekenlerden bazılarını duyalım."

"Dünyayı dolaşmak. Mentos'u buz küpleri halinde dondurun ve birinin sodasına koyun, sonra küpler patladığında ben ağlayana kadar gülün. Tüm arkadaşlarıma Hogwarts ret mektupları gönderin, sonra onlara sahip olduğum her şeyi anlatın. Kaç kişinin "ziyan edildiğini" görmek için sahte alkollü bir parti düzenleyin. Vanilyalı pudingi bir mayonez kavanozuna koyun ve herkesin içinde yiyin."

"Yani sen bir şakacısın." *Onun* hakkında bilmediğimi. "Tamam. İşte size bir soru. Bir süper kahraman olsaydın, herkes sana ne derdi?

Tereddüt etmez. "Yıldırım. Hızlı vururum ve sert vururum.

Gülüyorum, ses artık eskisi kadar paslı değil. "Önceden, sanırım Bayan Roboto olurdum. Hissedemez ama öldürebilir. Şimdi? Muhtemelen Madam Makeout gibi topal bir şey olurdum. Artık tek düşündüğüm seni öpmek."

O mavi gözler parlıyor. "Şimdilik bu ifadeyi olduğu gibi bırakacağım ya da seni hemen burada öpeceğim. Yani. Peki ya süper kötü ismin?

Beni burada ve şimdiöp! "Muhtemelen şöyle bir şey... Korkunç Karanlığı Getiren."

"*Güzel.* Canavar Durdurulamaz gibi bir şey olurdum."

Durdurulamaz. Evet. Açıklama ona çok uyuyor.

Düşünceli, tatlı çayından bir yudum alıyor. "Para harcadığınız en aptalca şey nedir?"

Acı veren bir anı su yüzüne çıkıyor ve "Önce sen" diyorum.

"Küçükken, tost makinesini nasıl kullanacağımı bana öğretmesi için kuzenime üç dolar -tüm birikimim- ödedim."

Bir kahkaha daha kaçtı ağzımdan ama çabuk ayıldım. İşte gidiyor. "İlkokuldaki bir kızdan bir bardak su aldım. Bana bir kuruşa mal

oldu. Bir torba patlamış mısır alabilmek için sattığını sanıyordum. Görünüşe göre sadece beni tuvalet suyu içerken izlemek istemiş.

Keskin hatları üzerinde mum ışığı titreşiyor, gölgelerle dolanıyordu. "Beni seni daha sonra öpmekten vazgeçirmeye çalışıyorsan, başarısız oluyorsun."

Hala beni öpmeyi planlıyor!

Koltuğumdan kaymadan önce dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var. "Polis olmaktan bahsetmiştin." Bir galeta çubuğunu Alfredo sosuna batırıyorum. Doydum ama tatlar harika ve Clarik'in beni yemek yerken izleme şekli... daha da fazla. Bakışları üzerimde olduğu sürece patlayana kadar yiyebileceğimi düşünüyorum. "Bu senin işin olacak. Hobilerin neler olacak?"

"Ellerimle çalışmayı seviyorum. Eski arabaları restore etmek. Mobilya yapmak."

Mobilya mı yapıyorsun? Çünkü yeni bir mutfak masası kullanabilirim. Yuvarlak bir tane." Ve orijinal bir Clarik'te oturup yemek yeme fikrini seviyorum.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Yatağa ne dersin?"

Ona bir parça galeta unu fırlatıyorum ve kıkırdıyor.

"Aslında masalarda mükemmelim" diyor. "Ve sandalyeler. Ve şifonyerler. Annem ne isterse, gerçekten. O benim dünyadaki en sevdiğim insan ve onu mutlu etmeyi seviyorum.

Ve ondan hoşlanıyorum. Çok fazla. Onun için hissettiklerimi başka hiç kimse için hissetmedim. Bir yanım duvarlar örmek ve kendimi gelecekteki acılardan korumak istiyor - Yaşlı Jade yine iş başında. Yeni Jade hissediyor ve anlaşma yapıyor.

Mutlu musun anne?

"Sen iyi bir evlatsın," diyorum.

"O iyi bir anne."

Akşam yemeğimizi bitirdiğimizde Charlee Ann'in partisine gidiyoruz. Açık pencerelerden müzik sesleri geliyor ve çocuklar ön kapıdan tökezleyerek girip çıkıyor. Hatta bazıları sundurmanın etrafında toplanıp gülüp bira içiyor. Oğlanlar ve kızlar şimdiden

çiftleştiler, bu çiftlerden birkaçı ön bahçe boyunca yere serilen battaniyelerin üzerinde sevişiyor.

Charlee Ann'in partileri hep böyle midir?

"Mercedes, Linnie ve Kimberly'yi aramaya devam et," diyorum. "Çöküyor olabilirler."

"Yapacağım." Kolunu belime dolayıp beni kendine yakın tutan Clarik beni evin içine soktu. Oturma odası cesetlerle dolu, yular, kısa pilili etekler ve piercing denizi yaratıyor.

Sesler selam verir.

"Bak, Jade burada!" Bu, Cennetten.

Merhaba Jade. Tatlı! Resmen Clarik'le misin?" diye soruyor Nevaeh.

Tanımadığım bir kız, "Bu, Bobby'nin müsait olduğu anlamına mı geliyor?"

Müzik yüzünden herkesin bağırması gerekiyor ve ben duymuyormuş gibi yapıyorum. Bas *gümbürtüsü*, çocuklar çılgınca dans ederken omurgamdan aşağı süzülen hafif bir titreşime neden oluyor. Gülümsemeler bol. Eller dolaşıyor. Hatta katılımcılardan bazıları kalabalığı yarararak etiket oynuyor.

İçecek bir şey ister misin? Clarik doğrudan kulağıma konuşuyor, ılık nefesi memeyi havalandırıyor.

İçimden ürpertiler geçiyor. "Hayır teşekkürler." Vızıldadım, ne söyleyeceğimi söylemek mümkün değil. "Su teklif etmiyorsan?"

"Mutfaktan mı banyodan mı?" diye soruyor, sonra gülüyor. "Çok erken?"

Komik adam! Beni mutfağı yönlendiriyor. Tezahüratlar ve ısıklıklar arasında bir grup çocuk masanın üzerinde dans ediyor.

"Çıkar onu!" Charlee Ann neşeyle bağırır.

Oğlanlardan biri gömleğini çıkarırken kalçasını sallıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda sırttı ve elbiseyi bana fırlattı.

Clarik gömleği çöpe atana kadar beni serbest bıraktı ve artık gülümsemiyor. Kıskaç? Bu düşünce beni neden heyecanlandırıyor?

Eşit derecede gömleksiz bir Bobby köşede duruyor. Uzaklaşmaya çalışıyor ama bir kız pantolonunun belini çekiştiriyor. Sonunda pes

ediyor ve ona yaslanmış olsa bile kıpırdamadan duruyor... Mercedes'i görüyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Hayır hayır hayır! Ona doğru davranan birine ihtiyacı var. Bobby o biri değil. Neden göremiyor? Demek istediğim, onunla görülmek istemediği için onun yanından ayrılmaya çalıştı.

Gerçi tahmin edebiliyorum. İşler daha mantıklı hale geldiğinde, gerçek hayatından bir şeyi yeniden yakalamak istiyor.

Kirpiklerini ona vuruyor ve konuşurken bir tutam saçını kıvrıyor ve adam gülüyor. Sonra beni fark etti ve tüm eğlencesini kaybetti. Sanki onu itmiş gibi ondan uzağa sıçradı. Nedenini tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok. Onunla görülmekten utanıyor.

Peki. O *herhangi bir* kızın biri değil.

Tebeşir beyazı, gözlerinde yaşlar parlayarak kaçır. Ondan hoşlansın ya da hoşlanmasın, reddedilmek acı verir. Yanımdan geçtiğinde bileğini yakaladım ama kurtuldu. Alet Bobby onun peşine düşmüyor ama bana odaklanmış durumda. Gözlerinden biri siyah ve mavi ve çenesinde bir düğüm var.

Clarik iyi iş çıkardı.

Oturma odasında birkaç erkek çocuk kıkırdar ve birine tiki diyor. O kişinin kim olduğunu merak etmem gerekmiyor. Arkamı dönünce eski futbolcuların Mercedes, Linnie ve Kimberly'ye kapıya kadar eşlik ettiğini görüyorum. Eski, çünkü futbol artık "korku" değil. Üç kız da şimdi birayla ıslanmış durumda.

Birisi müziği kısıyor. Bir başkası, "Buraya ait değilsin" diye hakaret ediyor.

Clarik ondan yayılan tehditle kaskatı kesildi.

"Evet, ben buraya aitim." Mercedes'in işkence görmüş bakışları odanın içinde dönüp duruyor ve sonunda benimkilerle çarpışıyor. "Yaparım!" Sözler bir suçlama olduğu kadar bir beyandır.

"Durmak." İlerlemesini engellemek için kapının önüne atlayarak ileri atıldım. "Size ne *oluyor* ? Siz canavar mısınız? Çünkü sen böyle davranıyorsun."

Bu dünyada bir kez olsun, sözüm kanun değildir.

"Yoldan çekil, Jade," diyor bir çocuk. "Çöpü dışarı çıkarıyoruz."

"Kızlar kalıyor." Tam boyumla ayakta duruyorum, omuzlarım dik.
" *Gidiyorsun .* "

Clarik benim tarafımda bir görev alıyor. inatçı. Hareket ettirilemez. "Kızlardan elinizi çekin. *Şimdi.* "

Daha önce tehdit yaydığını düşündüysem, yanılmışım. Çok yanlış. *Bu* , en saf haliyle bir tehdittir. Masumları korumak için gerekirse öldüreceğine hiç şüphem yok.

Kızlar sonunda serbest bırakılır ve erkekler, belki de mutfakta saklanmayı umarak hızla uzaklaşırlar. Akıllı hareket.

Mercedes titreyen ellerini elbisesinden aşağı doğru düzeltiyor. Katılımcılara bakmasına rağmen, sadece benim kulaklarım için alçak sesle konuşuyor. "Teşekkür etmeyeceğim."

"Yapsaydın dünyanın sonu gelirdi eminim." Sesim de bir o kadar yumuşak. "Kendine bir iyilik yap ve bana erkekler hakkında söylediklerini hatırla."

"Bana gördüğü en güzel kız olduğumu söyledi." Burnunu çekiyor. "Beni hatırladığını sanıyordum ve bu sadece... Bir pislik tarafından bile olsa yeniden aranmak iyi hissettirdi."

Onu kullanıyordu. Gerçeği nasıl göremez?

Kirli bir pencereden bakmak...

Daha iyisini hak ediyorsun, dedim ona.

"Biliyorum."

Linnie ve Kimberly yan oyunu ihtiyatla izliyorlar, sanki onları olmakla suçladığım vahşi hayvan benmişim ve onlar da safariye çıkmışlar. *Çok yaklaşmayın ve yiyecek teklif etmeyin. Biraz alacaksınız.*

Uzakta, Charlee Ann ve Bobby de izliyor. Sadece dikkatli değiller. Mercedes kadar öfkeli, gözleri kısılmış, dudakları ince çizgiler halinde kıvrık.

"Seni eve götürmemizi ister misin?" Mercedes'e soruyorum.

Bir dakika düşünür, başını sallar. "Numara. Yanlış bir şey yapmışız gibi kovulmayacağız."

Çelik yumurtalıklarına hayran olmalıyım. Biraya bulanmış ama hesaba katılması gereken bir güç olduğunu dünyaya göstermeye kararlı.

"Tamam o zaman." Clarik'in elini tutup sıkıyorum. "Biz de kalacağız."

Geri sıkıyor. Ve gecenin geri kalanında kenarda kalıp kızları koruyoruz, hepimiz *onlara karşı bir hamle yapalım, bakalım ne olacak* . Dans edip gülüyorlar ve kimse onları rahatsız etmiyor ya da onlara çirkin isimler takmıyor.

Kimse onların varlığını da kucaklamıyor ama hey, ilerleme ilerlemedir. Her seferinde bir bebek adımı.

Bir yanım üç kız arasında gelişen bağı kısıkanıyor. El ele tutuşmaları ve birbirlerine kendiliğinden sarılmaları. Fırsatım varken neden arkadaşlarımdan kıymetini bilemedim?

Değer vermediğin şeyi kaybedersin.

Gerçek hayatta -IRL- çok daha iyisini yapacağım. Her şekilde, şekil ve biçimde, bu kızlara ve Robb'a benim için ne kadar önemli olduklarını göstereceğim.

Clarik'e ne göstereceğim?

Seni bir filme götürmeliydim, dedi. Kulağıma bir kez daha fısıldıyor ve içimi ürpertiyor. "Üzgünüm, tarih bir şeye dönüştü-"

"Oh hayır. Özür dilemeye cüret etme. Burada olduğumuz için mutluyum, yaptığımız şeyi yapıyoruz. Biz olmasaydık, kızlara ne olacağını söylemek mümkün değil."

Eğilip burnunu bana sürtüyor. Daha önce olduğu gibi, heyecanlanıyorum.

Clarie, dedim.

"Evet Jaybird."

Kelimeleri kismaya başlıyorum. "Bunun hakkında konuşmadığımızı biliyorum ve konuyu açmam için çok erken, ama ne halt, yine de yapacağım çünkü bilmem gerekiyor, o yüzden tamam, işte... Bu şeyi çözerken ayrıcalıklı mıyız? Ya da gelecekte münhasır olacak mıyız, belki ya da asla ve merak etmeyin - A seçeneği dışında hiçbir şey dışında yanlış cevap yok.

Elektrik mavileri beni nefessiz bırakan bir yoğunlukta parlıyor. "Biz bunu çözerken ayrıcalıklı olmak istiyorum. Seni başka bir adamla paylaşma fikrinden nefret ediyorum."

Erime ... Bekle. Gülümsüyorum! Mucizeler mucizesi, ağzımın kenarları gerçekten kalktı.

Clarik bir heykel kadar hareketsiz duruyor. "Sen. Are. Enfes."

Bağırsaklarımda düşük bir ısı kıvrımı var. "Teşekkürler."

Birbirimize yaslanıyoruz, daha yakın... Omzuma bir dokunuş nefesimi kesiyor.

Mercedes, "Böylesine utanç verici bir anı bölmek istemem," diyor, "ama gitmeye hazırız."

Yüzümü ona çevirerek sarsıldım, yanaklarım daha da ısınıyordu. Eğer gidiyorsak, bu, öpüşme zamanına kadar T eksi on beş dakikam olduğu anlamına gelir - bir veya iki dakika verin veya alın. Nefesim taze mi? Belki de ben dişlerimi fırçalamak için içeri girerken Clarik'ten evimin kapısında beklemesini istemeliyim.

"Doğru," diye yanıtlıyorum. "Hadi gidelim."

El ele kızları Mercedes'in arabasına götürüyoruz. Daha doğrusu doğum günü arabam.

Linnie arkaya oturmadan önce beni inceliyor. "Teşekkürler." Sesi, değerli kalbi kadar yumuşak.

Senin için her şeyi her zaman yaparım. "Rica ederim," dedim onu korkutmak istemeyerek.

Kimberly başıyla onaylayarak varlığımı onayladı ve Mercedes direksiyona geçmeden önce durakladı.

Bakışlarını sabit bir şekilde benimkine çevirerek, "Güzel. Ben yapacağım. O iki küçük kelimeyi söyleyeceğim. *Teşekkür* ederim ve *sen* Ya Jade? Daha önce için üzgünüm. Seni her incittiğimde." İçeride, ben cevap vermeye fırsat bulamadan kapı çarparak kapandı.

Ona ne söyleyeceğimi bilebileceğimden değil. Şok beynimi yaktı.

Araba hızla uzaklaşırken, Clarik enseme kavradı. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Evet." *Hayır belki. muhtemelen.*

"Yine gerginsin."

"Evet," diye tekrarlıyorum. "Sanırım sadece ilk öpücüğümüzü bitirmek istiyorum. Bir dahaki sefere daha iyi olacağım." Kesinlikle.

Beni kamyonuna götürüyor... beni kapıya yaslayarak etrafında döndürüyor. Nefesim kesildi. Arkamda havalı metal, önümde ateşli çocuk. "Bitti ha?"

Clarik'e baktım, kalbim kaburgalarımda gümbür gümbür atıyordu, dünyanın geri kalanı unutulmuştu. Hayatta olan iki kişiyiz, önemli olan tek şey bu çalınan an.

"Hiç öpülmediğimi biliyorsun," diye mırıldandım. "Kesinlikle berbat olabilirim."

Göz kapakları ağırlaşırken gözbebekleri büyüyor. "Umarım öyledir."

Ses tonu bir seks mırıltısı ve sakinliğimden geriye kalanları da bozmakla tehdit ediyor. "Neden?"

Hızlıca gülümsedi, sonra bir kez daha burnunu benimkine sürttü. "Seni eve götürdüğümde sana göstereceğim."

Ve tüm sürüş boyunca bu sinirlerle uğraşmak mı? Numara! Tişörtünü kavradım ve onu kendime yaklaştırdım. "Şimdi beni öp. Bitti, hatırladın mı?"

Yüzümü arıyor. Ne görse beğenir. Ellerini belime yerleştirdi ve başını eğdi. Yavaşça. işkenceyle. Hızla çarpan kalbim gümbür gümbür atmayı kesip güm güm atmaya başlıyor. *Bang, bang, bang.* Ama beni öpmüyor.

"Benim hakkımda neyi seviyorsun?" O sorar.

Ah! Daha fazla sesli konuşma yok. Ama yine de "Önce sen" diyorum. *Benim hakkımda neyi seviyorsun ?*

"Bir keresinde bana senin soruna soruyla cevap veremeyeceğimi söylemiştin, ama şimdi aynı şeyi bana iki kere yaptın."

"Dediğimi yap, yaptığımı değil. Yani?"

Tekrar gülümsemeye hazır görünüyor. "Kırılgan görünüyorsun ama yine de çivi kadar sert olabilirsin. Karanlıktan korkmuyorsun. Kendini kurtaramayan birini kurtarmak anlamına geliyorsa, yanan bir binaya dalacaksınız. Ne zaman seni gülümsetsem, dünyanın kralymışım gibi hissediyorum."

Ey. Benim. Vay.

Tişörtünü daha sıkı kavradım. "Bir ıngıraklı kadar huysuz görünüyorsun ama çeker kadar tatlı olabilirsin. Yanımda karanlığa adım atmaktan ya da birini kurtarmak için herhangi bir yere koşmaktan korkmuyorsun. Ve beni güldürdüğünde, kendimi bir kralı baştan çıkarmış bir kraliçe gibi hissediyorum."

Gülümsemesi birdenbire dağıldı ama geri kalanı gergindi ve her geçen saniye daha da gerginleşiyordu. İyi bir gerginlik, sanki içini arzu dolduruyormuş ve her an dikiş yerlerinden patlayacakmış gibi. Sonra gülümseme tamamen kayboldu ve gözleri alevlerle çatırdamaya başladı.

Işığım.

"Senin için yaşıyorum," diyor ve bu itiraf dünyamı sarsıyor.

O dudaklarını benimkilere bastırırken ben hâlâ sendeliyordum. Farkındalık ve uyku arasında büyülu bir yerde gezindiğimde, bir rüyanın başlangıcı gibi inanılmaz derecede yumuşak ve harika tatlılar.

Elleri yukarı kaydı, gövdemden yukarı, omuzlarımdan yukarı kaydı ve saçlarıma dolandı. Dizlerim zayıflıyor, bükülmekle tehdit ediyor. Kanım bu sefer sadece ısınmakla kalmıyor, duyularla şarkı söylüyor. hissediyorum _ _ Zevk, şaşkınlık. Arzu. Aciliyet.

"Clarik." Adını nefes nefese söylediğim anda öpücüğün tonu değişiyor. Tatlı ve keşifiden vahşi ve şiddetliye. Her şeyi tüketen.

Başımı istediği gibi eğdi ve dudaklarımı yalayarak ayrılmaları için ikna etti. Sonra, ah, o zaman, dili içeri girdi ve beni ürkütücü bir yoğunlukla sahiplendi.

Düşüncelerim daha önce hiç olmadığı kadar sisli, midem parmak arası terlikler ve tenim sıcaktan yanıyor. Dizlerim tehdit etmeyi bıraktı ve ağırlığımın altında bükülerek hareket etmeye başladı. Endişelenmeye gerek yok. Clarik beni yakaladı, parmaklarını tekrar belime koydu ve beni yukarı kaldırdı. O güçlü, düşündüğümden bile daha güçlü. Beni yerime sabitlemek için kamyonu kullanırken vücudu benimkine aynı hizada bastırıyor ve ellerinin gezinmesine izin veriyor...

Uyluklarımın arkasında düzleşmeden önce yanlarımdan aşağı.
Ufak bir hareketle bacaklarımın ona dolanmasını sağlıyor.

Yeni konum her hissi yükseltir.

Sonra dilimi emiyor.

Titredim, tırnaklarım kafa derisine battı. Zevk! Akıllara durgunluk veren. Dünyayı sarsan. Yaklaşmak için çaresizce ona sarıldım... yakınlaşmak... Ona daha yakın olmam gerekiyor. Şimdi. Yarın. *Lütfen, lütfen, lütfen birlikte geçirdiğimiz zamanın bitmesine izin vermeyin.*

Bir ses ikimizi de -gülen çocukları- ürkütür ve birbirimizden ayırırız. Nefes nefeseyiz. Gölgede saklandığımızdan, az önce ne yaptığımızdan habersiz çocuklar tökezleyerek yanımdan geçtiler.

Onlar gittikten sonra bile, sırtım hâlâ kamyonu dayalı, bacaklarım Clarik'in beline dolanmış, yerimizde kalıyoruz. Bundan sonra nasıl yürüyeceğim?

Sonunda sessizliği bozar. "Bu ... idi..."

Alt dudağını dişlerimin arasında gezdiriyorum. "İlahi olmayan bir şey söylersen, bir dahaki sefere ağzıma girdiğinde dilini ısırırım."

Bir dahaki sefere olduğu sürece, ha ? " O sırtır. "Dürüst olmak gerekirse, ilk öpücüğümüz kesinlikle yüzde yüz... ilahiydi."

Gömleğinin yakasını yoldum, sonra saçının uçlarıyla oynadım. "Hayatının en iyi öpücüğü mü?" Hiçbir şey daha iyi olamaz... değil mi?

Kahretsin. Ya en iyisi değilse? sormamalıydım. Yapmamalıydım...

"Hiç kuşkusuz," dedi ve ben neredeyse rahatlamadan bayılacaktım. Alnını benimkine bastırdı, aniden gerginliği yayıldı. "Bu bir rüya gibi geliyor. Uyanmak istemiyorum."

O zaman yapma. Benimle kal." *Sonsuza dek.*

Hayır, hayır, sonsuza kadar değil. Bir gün ondan vazgeçmek zorunda kalacağım ve... ve... kalbim ürperiyor.

"Benim hakkımda bilmediğin şeyler var" diyor.

"Gibi?"

"Ben... iki kez tutuklandım."

Nedenini tahmin etmem gerekmiyor. "Dövüşmek için."

"Evet. Kızlar incindi ve ben tepki gösterdim. Bakışlarını inceliyor, nefesi yüzümü yalıyor. "Benim hapiste olduğumu bilmek seni korkutuyor mu yoksa benden kaçmak mı istiyorsun?"

"Numara." Linnie bir keresinde hırsızlıktan tutuklanmıştı. Okulun en zengin kızı ucuz bir çift küpe çaldı. Onlardan hoşlandığı için değil, anne babasına kızdığı ve onların ilgisini çekmeyi umduğu için. Ve Kimberly, halka açık sarhoşluktan tutuklandı.

İnsanlar bazen aptalca şeyler yaparlar. Bu onları her zaman doğası gereği kötü yapmaz, sadece insan.

"İşte olay bu," diye ekliyor. " Bu istismarcıları hemen incitmeyi *sevdim* . Yanlıştı ve belki daha sağlıklı bir şekilde karşılık vermeliydim ama geri dönemem."

Alnım hâlâ onunkine dayalı ve parmaklarım şimdi onun ipeksi siyah saçlarının arasında gezinirken, "Haklısın. Muhtemelen sağlıklı bir tepki verme yolu değildi ama ben kötü kararların kraliçesiyim. Ne değilim? Yargıcın. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum."

"Teşekkür ederim."

Göğsümde keskin bir ağrı belirliyor ve bunu çok güçlü bir ağlama dürtüsü takip ediyor. ağlamak istemiyorum Burada değil, şimdi değil. Bu güzel anı bozmak istemiyorum. Birbirimizle paylaşıyor, birbirimize *değer veriyor* ve rahatlık sunuyoruz.

Alnımı kontrol etti ve geri adım attı, ayakta durmam için bacaklarımı aşağı indirmeye zorladı.

"Gitsek iyi olur," diyor. "Eminim sokağa çıkma yasağınız var ve yine beni toplum için uygunsuz kılan bir durumum var."

Henüz optimum koşullarda çalışmıyorum ve endişe beni bunaltıyor. "Hasta mısın?"

"Gerçekten bana bunu söyleteceksin." Kulağımı kemiriyor ve "Buna ereksiyon deniyor Jaybird ve seni her gördüğümde alevleniyor," diye fısıldıyor.

Ben kızarıırken ve aşağıdan başka bir yere bakmak için elimden gelenin en iyisini yaparken, o düpedüz gülüyor.

"Hadi." Beni aracın yolcu tarafına götürdü ve oturmama yardım etti, kemerlerimi bağlayıp bana göz kırparken parmaklarını kalçalarımaya sürttü.

İşte o an, o an, o saniye, Clarik Iverson'a sırlıklam aşık oluyorum.

* * *

Aşk beni değıştirdi mi? Mutlu muyum? Acımla, geçmişimle, şeytanlarımla savaştım mı? Bu daha iyi bir hayat mı? Clarik'i gerçek dünyada kazanabilir miyim? Bana bir şans verecek mi?

Sorular bütün gece beni rahatsız ediyor ve dönüp duruyorum. Annemin her istediğini yapmamış olmaya rağmen her an gerçek hayata uyanabilirim. Belki de kontrol onda değildir. Belki de hep bendim. Belki *ben* sorumluyum.

O halde neden geri dönmedim?

Yakınlarda kimse olmamasına ve radyo açık olmamasına rağmen fısıltılar bilincime giriyor. Babam uyanmam, uyanmam, uyanmam ve onunla konuşmam için yalvarıyor , lütfen. Fiona sürekli hamileliği hakkında gevezelik ediyor. Ruby bir fırtına başlatıyor ve yapım aşamasında bir futbolcu olabilir. Büyükanne Beers bana pişirmek için sabırsızlandığı keklerden bahsediyor -esrardan söz edilmiyor- ve Mercedes beni özlediğini itiraf ediyor. Günlük yazılarımı paylaştığı için bile özür diliyor.

Linnie, Kimberly ve hatta Robb bana günleri hakkında hikayeler anlatıyor. Ben de Clarik'in sesini duyunca çok şaşırdım. Benimle ilgili ilk düşüncelerini ve ilk etkileşimimizi, ne kadar nazık, ne kadar güzel olduğumu ve beni daha iyi tanıma şansını ne kadar istediğini tekrar ediyor. Gülümsememi görmek için nasıl her şeyi yapacak.

Bir yanım diğer gerçekliği duyup duymadığımı, ikisi arasındaki duvarların yıkılıp yıkılmadığını merak ediyor.

Yataktan kalktığımda telefonumda Clarik'ten bir mesaj görüyorum.

Seni şimdiden özledim. Görüşürüz timsah. (Yemin ederim görüldüğü kadar sevimsiz değil. Florida'da yaşarken maskotumuz bir timsahtı.)

: Yani sen bir timsahsın ve ben bir jaybird'üm?

Clarik: Jaybirds lezzetli ikramlar yapar. Çok lezzetli...

Dişlerimi fırçalarken gülümsüyorum. Duş alırken ve giyinirken gülümsüyorum. Fark ettiğim gibi gülümseyerek, evet, mutluyum.

Babamla Nadine'in her şey ve hiçbir şey için kavga ettiğini duyunca o gülümsemeyi kaybediyorum.

Ben mutluyum ama onlar değil. Robb öldüğü ve Ruby olmadığı için mutluyum.

Belki de o kadar mutlu değilim.

Bir sonraki okul haftasını Clarik, Mercedes ve ekibiyle daha çok vakit geçirerek atlattım. Linnie ve Kimberly beni dondurmaya bıraktı. Bana bakmıyorlar ya da konuşmuyorlar ama benden de kaçmıyorlar. Bebek adımları.

Ancak, Charlee Ann ve Bobby artık benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Görünüşe göre çıkmaya başladılar ve Charlee Ann'i benim nedimem yerine okulun kraliçesi yaptılar.

Taç takan baş ağırdır.

Tacım artık lekелendi. Charlee Ann, partideki davranışlarım hakkında beni azarladığı gün çabaya değmediğime karar verdi ve yanıtlım bir soru şeklinde geldi. "Neden Got'sun?"

Bir dakikalığına kekeledi. "Çünkü... sadece çünkü."

Soğuk kabuk. Artık herkes tarafından her zaman beğenilmiyorum ve açıkçası beklediğimden daha çok özlüyorum.

"Hey, Korku Gecesi yarın. Gidiyor musun?" Mercedes Cuma günü öğle yemeğinde bana soruyor.

Arkada bir masada oturuyoruz. "Reddet" tablosu.

"Biletler tükendi," diyorum. Planlama komitesinden kaçtığım için Charlee Ann'in benim yerime düzenlemek zorunda olduğu kostüm partisi için herkes heyecanlı. Suçluluk beni yerle bir ediyor. O benim

en sevdiğim insan değil ama onu yüzüstü bırakmamalıydım. "Bir tane almayı unuttum."

"Bize bilet aldım." Clarik yanımda ve şakağımı öpüyor. oturduğum yerde kıvraniyorum. O neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi.

Mercedes, Linnie ve Kimberly'ye "Size bilet aldım," dedi. Sen çok tatlısın, dedi Linnie, üvey kardeşime kollarını dolayarak. Mercedes sarılmayı kabul edip karşılık vererek göğsümün ağrmasına neden oldu.

Kimberly onun omzuna hafifçe vurur ve Mercedes ona bir öpücük gönderir.

Şimdi bağlandılar. Benimle hiç olmadıkları bir şekilde bağlandılar. Çünkü onları içeri almazdım.

Sadece düşün. Onlarla bu dostluğu hep sürdürebilirdim.

Okuldan sonra Clarik beni eve bırakır. "Biraz sonra görüşürüz."

Koşu kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı değiştirirken Mercedes yatak odama giriyor ve beni izliyor. "Bir rüyaya takılıp kalmadığınızı hiç merak ettin mi?" diye soruyor yatağımın kenarına oturarak.

"Acaba eve varabilecek miyiz?" Eğer bir parçam şimdi kalmak istiyorsa... Burada kötü şeyler var ama iyi şeyler de var. "Yapmamız gerektiğini düşündüğüm her şeyi yaptık. Kanka. *Herkes* iyi davrandın ." Dahası, hiçbir şey sahte görünmüyordu.

Sanki az önce suladığım bir çiçekmiş gibi açıyor. "Başlangıçta insanlara bakar ve kendime hepimizin içsel yaralarımız olduğunu hatırlatırdım. Onları göremiyorum ama bu onların orada olmadığı anlamına gelmiyor ve onlara ekleme yapmamalıyım. Şimdi bu ikinci doğa. Durduramıyorum... Gerçekten istesem de. Hayat daha kolay olurdu."

" *Daha* kolay öğreniyorum, her zaman daha iyi değildir." Yanına oturuyorum, dizine vuruyorum. "Seninle gurur duyuyorum."

Ben de seninle gurur duyuyorum. Gözlerindeki mutluluk parıltısını fark ettim. Ve gülümsemeler! Giydiğini görmek garip ama bir gülümseme gördüğüm panikten çok daha iyi."

"Clarik'i kaybetmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ya eve döndüğümüzde bana bir şans tanımak istemezse? Ya tanıdığım ve sevdiğim Clarik değilse?"

"Elbette sana bir şans verecek. Zekisin, güzelsin ve kısmen terbiyelisin. Ve evet, tamam, savaşmış olabilir ama yine de seninle birlikte olmak istiyordu. Herkes görebilirdi. Ama farklı olup olmayacağı ... bu, bilmiyorum.

"Bekle bekle bekle. Geriye dönelim. Az önce bana *iltifat* mı ettin?"

"Kafanı büyütme. *Yarı* iyi dedim . Daha büyümen gereken çok şey var." Omzuma kendi omzuyla vurdu. "Ama burada kalamayız. Doğru olduğunu biliyorsun?"

sancı "Yaparım." Yanağından öptüm ve ayağa kalktım. Sevgi vermek ve almak benim için tıpkı paylaşmak ve önemsemek gibi kolaylaşıyor. "Koşuya çıkıyorum. Ve sanırım... Sanırım Clarik'e paralel dünyadan bahsedeceğim." Açılacağım ve korkularımı ortaya çıkaracağım.

Bir şans vereceğim.

"Farklı sonuçlar istiyorsak," diyorum, "farklı bir şeyler yapmalıyız."

"Kabul. Belki Linnie ve Kimberly'ye de söylerim. Eğer yastıklı bir odaya düşersek, anlaşıcağız." Bana bir yastık fırlatıp "Şimdi git. Korkmadan önce buradan defol. Jogging yaparken takılıp düşüp bacağınızı kırmayın. Ya da yap."

"Evet evet. Ben de seni özleyeceğim."

Dışarı çıkmadan önce bir gülümseme paylaşıyoruz. Babam ve Nadine işten eve dönmediler, bu da daha fazla uzatmadan Clarik'in evine gitmeme izin verdi.

Kimse kapıyı açmıyor ama arkadan çekiç sesleri geliyor. Kapının kilidi açıldı. Alırsam bir davetiye. "Merhaba?"

Clarik, "Buraya dön," diye seslendi.

Onu atölyeye çevirdiği müstakil bir garajda bulmak için adımlarımı hızlandırıyorum. Gömleksiz, kot pantolonu beline kadar sarkıyor. Bronzlaşmış teninde boncuk boncuk ter, kas iplerinden oluşan ipleri aşağı kaydırıyordu.

"Vay. Abartmıyordun. Sen..." *seksi bir ziyafet* "—bunda gerçekten iyisin."

"Ekleyecek birkaç dokunuşum daha vardı ve siz gelene kadar işim biter diye düşündüm." Yuvarlak bir masanın önüne oturmuş, kenarlarına sarmaşıklar oymuş.

"Bu annen için mi?" Soruyorum.

Hafif bir duraklama var. "Bu mutfak masası, buna çok ihtiyacı olduğunu iddia eden muhteşem bir kız için."

Ne! Masayı *benim için mi inşa ediyor* ? Bu çocuk gerçek mi?

Numara! Hayır, o değil.

Keskiyi uzun, geri çekilebilir bir masanın üzerine koydu, metal diğer aletlere çarpıyordu, bazılarını tanımlayamadım bile, ayağa kalktı ve çenemi dürtmek için uzandı. "Hayır demeyi aklından bile geçirme."

"Lütfen. Benden duyacağın tek kelime *daha hızlı çalışmak olacak* ."

Kıkırdadı ve sarılmam için beni kendine çekti. "Bundan hoşlandın mı?"

"Bayıldım. Teşekkürler."

Aklımın bir köşesinde, babamın "Eve gel Jade," diye fısıldadığını duydum. Bize eve gel. Lütfen."

Açıkçası, deliriyorum. Ama sorun değil. Clarik'im var.

Asla bırakmamak için dua ederek ona sarıldım ve "Sana söylemem gereken bir şey var" dedim.

Bölüm 15

Seçimleriniz, sonuçlarınız.

— *Yeşim Leighton*

Kasıldı ama "Pekala. Dinliyorum."

"Deli olduğumu düşüneceksin," diye cevap verdim.

"Jaybird, ben *zaten* senin deli olduğunu düşünüyorum. Bu bir hakaret değil. Hepimiz şu ya da bu şekilde deliyiz."

"Evet. Peki. Sana anlatacağım. Bunu yapmanın doğru yolunu düşünmem için bana bir veya yirmi dakika ver. Sonunda onu bırakıyorum ve önünde ileri geri, ileri geri adımlıyorum. Belki bana inanır, belki inanmaz.

"Neler oluyor Yeşim?" Her kelimededen endişe damlıyor. "Her ne ise onu alabilirim."

Kendi kendime söylediğim sözler. Bunu yapmanın doğru yolunu bulmayı unutun. Doğru bir yol yok. Sadece gerçek var.

Derin bir nefes alıyorum, tutuyorum... tutuyorum... ve sonra yapıyorum. Nefesimi verirken ona her şeyi anlattım. Annemin rüyamdaki görünüşü. Onun uyarısı. Gönülsüz müttefikim Mercedes dışında tüm dünyanın bir gecede Goth'a dönüşmesi gibi.

Dinliyor, bir kez olsun sözümü kesmedi. İfadesi kararıyor ve ondan tanıdık bir gerilim yayılıyor. Bitirdiğimde hemen cevap vermiyor. Kuşlar cıvıldıyor ve bir araba yola sapıyor.

Sonunda Clarik elimi tuttu ve sıktı. "Sana inanıyorum."

Beklemek. "Ne?" O yapıyor? "Ama... ama *neden*?"

"Seninle ilgili rüyalar gördüm," diye itiraf ediyor. "Bana az önce söylediğin bazı şeyler hakkında. Daha önceki hayatlarımız ve ters giden bu dünya hakkında. Bana söylediğin her şey, kafamda gördüğüm her şeyi anlamlandırmama yardımcı oldu."

Ona, kendisi gerçek olmadığı için gerçek dünyayı hayal etmiş olamayacağını söylemek üzereyim, sadece benim de imkansızı yaşadığımı hatırlaması için.

Her nasılsa annem büyük ifşamın yolunu açarak beni her türlü şüphecilikten kurtardı.

"Teşekkürler." İçim rahatlayarak kendimi onun kollarına atıyorum. Geriye doğru düşüyor, ta ki biz yere serilip gülene kadar. "Teşekkürler, teşekkürler, binlerce kez teşekkürler."

Beni sırt üstü yatırdı, kaslı ağırlığı beni yere sabitledi, beni heyecanlandırdı. Koyu renk bir saç tutamı alnının üzerine düşüyor. Titriyorum, neredeyse başım dönüyor ve onu uzaklaştırmak için uzanıyorum.

"Gerçek dünyaya geri dönersek, birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlayacak mıyım?" O sorar.

"Bilmiyorum. Belki yine onun hakkında rüya görürsün." Bir kız umut edebilir.

"Birlikte bu kadar iyi olacak mıyız? Sahip olduklarımızı kaybetmek istemiyorum. Bencilce biliyorum ama sen her gün günümün en sevdiğim yanısın."

Bakışları... Beni mest etti. uzağa bakamıyorum Sen de günümün en sevdiğim kısmısın. Sen bilmiyorsun ama kırık kalbimin parçalarını toplamama ve onları yeniden birleştirmeme yardım ettin. Sahip olduklarımızı kaybetmek her şeyi yeniden paramparça edecek ama burada kalmak *benim için bencillik olur* . Babamı ve üvey annemi, gerçek üvey annemi incitiyor olurdum. Henüz doğmamış kız kardeşim. Robb. Mercedes."

"Jade," diye tısladı.

"Ne olursa olsun, düzelecek," dedim ona, haklı olmam için dua ederek. "Sadece... beni öp ki ben de ruhunun üzerine damga vurayım ve beni *unutmayasın* ."

* * *

Ertesi sabah, Mercedes ve Nadine bu geceki Korku Gecesi için alışverişe gidiyorlar ve ben de Charlee Ann'in hazırlık yapmasına yardım etmek için okula gidiyorum. Cennet ve Nevaeh de oradadır.

İkizler beni gördüklerine sevindiler. Charlee Ann, çok değil. Ama gitmemi de istemiyor.

Tüm planlamayı senin üzerine yıktığım için üzgünüm, dedim ona. Kıcımlı hazırlamalıyım, tıpkı Mercedes'in başlangıçta planladığı gibi, kağıt fenerler ve ipek çiçeklerle rengarenk bir bahçe partisi yaratmalıyım. "Sana karşı çok kaba ve umursamaz davrandığım için özür dilerim."

Charlee Ann omuz silkiyor ve tam saat 4:00'te dekorasyonları asmayı ve masaları kurmayı bitirene kadar beni bir daha kabul etmiyor. Sadece üç saat sonra Clarik beni alacak.

Yardımlarınız için teşekkürler çocuklar. En azından bana doğru başını sallıyor.

Mercedes'in öğrendiğini yaptım ve kendime Charlee Ann'in bir insan olduğunu ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir geçmişe sahip olduğunu hatırlattım. Hakkında hiçbir şey bilmediğim *acılar*.

Ona sarıldım, karşılık vermiyor ve bana Old Jade'i hatırlatıyor. O katı ve isteksiz ve benden yeterince hızlı uzaklaşmıyor. Bu benim kendi ilacımdan bir doz ve ağzımda kötü bir tat bırakıyor.

Arkadaşlarım çok daha iyisini hak ediyordu.

"Akşam görüşürüz," diyorum ve gözlerime bakmıyor. *Gözleri* sulu.

Eve yürümeden önce ona bir kez daha sarıldım, burada duş alıp saçımı kurutuyorum. Sonra daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum. Telleri kıvrıyorum. Mercedes'in saç maşasını ödünç almam ve bir milyon YouTube videosu izlemem gerekiyor, ama kendi adıma söylemem gerekirse oldukça iyi bir iş çıkarıyorum.

Ayrıca Mercedes'in kıyafetlerinden birini ödünç alıyorum. Fiyonklı, fırfırlı ve güzel dantel süslemeli, açık pembe, daralan bir elbise.

* * *

İşte olay.

O kadar çok kez dış görünüşün önemli olmadığını, insanları göründükleri gibi değil, oldukları gibi sevmemiz gerektiğini söyledim. Sözlerime inanıyormuş gibi davranmamın zamanı geldi.

Bir zamanlar Aydınlık Gece benim Korku Gecem olurdu. Bugün? Korku Gecesi benim Işık Gecemdir.

Yatak odamın kapısı aniden açılıyor. "Dürüst ol," diyor Mercedes. "Ne kadar korkunç görünüyorum?"

Görünüşüne bakarken ağızım açık kaldı. " *Siyah deri mi* giyiyorsun ?" Siyah kristaller ve saten kurdeleler içeren bir korse üst, bir çift siyah deri pantolonu mükemmel bir şekilde tamamlar.

Yanakları kızarıyor, rengi açıkta kalan köprücük kemiğine yayılıyor. "Evet. Yani?" Meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. Gözlerini çerçeveleyen kalın siyah göz kalemi, genellikle tercih ettiği hafif kahverengi değil. "Buğulu göz"ü tamamen yeni bir seviyeye taşıdı ve hatta pembe rujunu siyahla takas etti.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum. "Fakat..."

"Fakat?"

"Bana neden böyle giyindiğini söyle."

"Annem denememi istedi, tamam mı? Sonunda kabul ettiğimde, sanki hayatımda ilk kez onun sevgisine layıkmışım gibi bana baktı."

"Onun sevgisini kazanmak zorunda değilsin, Mercedes."

"Sen de ben de biliyoruz ki gerçekte hiçbir ilgisi *olmamalı* ve *olmamalı* ."

O yanlış değil. "Kimberly ve Linnie seni gördü mü?"

"Evet ve bundan hoşlanmadılar." Sinirle yatağımın kenarına oturdu. Deri birbirine sürtündükçe gıcırıyor ve kızarmasının geri geldiğinin habercisi.

"Senin için doğru olanı yapmalısın."

"Belki evde kalırım," diye homurdandı.

"Lütfen. Gitmek istediğini biliyorsun."

"Belki." Dilini çıkarıyor. "Ama yaparsam, bu benim patronum olduğun için değil."

"Biliyorum." Aynada bakışlarıyla karşılaştım, içimi bir sevgi dalgası kapladı. "Çünkü ben senin arkadaşınım."

Titrek bir gülümseme paylaşıyoruz ve bu, aramızdaki bağ kadar gerçek ve samimi. Ve aramızda bir bağ *var* .

"Gerçek dünyaya döndüğümüzde, bir parti vereceğim. Ey!" Zevkle ellerini çırpıyor. "Hathaway Lisesi'nin gördüğü en büyük parti

olacak." Duraksıyor, sonra tereddütle ekliyor, gözleri artık mahzun, "Geleceksin, değil mi? Kimberly, Linnie ve Robb da."

"Elbette geleceğim. Ama bunu yapmak istediğinden emin misin? Yeni keşfedilen samimiyetinizi kimse anlamayacak. Güven bana. Charlee Ann'in arkadaşlığını bile kaybedebilirsin."

Çenesi kalkıyor. "Arkadaşlar her konuda arkanı kollar. Linnie ve Kimberly olmasaydı bunu atlatamazdım. Onlar harika insanlar ve elimden gelenin en iyisini hak ediyorlar. Ayrıca taşıdıkları bagajı da bizzat gördüm. Bir daha onların yükünü artırmayacağım. Diken yerine yatıştırıcı bir merhem olacağım."

Yolculuk boyunca yanında olmama rağmen, ondaki değişiklik şaşırtıcı. Ve kesinlikle güzel. Umarım aynı şey *benim* dönüşümüm için de söylenebilir .

"Bunun yanıtını bildiğimden eminim ama senden duymak isterim," diyorum. "Anne babamız ayrıldıktan sonra neden benden nefret ettin?"

Yorganımdaki bir ipliği koparıyor. "Annem taşınacağımızı söylediğinde ağladım. Kaçmakla tehdit ettim ve seninle kalmam için yalvardım. Sensiz olma düşüncesi... beni kırdı. Sonra ayrılma zamanı geldi ve sen artık benim arkadaşım olmak istemediğini söyledin. Sanki senin için *hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi çekip gittin*. Sonra ben sadece... Senin beni incittiğin kadar ben de seni incitmek istedim.

Mesafeyi kapatıyorum, yanına oturuyorum ve elini avucuma alıyorum. "Üzgünüm. O zamanlar - tüm bu gerçeklik değişimine kadar - ne zaman başıma büyük bir şey gelse en soğuk, en uyuşuk halim oluyordum. Annem öldükten sonra geliştirdiğim bir savunma mekanizması olduğunu şimdi anlıyorum. Acıyla baş edemedim, bu yüzden kendimi kapattım."

Ve artık bunu yapamam.

Acımla bir kez ve herkes için yüzleşmeliyim. Burada ve orada bir dalgayla kafa kafaya gittim, ama asla bir çift boks eldiveni giyip aktif olarak acı ve korkuya karşı savaşa gitmedim.

Acıyla savaş, neşeyi kazan. Ve sevincim için çok hazırım. Bu gece, partiden sonra yapacağım. savaşa gidiyorum

Yarın eve gidiyorum. Bunu varlığımın her zerresiyle biliyorum.

"Bunu anlıyorum," diyor Mercedes. şimdi . Son birkaç haftadır senin hakkında çok şey öğrendim. Sen iyi bir insansın Jade ve *sana davranış* şeklim için zgünüm.

"Yani affedildim mi?"

"Sen. Umarım ben de yleyimdir?"

"Kesinlikle."

Odanın dışında bir kapı çarpıyor.

Dekoratrmze nasıl baktığını fark etmediğimi mi sanıyorsun ?" Nadine bağırır.

"Seni asla aldatmam Nadine."

Harika. Ebeveynlerimiz başka bir çığlık atma maçına yakalandı.

"f." Mercedes duruyor. "Linnie'ye gidiyorum. Bana Kimberly'nin zaten orada olduğunu söylemek için mesaj attı. Korku Gecesi'nde görüşürüz." Ailemizden kaçınmak için pencereden dışarı çıkıyor.

şanslı kız. Hazırlamayı bitirdim ve pencereden de sıvışmak istesem de mutfağa girdim. Babam orada, bir sandviç hazırlıyor, Nadine gözden kayboluyor.

Yanına gidip başımı omzuna yaslıyorum. "Seni seviyorum baba."

İçinden ıstırap akıyor ama "Ben de seni seviyorum tatlım" diyor.

Parmak ularımda yükselerek yanağından öpüyorum. "Clarik ile Korku Gecesi'ne gidiyorum. Bekleme, tamam mı?"

"İyi eğlenceler."

"Yapacağım. Bu sefer yapacağım." Clarik'in beni alması gerektiğini biliyorum ama onu görmek için beklemek istemiyorum. Bu birlikte son gecemizse...

Her saniyenin kıymetini bileceğim.

"Ve, baba," diyorum. "İçimde yarın senin için çok daha güzel bir gün olacak gibi bir his var."

Adımlarım hızlı, kapıdan fırlayıp mahalleden geçiyorum. Gece soğuk, acımasızca, sıcak hava dalgası sona erdiğine göre ve keşke bir

palto alsaydım. Görünür derinin her santiminde tüylerim diken diken oluyor. Ağaç dalları dans eder ve ılık çalar.

Arkamda ışıklar yanıp sönüyor. Çocuklar güler ve bir araba motoru mırıldanır. Kalbim hızla atarken, bir parçam yeni bir yakın çarpışmayı beklerken, sanki sonunda tam bir daire çizmiş gibi hızla dönüyorum. Hayır, hayır, kalbim sadece hızlı atmıyor, çarpıyor, çok sert atıyor, bana acı veriyor.

Birinin "Düşüyor," diye bağırdığını duyuyorum. Yine de yakınlarda kimse yok.

Farlar o kadar parlak ki bir an için kör oldum... sonra araba olaysız bir şekilde yanımdan geçti ve kalp atışlarım sakinleşti. Rahat bir nefes alıyorum.

Clarik'i görmeye hazır olmanın ötesinde, adımlarımı hızlandırıyorum. Kapısına ulaştığımda titriyorum, dişlerim takırdıyor. Birkaç saniye sonra belirdi, beni görünce şaşırdı.

Jaybird. Soğukta yürüdün mü?" Bakışları, yalnızca kamyonunun park edilmiş olduğu garaj yoluna kayar. "Seni alacağımı sanıyordum."

Bu lakabı özleyeceğim. Gerçek dünyada kullanacak mı? "Öyleydin ama ben seni görmek istedim, o yüzden..." Kollarımı iki yana açtım. "İşte buradayım."

Uzanıp elimi tuttu ve beni evin içine çekti. "İçeri gel. Isın." Sonra bakışları üzerimde geziniyor ve ısınıyor. "Bakıyorsun... Vay canına. Yiyip bitireceğim lezzetli bir ziyafet gibi."

Onu içime çektikçe soğuk hava unutuluyor. Beyaz düğmeli ve siyah pantolonlu muhteşem biri. Ve evi—

Nefesim kesildi. İlk defa içeride bulundum. Onun evi benim, şalter. Aynı düzen. Aynı renkli duvarlar, aynı "kırsal şık" mobilyalar. Sadece Clarik'in annesi için yaptığı bu mobilyalar.

Anahtarla ilgili her şeyin bir anlamı olduğunu düşünürsek, bunun yalnızca bir sembolizm örneği olması gerektiğini varsayabilirim. Clarik benim evim oldu.

İç mekanda görebildiğim sadece iki fark var. Oturma odasının duvarına sabitlenmiş kırıste benim ve benim yerine Clarik ve

annesinin resimleri var ve pencerenin köşesinde bir kuyruklu piyano var.

"Ne?" O sorar.

"Ben sadece... Evini seviyorum, hepsi bu." özlüyorum

"Teşekkürler. Elbiseni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Aklına gelmiş olabilir."

"Tek şey bu değildi," diye mırıldandı.

Hayır, yapmadı! Gülüyorum. "Dantel, fırır ve *pembe* içinde iyi görüneceğimi kim bilebilirdi?" Kendi elementimden çıktım ve çok uzun zaman önce, bu tür giysiler içinde işlev yapamayacak kadar rahatsız olacağımı düşünmüştüm. Yanlış! Kıyafetlerim beni tanımlamıyor. Ancak kelimeleri bulamadığım zamanlarda kendimi ifade etmeme yardımcı oluyorlar.

"Annem hâlâ işte," diyor, "amcam da bir randevuda."

Belki de son kez yalnızız. Üzerime biraz hüznün serpiştirilmiş bir aciliyet duygusu beni ele geçirdi ama duygularımı geri püskürttüm. Bu gecenin tadını çıkaracağım ve her saniyemin tadını sonuncuymuş gibi çıkaracağım... çünkü öyle olabilir.

"Sana bir kuruşluk tur vereceğim." Beni benimkinden çok farklı olan yatak odasına götürüyor. Onun için pembe fırırlar yok. Uzaktaki duvarda koyu mavi örtüleri olan küçük bir yatak var. Bir masa, bir bilgisayar ve tanımadığım bir sürü egzersiz ekipmanı var. Kitaplık marangozlukla ilgili kitapların yanı sıra kurguyla da dolu. Amy Lukavics'in korkularından Kresley Cole'un kıyamet sonrası masallarına ve Kady Cross'un steampunk'ına kadar zevkleri geniş bir yelpazeyi kapsıyor.

"Korkma ama..." Masaya doğru yürür ve resim çerçevesini kaldırır. "Sen benim kız arkadaşımın ve sana bakmayı seviyorum."

İçindeki resmi incelerken kemiklerim o erime hareketini yapıyor. benden. Ben habersizken birisi aldı. Bir partideyiz ve yan tarafına yaslanmış, yüzümde yarım bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

"Neden çıldırayım?" Soruyorum.

"Çok hızlı hareket ettiğimi düşünebileceğini düşündüm."

"Çok hızlı geçiyoruz, Clarie." Ve hayat kısa olabilir. Sahip olduklarımız varken, sahip olduklarımızın tadını çıkarmalıyız.

Beni mutfağa götürmeden önce hızlı bir öpücük verdi. Oturma odası gibi, eski odamın bir kopyası. Paslanmaz çelik aletler, pembe damarlı mermer tezgah. Babamın en sevdiği pizzacının numarası olan, ortasında tek mıklatışlı bir buzdolabı.

"Ne düşünüyorsun?" O sorar.

"Seviyorum," diye dürüstçe yanıtlıyorum.

Oturma odasına dönüyoruz. İki ev arasındaki tek gerçek fark olan piyano beni cezbedi. Onu bankta otururken, parmaklarını tuşların üzerinde gezdirirken hayal etmeye çalışıyorum ama tam olarak beceremiyorum.

"Oynarmısın?" Soruyorum.

"Yaparım."

"O zaman benim için bir şeyler çal." Avuçlarımı birbirine bastırarak bir çan kulesi oluşturun. "Lütfen."

Uzun bir tereddütten sonra piyano sırasına yerleşir. Tuşlara odaklanmadan önce "Bu senden ne kadar hoşlandığımı kanıtlamıyorsa, hiçbir şey kanıtlamayacak" diyerek bana bir bakış attı.

Gerginliği çok sevimli. O genellikle çok güçlü ve kendinden emin... şey, her şeyde.

Sonra müzik odayı doldurur ve gözlerimi kapatarak düşüncelerimin izini kaybederim. Notalar yumuşak ve güzel ve sanki ruhum gerçekten bedenimden çıkıyormuş gibi beni yukarı kaldırıyorlar. Kesinlikle başım dönüyor. Ama vücudum sımsıkı tutunuyor, herhangi bir parçamdan vazgeçmek istemiyor. Tempo yavaşladığında, melodi derinleştğinde, kalbimin bin bir yerinde kırıldım. Kendime hissettirmedığım türden. Derin ve dünyayı değiştiren. Yara izi bırakan türden.

Bu nasıl mümkün olabilir? Bunu nasıl yapıyor?

Gerçek hayatta oynuyor mu?

Mercedes'in bir zamanlar beni kullanmakla suçladığı gibi kara büyüü suçlardım ama burada kötü ya da kötü bir şey yok. Sadece ışık, çok parlak bir şekilde parlıyor, karanlığı kovalıyor.

Gerçekliğim değişmeseydi, aynı korkunç yolda kalırdım. Duygularımla savaşıyorum, hissiz kalmaya kararlıyım. Clarik'i ve kendimi tanıma fırsatını kaçırmış olurdum.

hiçbir şeye tutunmamaya o kadar kararlı olduğumu hatırlıyorum . Günlerimin veya onları dolduran insanların tadını çıkarmama asla izin vermedim ve sonunda, vazgeçtiğim hazineyi *asla* anlamayarak Clarik ve arkadaşlarımı unutacaktım.

Şimdi anlıyorum. Gerçek hayata döndüğümde ne olacağını bilmiyorum. Başka birinin ne olduğunu hatırlayıp hatırlamayacağını bilmiyorum. Gerçek hayattaki Clarik'in benimle bir şey yapmak isteyip istemediğini veya ilişkimizin bu kadar iyi olup olmayacağını hala bilmiyorum ama en azından daha iyisi için savaşacak donanıma sahibim.

Ne olursa olsun, onun bu yanını bırakmayacağım. Onu her zaman kalbimde yakın tutacağım.

Şarkı söylemiyor ama yine de ruhumun derinliklerinde bir ses fısıldıyor. Annemin sesi. *Şimdiye kadar geldin aşkım. Şimdi açıkça görüyorsunuz. Anladın. Benim asla yapmaya cesaret edemediğim şeyi yapıyorsun. Kazanıyorsun.*

Şarkı bittiğinde sessizlik çöküyor. Duyulacak tek ses, düzensiz nefesimizin hışırtısı.

Gözlerim yavaşça açılıyor. Clarik kararsızlıkla bana bakıyor. Tanıştığımız süre boyunca ilk kez savunmasız görünüyor.

"Kesinlikle güzeldi," dedim ona.

"Teşekkürler."

Mesafeyi kapattığımda duruyor. Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiriyorum ve şakağımdan öpüyor. Dudakları tenimde gezinirken, sıcak nefesi nazik bir okşamaydı.

"Dışarı çıkabilmemiz için giyinmeyi bitireceğim," diyor. "Eğer burada kalmak istemiyorsan?"

"Kalmayı çok isterim, gerçekten isterim." Kalmak ve hiç ayrılmamak istiyorum. "Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrin yok-"

Ah, sanırım bir sezgim var. Kuru tonu beni güldürüyor ve sesin artık paslanmadığını görmek beni mutlu ediyor.

Bana bak. Mutlu! "Ama partide olmam gerekiyor. Kızlarım için."

"Anladım." Elektrik mavileri hayranlıkla parlıyor ve okuldaki tüm mavilerden çok daha fazla bağımlılık yapıyor. "Bana iki dakika ver."

Sonra alınma bir öpücük daha... sonra burnumun ucuna... sonra dudaklarıma, sanki beni bırakmaya dayanamıyormuş gibi, parmaklarımla gömleğinin yakasını yumruk yapıp onu tutuyorum. yer... beni çaresiz ve acı içinde bırakarak hızla uzaklaştı.

Dikkatimi dağıtmaya ihtiyaç duyduğum için oturma odasını tekrar dolaşıyorum. Onun ve annesinin resimleri çok değerli. Her birinde, ikisi de kulaktan kulağa gülümsüyor. Birbirlerine olan sevgileri görülmeye değer.

"Ben hazırım." Sesi arkamdan geliyor.

Dönüp ona gülümsüyorum, onu bir kez daha içime çekiyorum, sanki aynı anda yükseliyor ve düşüyormuşum gibi hissediyorum. Düğmeli ve pantolonlu olmaktan çıktı. Şimdi elbiseme uyması için pembe bir tişört giymişti ve her zamanki yırtık kot pantolonu savaş botlarının içine sıkıştırılmıştı.

Farkındalık beni olduğum yere kilitliyor, havada çatırdıyor.

"Seni tekrar öpmek istiyorum," diye tısladı. "Seni *öpmem* gerekiyor."

Nefes almak daha zor hale gelir. Konuşma da öyle ama fısıldamayı başarıyorum, "Evet. Lütfen."

Bana doğru yürüyor, asla hayal bile edemeyeceğim bir şehvetle. Adımları kalbimin atışlarıyla uyuyor. Hızlı. Neredeyse çılgınca. Dudaklarımız vahşi bir telaşla buluşuyor. Kollarım ona dolandı çünkü onu tutmamak bir seçenek değildi. Kokusu burnumu dolduruyor - evim, hatta bu gece evim gibi kokuyor. Dili benimkine dolandı, beni sahiplendi. bana sahip olmak Sıcak, ıslak bir takip.

Buradaki yürüyüşte, bir fırtına belirtisi yoktu. Şimdi sanki gökyüzünün kendisi bizi alkışlıyormuş gibi gök gürültüsü duyduğuma yemin edebilirim.

İçten dışa cızırdıyorum, yanıyorum, tepeden tırnağa yanıyorum. Ellerim kaslı karnına, göğüs kaslarına doğru kaydı ve saçlarını taradı. *Elleri* sırtımın alt kısmında düzleşti; bizi ayırana kadar beni ileri itiyor.

Bu öpücük her şey. Yaşam ve ölüm, tek bir şanlı alevde yuvarlandı. Bana ne zaman ucube denilse, beni eksik bulan her erkek çocuğu... kısa ömrümde katlandığım her dehşeti bir şekilde telafi ediyor.

Ama başlangıcı olan her şeyin bir sonu vardır. Yüzümü avuçladı ve alt dudagımı dişlerinin arasından nazikçe çekti. Yavaşça, pişmanlıkla başını kaldırdı.

Ona ağır göz kapakları ile bakıyorum ve biraz nefes alıyorum. Dudakları ıslak, şiş ve eskisinden daha koyu pembe bir tonda. Eminim benimki çarpıcı bir benzerlik taşıyor.

"İşte bu, değil mi?" diye sorar, sesi pürüzlü ve kırıktır. Birlikte son gecemiz.

O zaman o da hissediyor. "Beni unutmayacaksın," diye hatırlattım ona. "Ben burada damgalıyım." Şakağına dokunuyorum.

"Ve burada," diyor ve göğsüne hafifçe vuruyor.

Bölüm 16

sırtınızda bıçak dayamış
bir düşman olduğunu bir yerde okumuştum .
Düşmanım pala getirmeye karar verdi.

— Yeşim Leighton

Binaya el ele giriyoruz ve bu acı-tatlı bir an. Sonun başlangıcı... veya başlangıcın sonu. Sadece zaman gösterecek.

Clarik karşılama komitesine biletlerimizi vermeye çalışıyor, ama onlar beni fark edemeyecek kadar aval aval bakmakla meşguller. Sonunda biletleri masaya koyuyorum ve erkek arkadaşımı spor salonuna çekiyorum.

Halloween ve Victorian Goth'un bir bebeği olsaydı ve o bebek büyüüp *The Phantom of the Opera* ile evlenseydi ve o ikisinin bir bebeği olsaydı, o bebek Hathaway Lisesi'nin spor salonu olurdu.

Saçaklı daireler oluşturmak için siyah dantel tavandan sarkıyor. Gerçek boyutlu bir yaldızlı aynanın ve karga şeklindeki şamdanların önündeki alanı yarım ay şeklinde koyu mor bir kanepa kaplar. Parmak yiyeceklerin aslında insan parmakları şeklinde olduğu atıştırmalık masasının üzerine kırmızı kadife örtülmüştür. İkinci bir masanın üzerine bir "iskelet" yayılmıştır, ağzından bir panç kasesine kıpkırmızı bir meyve suyu akar. Üstüne üstlük, arka planda bir valsün tüyler ürpertici bir versiyonu çalıyor.

"Bunu yaptın?" diye soruyor.

"Charlee Ann'in kurulumuna yardım ettim, hepsi bu. Ben hayatımı çözerken planlamayı o yaptı.

"Pekala, o zaman ikinizden de resmen etkilendim."

"Daha önce benden sadece gayri resmi olarak etkilendiğini mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle."

Parti zaten tüm hızıyla devam ediyor, dansçılar çıldırırken müzik patlıyor. Katılımcıların çoğu bana baktı, hepsi *Ne giyiyor?*

Öğretmenler bile bana sanki iki kafam büyümüş gibi bakıyor. Çenemi bir çentik daha kaldırdım. Bir kez daha farklıyım. Ne olmuş? Ben hala benim ve ister pembe giyeyim ister siyah giyeyim, kendimle gurur duyuyorum.

Charlee Ann kitleleri yararak bana yaklaşıyor, yüz hatları korkuyla çarpılıyor. Giydiği deri elbise, yaklaşık bir ay önce okulda giydiğim elbiseye benziyor, gerçeklerim değişmeden önce, sadece iki kumaş parçası kesmiş. Biri göğüs dekoltesinin zenginliğini ortaya çıkaran göğsünden, diğeri de orta bölümünden. Ayaklarında beş inçlik stilettolar var. Artık mavinin birçok tonuna boyanmış olan saçları, başının tepesinde bukleler halinde yığılmış.

"Tekrar yoluna girdiğini sanıyordum," diyor.

"Ben ... idim. Ben. Bu benim, her zaman normdan biraz farklı olacak bir kız. Benden hoşlanmıyorsan sorun değil, dedim ona. "Kendimi sevmeyi öğrendim. Ve dürüst olalım, bazı insanlar çatışır. Tek yolu bu. Umarım senin için kararı veren kıyafetlerim değil, benimdir."

Gözlerini karartan öfkeyle Clarik ile benim aramıza baktı. "Neden göremiyorsun? Giysiler, içimizde kim olduğumuzun bir yansımasıdır. Onlar senin bir *parçan* . Ve hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi her şeyi çöpe atan sensin, ben değil. Durum. Dostluk. Aşk."

"Statü hiçbir şey değildir. en azından benim için Ama dostluk ve aşk her şey demek oldu. Ve evet, kabul ediyorum, bu üç şey arasındaki farkı öğrenmem biraz zaman aldı, ama şimdi öğrendim... Dürüst olmak gerekirse hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Umarım sen de aynısını söyleyebilirsin, Charlee Ann. Yaparım."

Ağzını açıyor, sonra çekip gitmeden önce hemen kapatıyor. Onun kaybı. Clarik'i dans pistine götürüyorum. Müziğin çılgın ritmine rağmen kollarını bana dolayıp beni kendine çekti ve ben de yanağımı omzuna yasladım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağıma, beni daha sıkı tuttu.

Ben de seni seviyorum, diye fısıldadım. Mükemmel bir an ama aynı zamanda acı tatlı. Gerçek hayata döndüğümde bana ikinci bir

şans verse bile bunu hatırlamayacak. Bana arzuladığım hayranlıkla bakmayacak.

Ama sorun değil. Bu da başlı başına bir kabuktur. Bükülmüş ve yanlı, çünkü gerçek değil.

Gerçek değil ama olabilir. Onun kalbini kazanabilir ve kendiminkini sunabilirim. Her şeyimi vereceğim, hiçbir şeyi esirgemeyeceğim, reddedilmekten ya da kaybetmekten korkmayacağım.

Onu her an kaybedebilirdim. Bir araba kazasında ölebilir ya da bir hastalık onu alabilirdi. Sevdığım herkes bugün, yarın, gelecek yıl ölebilir. *Ölebilirim*. Kabul edelim, ölüm meleği hiçbir zaman seçici olmadı, dakik olmadı ya da bizim için neyin işe yarayıp neyin yaramadığıyla ilgilenmedi.

Ama öldüğümde tüm pişmanlıklarımın gözlerimin önünden geçmesini istemiyorum. Ne yapabilirdim. Ne yapmalıydım? Sahip olabileceğim deneyimler, dokunabileceğim hayatlar.

Her saniyeyi dolu dolu yaşadığımı bilerek ölmek istiyorum. Sıfır pişmanlık. Hayaller kurmak, ileriye planlamak, inişleri ve çıkışları öngörmek ve kucaklamak, her zaman, her zaman, her *zaman* daha iyisi için mücadele etmek istiyorum.

Mercedes kısa bir süre sonra, arkadaşlarını desteklemek için siyah giyen Linnie ve Kimberly ile birlikte ortaya çıkıyor. Üç kız da gülümsüyor ve bu bulaşıcı. Hatta Clarik ve benim etrafımızda dans ediyorlar ve biz de onların yanında sallanmaktan kendimizi alamıyoruz. Giderek daha fazla çocuk bize katılıyor.

Mercedes elimi tutuyor ve beni döndürüyor. "Mutlu musun?"

"Mutluyum. Ve sen?"

"Oraya geliyorum."

O kadar da kötü değilsin Leighton, dedi Kimberly.

Linnie bana baş parmağını kaldırıyor ve ben gülümsüyorum.

"Umarım bize geri dönersin."

Kelimeler beni olduğum yerde durduruyor. "Sana geri dönelim mi?" Hatırlıyor mu?

Kaşları çatılıyor ve hafifçe gülüyor. Az önce Kim ile aynı fikirde olduğumu söyledim.

Ey. En azından bu bir şey.

Açgözlü bir Clarik beni büfe masasına götürdüğünde yollarımızı ayırdık. Tabaklarımızı dolduruyoruz ve arkada her kırıntıyı yediğimiz bir masa talep ediyoruz. Konuşuyoruz, gülüyoruz ve birbirimizin tadını çıkarıyoruz... ta ki ben soyunma odası kapılarının önünde bir kargaşa fark edene kadar. Bobby ve arkadaşları siyah bir korse üst ve deri pantolonun yanından geçerken gülüyorlar.

Bir aşinalık akoru bana bir kamçı gibi çarpıyor. O kıyafetleri Mercedes'te görmüştüm.

O nerede? Dehşet ciğerlerimdeki havayı çekip çıkarıyor. Spor salonunda üvey kardeşimden herhangi bir iz ararken sırtımdan boncuk boncuk ter akıyor, hiçbir iz bulamıyorum.

"Bir şeyler yanlış." Ben zaten ilerliyorum. Clarik peşimde kalıyor.

Diğer çocuklar ayrıldı. Linnie veya Kimberly'den de iz yok. Fısıltılar -söylentiler- orman yangını gibi yayılıyor ve çok geçmeden kulaklarımı dolduruyor. Bir daha asla duymak istemeyeceğim kelimeleri alıyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum.

"-ilerde. Bir göz atmanız. Şu an banyoda." Bobby dolapların kapısını işaret ediyor.

O. Mercedes'i mi kastediyorsun?

Linnie ve Kimberly onun yanında mı, belki de onun kadar savunmasızlar? Etrafa bakıyorum ve hala onlardan bir iz bulamıyorum.

Bu kadar. Yeterince sahibim. "Sen özüne kadar çürümüştün, Bobby Bay." Yaklaşıp çocukların giysilerini birbiri ardına yırtıyorum ve kahkahalar vahşice ölüyor.

Bobby bakışlarını bana dikti. "Bunu yapmak istemezsin Jade. Çekip gitmek."

"Ya da ne?" Clarik, arkamda bir tehdit ve öfke kulesi.

İnatçılığın simgesi olan Bobby, arkasında duruyor. "Ya da Jade üvey kardeşiyle aynı muameleyi görecektir, olan bu."

Omzumun üzerinden bakıyorum, Clarik'e işler kontrolden çıkmadan önce Mercedes'e yardım etmesi için yalvarıyorum. "Dolap girişini koru. Kimsenin geçmesine izin verme."

Bana kısaca başını salladı ve ben de çocukları iterek hızla uzaklaştım. Kimse beni durdurmaya çalışmıyor. Dar bir koridordan hızla geçip kızların soyunma odasına giriyorum. Her bölmeyi arıyorum ama ondan bir iz yok. Yedek bir kıyafet bulup gitti mi?

Duvarın diğer tarafından acımasız bir kahkaha yankılanıyor...

Gözlerim genişliyor. Erkeklerin soyunma odası .

Hale geri dönüp köşeyi döndüm ve sonra uçarak erkekler tuvaletine girdim. Ve işte orada, uzaktaki duvara yaslanmış, el kurutma makinesinin yanında, gözlerinden yaşlar akıp yere sıçrarken titreyen elleri göğüslerini kapatıyor.

Aşağılama ondan yayılıyor, hıçkırıkları sessiz ama yine de yıkıcı. Korktuğunu biliyorum, yardım için bağırmak istediğini tahmin edebiliyorum ama kimsenin onu bu şekilde görmesini de istemiyor.

Birkaç adım ötemde iki oğlan çocuğu duruyor, ikisi de bana profilde. Bir çocuk pis pis sırtıyor, diğeri ise çöpünü kapsıyor ve açık saçık önerilerde bulunuyor.

Bu tamam değil. Bu *asla* uygun değil.

Clarik'in diğer insanları taciz edenleri incitmekten neden zevk aldığını aniden ve tamamen anladım. Sohbet ederek zaman kaybetmeyeceğim. Sürpriz benim arkadaşım. Ben de kullanıyorum.

Ses çıkarmadan, tüm gücümle saldırıyorum, hiçbir şey engellenmiyor.

Adım bir. mesafeyi kapatıyorum. İkinci adım. Leer'e omzumla vurduğum, elimdeki kıyafetleri yüzüne fırlattım ve Lewd'ı yan tarafına tekmeleyerek en yakın bölmeye uymasına neden oldum. Kendini tutamadığından tuvalet onu durdurur. Jant dizlerine çarpıyor ve bükülüyor. Aşağı inerken alnının porselen kapağa çarpmasını sağlayarak onu takip ettim.

Işıklar kapalı. Aynen böyle. Lewd yere sinsice yaklaşıyor, gözleri kapalı, vücudu hareketsiz. Onu soysam, fotoğraf çeksem ve herkese göstersem hoşuna gider miydi?

Leer kendini toparlar ve dövüŖe hazır bir Ŗekilde yumruklarını kaldırır. Bir blok daha kaldırmasına fırsat bulamadan , burnunu *yumrukladım* . Kıkırdağı kırılır ve çenesinden aŖağı kan akar. Uluyarak dizlerinin üzerine düşer.

Eğitmenimin sesi zihnimin içinde yükseliyor. *Duygularınızın davranışlarınızı yönlendirmesine asla izin vermeyin.*

Bu daha önce hiç sorun olmamıştı. Burada ve Ŗimdi, öfke beni dolduruyor. Bu aptallar başka bir insana böyle davranmaya nasıl *cüret ederler?* Mahremiyetini ihlal etmeye ve onu tehdit etmeye nasıl *cüret ederler?*

Yerdeyken Leer'i tekmeledim. Kafası yana doğru fırlıyor ve çarparak yere düşüyor - yüzünün üstüne.

"Kendini savunamayan insanları incitmeyi seviyorsun, öyle mi? Eh, bugün ben de öyle. Mesafeyi bir kez daha kapatıyorum, her adıma tehdit eşlik ediyor.

Bugün süper kahramanımın adı İntikam Meleğı.

"Lütfen...hayır...dur." Akya yengeci benden kaçmaya çalışarak geri yürüyor ama kendini başka bir saldırıya açık bırakıyor. En savunmasız vücut kısmı, savunmasızdır. Ben de onun Mercedes'in durumundan faydalanma Ŗeklinden faydalandım ve onu bacaklarının arasına tekmeledim. Başka bir uluma. Tüm vücudu yoğun acı atışıyla sarsılıyor.

"S-dur."

"Ona verdiğı aynı yara izlerini taşıdığında duracağım." Kendimi başının yanında konumlandırımdı, ayağımdı kaldırdımdı... ve ayağımdı yere vurdımdı. Ayakkabımdı tabanı burnuna çarptı.

Tekrar sarsıldı, sonra arkadaşı kadar hareketsiz bir Ŗekilde yere yığıldı. Kırık burnundan kan akıyor.

Yeşim.

Bir fısıltı. *Mercedes'in* fısıltısı, düzensiz ve kırık.

Çocuklar unutulmuş, Leer'e fırlattığım kıyafetleri toplayıp yanına koşuyorum. Ŗu anda bir bölmede saklanıyor ve beni çağırılmış olmasına rağmen varlığıma tepki vermiyor gibi görünüyor. Çok çok

uzaklara bir yere bakıyor ve gözyaşları durmuş. Bence aklının bir kısmı kontrol etti.

Onu ürkütmek istemeyerek yavaşça önüne çömeldim. "Seni giydireceğim, tamam mı?"

Hala tepki yok. Mümkün olduğu kadar nazikçe korseyi beline doladım, arkasına geçtim ve arkasından fermuar çektim. Bacaklarını pantolonun içine sokuyorum ve kumaşı beline kadar zorluyorum. Kollarımı ona dolayıp ayağa kalkmasına yardım ettim.

Eve gidiyoruz, dedim ona. Korku Gecesi tam olarak budur - korkunç bir korku.

Koridorda ilerlerken titreme onu sarstı. Bir öğretmeni, bir yetişkini, birini, herhangi birini arıyorum. Yardıma ihtiyacımız var ve onların da okullarında ne olduğunu bilmeleri gerekiyor. Böyle bir şeyin bir daha yaşanmaması için önlem almaları gerekiyor. Ama kimsenin dikkatini çekmeden otoparka varıyoruz çünkü bu koridorlar kordonla çevrilmiş; okulun yetkisiz kişilerin binaya girmesini önleme yöntemi.

Bobby ve grubunun yanına geldiğimizde ağzından bir inilti kaçtı. Yüzü artık kesik ve bere içinde olan Bobby'yi memnuniyetle fark ediyorum. Clarik'i bir testosteron duvarıyla çevrelemiş daha da büyük bir arkadaş grubu topladı.

Clarik gözünü korkutmaktan çok uzaktır. Aslında soğuk bir hespla sırtıyor.

Bobby bir ayıyı kışkırttı ama muhtemelen etrafta arkadaşları varken kendini yenilmez hissediyor.

Mercedes'ten uzaklaşmak istemiyorum ama Clarik'i de tek başına bırakmak istemiyorum. "Yeterince zarar verdin, Bobby. Kes şunu."

Dikkati asla Clarik'ten ayrılmaz. "Henüz değil. *Erkek arkadaşına* -" sözle alay ediyor "- sandığı kadar sert olmadığını kanıtlayacağım ."

"Arkadaşlarının ona saldırmasını sağlayarak mı? Bütün bunlar senin ne kadar zayıf ve korkak olduğunu kanıtlıyor . "

Refakatçilerimiz, öğretmenlerimiz ve personelimiz burada olmaları için para alıyorlar mı? Müdür Hatcher mı? Martha mı?

"Kardeşini kamyonuma götür, Jade." Clarik de bana bir bakış atmıyor. "Bunun için kalmana gerek yok."

"Evet, bir kan banyosu olacak." Bobby parmaklarını çıtlatıyor. İnsanlar etrafımızda toplanır, Korku Gecesi unutulur. Herkes aşağılık ve kirli bir katliamı izlemek ister.

"Savaş, savaş, savaş" diye bağırırlar.

Mercedes'in yanağından yeni bir gözyaşı seli süzülüyor. Titremeleri şiddetleniyor.

"Birisi Hatcher'ı getirsin," diye seslendim. "Şimdi."

"Numara." Clarik başını bir kez sallıyor. "Bobby dersini almadı, bu yüzden bu sefer öğrenmesini sağlayacağım. Uzaklaşmayacak - sürünecek.

Bobby sinirleniyor ve bu gerçeklik değişiminin onu en kötü kötü haline mi dönüştürdüğünü yoksa gerçek hayatta gerçekten bu kadar kötü mü olduğunu merak ediyorum.

Birkaç adım ötede duran kıza, "Git yardım getir," diye emrediyorum. "Şimdi."

Bir adım attığında, Bobby suçlarcasına parmağını ona doğrulttu ve o hareketsiz kaldı. "Yaparsan pişman olursun," diye çıkıştı.

Kahretsin! Ne yapmalıyım?

"Senden daha küçük olan insanları korkutmak. Ne kadar cesur ve güçlü olduğuna bir bak," diyor Clarik, öne çıkarken onunla alay ederek. "Benden bir parça istiyorsan gel ve al."

Bobby de öne çıkıyor. Arkadaşları onun yanında bir kanat olarak kalır. Ancak hepsi o kadar ukala değil. Bazıları gözle görülür şekilde korkmuş, solgun ve titriyor. Ama muhtemelen alay edilmekten çok korktukları için hiçbiri geri adım atmıyor.

Onu yiyebilirler ama yemek istemezler.

İki karşıt güç birleşir. Nefesim kesildi ve Mercedes haykırdı. Yumruklar atılır. Ayaklar tekmelenir. Acı iniltileri birbirine karışıyor. Clarik... Clarik, sanki bir boks ringinde doğmuş gibi ne yaptığını biliyor. O tamamen kontrol altında. Eğilmesi gerektiğinde eğiliyor, gerektiğinde yoldan çekiliyor ve her fırsatta iyi yerleştirilmiş bir yumruk atıyor.

Vurduğu herkes düşüyor.

Bobby'nin rakipsiz olduğunu anlaması uzun sürmez. Kendini saldırı bölgesinin dışında tutmak için arkadaşlarını Clarik'e atmak için elinden gelenin en iyisini yapar, ancak Clarik herkesi...tek...biri bayıltır. Bu sırada bakışları sürekli olarak ana hedef olan Bobby'ye döner.

Clarik'in kurbanlarından biri kendine geldiğinde ayağa fırladı ve dövüş çemberinden koşarak Mercedes ve bana çarptı. Geriye doğru tökezledik ve ona hakimiyetimi kaybettim. İnsanlar yolumuzdan çekiliyorlar ve kaosun içinde duvara tosluyorum - kafa üstü. Keskin bir acı şakaklarımdan patlıyor.

Mercedes bronz bir korkuluğun içine itildi ve sanki zihinsel hayallerinden koparılmış gibi çılgılık attı. Görüşüm bulanık olsa da, kalabalığın içindeki insanların bacaklarından onu görebiliyorum. Bileğindeki bir yaradan kan akıyor. Düşerken korkuluğun yabasının uçlarını sürtmüş olmalı.

Tek yapabildiği, akışı durdurmak için titreyen elini açık kalan ete bastırmak. Emekleyerek yanına gittim, eteğimin eteğini yırttım ve kumaşı ayak bileğine doladım.

"İyi olacaksın," diye onu temin ederim.

Kaldırıma bir araba park ediyor. Etrafımızda meydana gelen şiddete rağmen, Linnie ve Kimberly araçtan inip doğruca Mercedes'in yanına koştuktan çekinmiyorlar.

"Pardon pardon. Onsuz gitmemizi söyledi, ama biz bu konuda doğru hissetmedik, bu yüzden arabada kaldık, ne yapacağımızı tartıştık, sonra kavgayı gördük," diye gevezelik ediyor Linnie. "Sadece...onu rahat bırak, Jade." Beni yoldan çıkarıyor. "Sen ve arkadaşların yeterince zarar verdiniz. Onu bir hastaneye götüreceğiz."

"Bunu ben yapmadım. Annesi doktor." Mercedes'in önüne geçtim. "Onu eve götüreceğim."

"Hayır," Kimberly bana tükürdü. "Sen-"

"Sorun değil," diyor Mercedes ona. "Jade'e güveniyorum."

Her iki kız da tartışmak istiyor gibi görünüyor, ancak onun iyiliğiyle ilgili endişeler diğer her şeyi gölgede bırakıyor ve başlarını sallıyorlar.

Birlikte çalışarak onu ayağa kaldırıyoruz. Önümüzde çocuklar, hala kavga eden Clarik ve Bobby ile hareket ediyor. Bobby bir yumruk atar ama Clarik kaçır ve kendi yumruklarından birini atar. Saldırısının arkasında çok daha fazla güç var. Parmak boğumları Bobby'nin burnuna çarpıyor. Kan fışkırır ve geriye doğru devrilir.

Clarik, Bobby'yi yere yapıştırıyor ve son bir kez yumruk atıyor.

Kızların Mercedes'i demirlediklerini bildiğimden, kendimi bırakıp kalabalığı yarararak Clarik'e ulaştım ve kollarımı ona doladım. Nefes nefeseydi, çatlamış dudağından kıpkırmızı bir akıntı akıyordu. Kan ellerini kaplıyor - Bobby'nin ve kendisinin. Parmak boğumları yarılmış.

"Burada neler oluyor?" Müdür Hatcher, yanında üç adamla, artık ağzı açık kalmış seyircilerin arasından hızla geçiyor. İkisi güvenlik görevlisi ve bu gardiyanlardan biri Clarik'in amcası. Bay Parton üçüncü adamdır.

Saniyeler sonra bize ulaşıyorlar. Clarik'le akraba olmayan güvenlik görevlisi, amcasının itirazlarına rağmen onu yakalar. Bırakmayı reddederek Clarik'e sarıldım.

Hatcher, hasarı değerlendirmek ve hayati organlarını kontrol etmek için Bobby'nin yanına çömelir.

Erkek arkadaşımın elleri arkasından kelepçeli olduğu için dehşete düştüm. "Mercedes'i koruyordu," diyorum onu serbest bırakmayı reddederek.

Ne yapmalıyım? Bu bir kaybet-kaybet durumu.

Tag, "Bırak da ne olduğunu açıklasın," diye talep ediyor.

"Sana ne olduğunu anlatacağım," diye bağırdım. "Bobby ve arkadaşları bir kız öğrencinin kıyafetlerini çaldılar ve onu taciz etmekle tehdit ettiler. Clarik onu daha fazla zarar görmekten korudu. Hepsini yere sererek, daha fazla belaya neden olmalarını veya kaçmalarını engelleyerek hepimizi korudu. Ödüllendirilmelidir!"

Şaşırmış görünen Hatcher, doğrulamak için kalabalığı tarar.

Yeşim. Clarik kendi yanağına burnunu sürtüyor, diğer herkes unutuluyor. Bu bir rahatlık hareketidir. "İyi olacağım. Benim için endişelenme. Mercedes'e iyi bak. Şu anda sana ihtiyacı var."

Acımasız titremeler beni sarsıyor, neredeyse ayaklarımdan yere düşürüyordu. "Gitmene izin vermek istemiyorum," diye fısıldadım. Tam olarak bu andan bahsetmiyorum, yarın ve sonraki gün ve sonraki gün.

"Biliyorum Jaybird, ama yapmalısın."

Güvenlik görevlisi, "Dövüşmesiyle tanınır," diye kükredi Tag'e. "Bir dahaki sefere şiddete başvurduğunda ne olacağı konusunda uyarıldı." Sonra bana hançerler fırlatarak ekledi, "Bırakın onu Bayan Leighton. Şimdi."

Sorun değil, dedi Clarik. "Her şey düzelecek."

Hatcher, "Bayan Leighton'ın söylediği doğruysa," diye duyurur, "Clarik bir başkasını savunmak için hareket ediyordu. Onu içeri alın. Yetkili makamlar gelene ve her şeyi yoluna koyana kadar onu orada tutun."

Arkamızda Mercedes inliyor. Onun zihinsel travması olmasaydı, yetişkinlerle baş başa giderdim. Bir gün için yeterince vahşet gördü. Ben de yapıyorum. Sonunda Clarik'i serbest bırakıyorum.

Binaya çekildi. Onu mümkün olan son saniyeye kadar izliyorum. Kapının arkasında kaybolmadan hemen önce omzunun üzerinden bana baktı ve kalbim sıkıştı. Bunun olmaması gerekiyordu. Daha iyisi için savaşıyorum. Bu daha iyi değil.

Hayat ne zaman beklediğim şeyi yaptı ki?

Etiket geride kalıyor. "Merak etme Yeşim. Onun icabına bakacağım." Sonra o da gitti.

Hatcher, "Pekala millet," diye seslenir. "Ambulans çağrıldı. Polis de öyle. Hiçbir koşulda bu alandan ayrılmayınız."

Mercedes'in yanına dönüyorum. Linnie ve Kimberly'ye, "Onu bana verin," diyorum. "Onu bizim arabaya götüreceğim." Aniden kendimi eve doğru çekilmiş hissediyorum. Oraya şimdi, şimdi, şimdi varmak için. "Lütfen Hatcher ve Parton'a tanık olduklarınızı, Bobby ve

arkadaşlarının yaptıklarını anlatın. Yetkililerin Mercedes ile görüşmesi gerekiyorsa eve gelebilir veya arayabilirler."

Linnie başını kararlı bir şekilde sallayarak, "Onunla gitmiyorsun," dedi. "Biz olmadan olmaz."

Kimberly, "Biz olmadan olmaz," diye yineliyor. "O nereye giderse biz de oraya gideriz."

"Lütfen." Mercedes'in gözleri yine yaşlarla doldu, çenesi titriyordu. "Jade beni eve bıraksın. sadece eve gitmek istiyorum. Annem beni iyileştirecek, tamam mı? Yarın görüşürüz çocuklar, söz."

Bana Mercedes'i vermeden önce gönülsüzce baktılar. Kolumu beline dolayıp "Ona iyi bakacağım, sana söz veriyorum" dedim. Bu kız... o benim kız kardeşim. Bir zamanlar onun sefaleti için yaşıyordum ama artık değil. Koltuk değneği gibi davranarak onu otoparka doğru yönlendiriyorum.

"Bay. Parton, diye seslendi Kimberly, üzerine düşeni yaparak. "Benim açımdan bu gece ne olduğunu bilmelisin."

"Bayan. Hatcher," diye seslendi sonra Linnie. "Sana Bobby ve ekibinin başka neler yaptığını söyleyeyim."

Kimsenin dikkatini çekmeden Mercedes'i arabamızın yolcu koltuğuna oturttum ve direksiyona geçtim. Kanım donuyor. Kontağı açarken, eski korkular çirkin yüzünü gösteriyor. Araba hareket eder etmez, Mercedes'in hayatından ben sorumluyum. Bugün yoldaki *her hayattan* ben sorumluyum .

Kusma. Ya da bayılmak!

"Bunu yapabilirim." Nefesim boğazımdan hırıltılı geliyor. "Bunu yapabilirim ." Direksiyonu o kadar sıkı kavradım ki parmak boğumlarım bembeyaz oldu. Ya biri bize çarparsa? Farzedelim-

"Sür, büyükanne," diyor Mercedes. "Bunu yapabilirsiniz."

"Sürmek. Evet doğru." Yutkundum ve arabayı Geri vitese taktım... sadece hareket halinde olduğumuz anda ayağımı frene basmak için. Bileğimin arkasını kullanarak alnımdaki teri siliyorum.

"Bunu yapabilirsin," diye tekrarlıyor, acısına rağmen beni cesaretlendiriyor. "Sen Jade Leighton'sın. Herşeyi yapabilirsin."

"Yaşananlardan dolayı çok üzgünüm." *Gözlerimde* iyi yaşlar.
"Bobby ve diğerlerinin sana yaptıkları için çok üzgünüm. Orada
olmadığım için çok üzgünüm—"

Bir hıçkırık onu bıraktı ve benden uzaklaşarak pencereden dışarı
baktı. Senin hatan değildi. Annen yıkılmamı istedi, hatırladın mı?

"Böyle değil." Bu asla.

"Kabul et Jade. Ben bu ihaneti hak ettim. Ne ekersen onu biçersin.
Gizliliğinizi ihlal eden günlük girişlerinizi paylaştım. Bu gece, Bobby
aynısını gururuma yaptı.

"Numara! Bunu *haketmedin* ve bir daha asla böyle bir şey
düşünmesen iyi edersin. Yaptığın veya söylediğin *hiçbir şey* seni bu
konuda suçlu yapmaz. Bobby'nin yaptığı her şekilde yanlış, şekil ve
biçimde, ama bu *onun* hatası, senin değil. Anladım?"

Uzun bir duraklamadan sonra başını salladı.

"İyi." Son olarak, frenleri gevşetiyorum. Biraz daha... hala daha...
Tamam. Araba hareket ediyor.

Kahretsin, araba hareket ediyor!

Ayağımı bir kez daha frene vurdum ve araba aniden durdu.
Cesurum, dedim sahte bir güvenle. Çene yukarıda, omuzlar geride.
Mercedes'in dediği gibi her şeyi yapabilirim.

Ayağımı frenden çekerken üzerimden ter boşanıyor ve araba
yavaş yavaş hareket ediyor. İleri gidiyoruz... yakında, yoldayız. Diğer
arabalarla. Birbiri ardına araba bizi geçiyor. Çok yavaş gidiyorum
ama panik atak geçirmiyorum, bu yüzden bunu bir kazanç olarak
görüyorum.

"Bu gidişle," diye mırıldandı Mercedes, "kan kaybım olacak."

"Üzgünüm, üzgünüm." Biraz daha bastırdım, hızlandık ama fazla
değil.

"Büyükanнем gibi sürüyorsun," diyor Mercedes iç çekerek.

"Öyleyse büyükanнем mükemmel bir sürücü. Muhtemelen birden
fazla güvenlik ödülü kazanmıştır."

Arabalar korna çalıyor ve etrafımda dönüyor ama sonunda, çok
şükür, eve varıyoruz.

Mercedes'in dışarı çıkmasına yardım ediyorum... topallayarak içeri girmesine ve annesi için bağırmasına yardım ediyorum. Babam ve Nadine yatak odalarından uçarak çıkıyorlar.

Nadine sabahlığını bağlıyor. Mercedes'in kanlı ayak bileğini gördüğünde beti benzi atıyor. "Ne oldu?" Yatak odasına döner, ancak birkaç saniye sonra bir torba tıbbi malzemeyle yeniden ortaya çıkar. "Neden bir gece onsuz gitmiyorsun-"

"Yeter!" Mercedes bağırır. "Tüm gerçekleri öğrenmeden konuşmamalısın anne. Ve endişelenmene gerek yok. Ben sorunlu bir çocuğum. Mesaj alındı, güven bana. Mükemmel değilim ve olmaya çalışmaktan bıktım. Kim olduğumla mutlu olmak için senin onayına ihtiyacım yok."

"Bunu kastetmedim... ben..." Nadine, Mercedes'in yırtık etini temizlemeye, uyuşturmaya ve dikmeye çalışırken beti benzi atıyor.

"Ona ne olduğunu anlat," diyorum Mercedes'e. Sonra, anne/kız ikilisine biraz baş başa kalabilmemiz için babamı koridora çektim. Ayrıca duvarla karşılaşmaktan başım hala ağrıyor.

"İyi misin?" Babam sorar. "Ne oldu? *sen* söyle . "

Yaparım. Ona çocukların Mercedes'e ne yaptığını anlattım ve yüzü öfkeyle buruştu.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diyor. "Pek çok çocuk bu şekilde açılmaz, durumu kendi başlarına halletmeye çalışır. Müdür Hatcher ile görüşeceğimden emin olacağım."

"Teşekkürler." Ona sarıldım ve "Ben şimdi odama gidiyorum tamam mı? Biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Elbette. Bana ihtiyacın olursa seslen."

Yatak odama saklandım ve yatağın kenarına uzandım, derin derin nefes alıyor, veriyor, düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyordum.

Şimdiye kadar geldik, Mercedes ve ben. Çok şey öğrendim. Sıkı çalışmamızın her şeyi mükemmel yapmaması biraz kötü ama sanırım her gün yeni bir savaş ve zafer için yeni bir şans. Artık daha güçlüyüz ve iyi bir mücadele veriyoruz.

Pencereme hafif bir dokunuş beni ayağa kaldırıyor ve odayı boydan boya geçiyorum. Perdeleri hareket ettiriyorum ve nefesim

kesiliyor. Clarik burada! Bölmeyi açıyorum ve o içeri tırmanıyor. Doğruca okuldan gelmiş olmalı. Ellerinde kan kurudu ve gömleği yırtıldı.

Ayağa kalktığı anda kollarımı ona dolayıp baş ağrımı unuttum.

"Gitmeme izin verdiler," dedi yumuşak bir sesle.

"Çok memnun oldum!"

Yeşim.

Annemin sesini duyunca nefesim kesildi ve Clarik'in kollarından sarsıldım.

"Sorun nedir?" diye soruyor.

Kalkan görevi görerek önüne geçtim. Annem pencerenin önünde duruyor, perdeler onun içinden uçuyor.

İfadesi kasvetli. "Zamanı geldi."

Zaman...zaman... "Beni geri götürmek için buradasın." Hazır olsam da olmasam da.

"Yeşim?" Clarik'in elleri belime yerleşti. İyi bir şey. O benim çapam oluyor, beni dik tutan tek şey.

Annem, "Sana bir seçenek sunmak için buradayım," diyor.

Uzaktan bir ses fısıldıyor: "Hadi. Bunu yapma. Çok gençsin. Bize geri dön." Bu kez bir TV şovunu veya radyoyu suçlayamam.

Tam olarak ne olduğunu veya ne anlama geldiğini bilmiyorum ama büyük bir şeyin eşiğinde olduğumu biliyorum.

"Burada kalabilirsin," diye devam ediyor, "ya da geri dönebilirsin. Seçim senin."

"Kalabilirim?" Kalbim yarışıyor, hızlı, çok hızlı. Beklenti ile mi?

"Yapabilirsin, ama kararını bilmem gerekiyor," diyor. "Şimdi."

Henüz değil! "Sadece... bana düşünmem için bir saniye ver."

"Ne hakkında düşünmek?" diye soruyor. "Jade, neler oluyor? Kalabilirsin derken ne demek istedin? Bana bu gerçeklikte burada, benimle kalma şansın olduğunu mu söylüyorsun?"

Gözlerimin önünde bir ışık yanıp sönüyor. Başımdaki ağrı geri gelip iki katına çıktıkça, uzaktan daha fazla ses geliyor.

Annem elini uzatıyor. "Zaman yok güzelim. Seçimini yap. Burada ya da orada?"

Yüzümü Clarik'e çevirerek döndüm ve ona gerçekten sarıldım. Nasıl ayrılabilirim? Burada iyi bir hayat kurdum. Her şey mükemmel değil ama nedir? Gerçek dünyada da işler mükemmel değil. En azından burada doğru yoldayım, doğru yöne ilerliyorum.

Ama nasıl kalabilirim? Bazen harika bir şeye tutunmak için iyi bir şeyi bırakmanız gerekir.

Sana burada kalabileceğimi söylüyorum, evet, dedim yanaklarımdan yaşlar süzülürken.

Çenemi kavradı ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı nazıkçe sildi. "Ama aynı zamanda bana geri dönmen gerektiğini söylüyorsun." Bir açıklama, soru değil.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Geri dönmeliyim." Korkunun benim için başka bir karar vermesine ve beni engellemesine izin vermeyeceğim. Öbür tarafta beni neyin beklediğini bilemeyebilirim ama her ne ise onunla yüzleşeceğim ve galip geleceğim.

"Seni seviyorum." Eğilip alınlarımızı birbirine bastırmadan önce bakışları benimkini taradı. "Ben *de* sana ulaşmanın bir yolunu bulacağım, Jaybird."

"Ben de seni seviyorum. Ve Clarie? Sen daha iyi oldun." Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve ben onun özünü her hücreme yayarak nefes alırken, üzerime bir karanlık dalgası çöküyor ve daha fazlasını bilmiyorum.

17. Bölüm

Gerçekliğimiz asla
gördüğümüz ve hissettiğimiz şeylerle sınırlı
kalmamalıdır.

Hikayede her zaman daha fazlası vardır.

— *Yeşim Leighton*

Bip bip. Bip, bip, bip. beeeeeeep

Kafam! Ah benim zonklayan başım. Her zamankinden daha kötü. Ve vücudum. Her santim ağrıyor. Ve kahretsin, boğazıma bir şey takıldı. Onu çıkarmak için uğraşıyorum ama hiçbir parçam işbirliği yapmak istemiyor ve tek yaptığım sallanmak.

Birisi üzerimde beliriyor ama görüşüm bulanık, bu yüzden yüz hatlarını seçemiyorum. Yeşim. yeşim. Benim adım Doktor Weller. Kurtarma ekibinizin üyelerinden biriyim. Sana araba çarptı."

O ses. Bunu biliyorum. Radyo DJ'i.

Beklemek. O bir doktordur. Kurtarma ekibimde mi? Bana araba çarptı?

"Komadasın," diye devam ediyor, "ve şimdi uyanıyorsun. Korktuğunu ve acı çektiğini biliyorum ama sakın olmana ihtiyacım var, tamam mı? Boğazında bir tüp var. Nefes almana yardım ediyor. Onu çıkaracağım, ama sen sakın olmalısın."

Ne? Koma mı? Hayır hayır. Yatak odamda Clarik ve annemle konuşuyordum...

Annem! Beni geri gönderdi. Gerçek hayatıma döndüm.

bip bip bip Mercedes'i görmem gerek. Ve Clarik. Birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlıyor mu? Babamı görmem gerek. Ve Fiona! O burada mı? Ruby nasıl? Linnie, Kimberly ve Robb'u görmek istiyorum. Robb! O hala hayatta. O olmalı!

Yeşim tatlım. Lütfen yerleşin. Kendini daha fazla yaralamayı istemiyorum."

Babamın sesi bilincime giriyor ve başımı çevirmek için mücadele ediyorum. Bana bulanık geliyor ama yatağımın yanında durduğunu, önlük ve laboratuvar önlüğü giymiş bir kadın tarafından itildiğini söyleyebilirim. O burada ama Fiona değil mi? Hâlâ evliler, değil mi?

Panik beni sarıyor ve bağlarım karşı daha sert bir şekilde mücadele ediyorum.

"Tamam," diyor doktor. "Birazdan tekrar deneyeceğiz."

Sanki biri damarlarımı buzlu suyla doldurmuş gibi kollarımdan biri soğuyor. Kara bulutlar anında beni sarar ve ben uzaklaşıyorum.

* * *

bip bip bip

Sabit ses beni uykudan sürüklüyor. Yorgun, yanan gözleri zorlayarak açtım. Görüşüm bulanık ama ne kadar çok göz kırparsam çevrem o kadar netleşiyor. Tıbbi ekipmanla dolu küçük bir oda.

Başım her hareketimde daha çok zonkluyor ama ölmeyi dilemeden sola dönmeyi başarıyorum. Babamın Got olmayan bir versiyonu hastane yatağımın yanındaki sandalyede uyuyor; vücudunun üst kısmı çökmüş, koyu renkli saçları darmadağın. Beyaz tişörtü kırışmış ve kot pantolonunda... kahve lekesi mi var?

Ne zamandır burada, beni izliyor?

Hastane. Doğru! Anılar beni dolduruyor. Bir araba çarptı. Koma. Solunum tüpü.

Ağzımı sıvazlamak için uzandığımda bip sesinin hızı artıyor. Tanrıya şükürler olsun. Tüp çıkarıldı. Kendi kendime nefes alıyorum - gerçi her nefes aldığımda ciğerlerime iğneler batıyormuş gibi hissediyorum.

Babam doğruldu, göz kapakları açıldı. Uyandığımı fark edince gülümsedi ve ardından gözyaşlarına boğuldu.

gözlerime yaş getiriyor . Konuşmaya çalışıyorum ama gırtlığım çok hassas ve ağzımdan çıkan yumuşak hırıltı tam bir ıstırap.

Serumumu bozmamaya dikkat ederek elimi tuttu. "Şşt, şşt. konuşmaya çalışma. Bir şey hatırlıyor musun? Sana ne olduğunu anlatmamı ister misin?"

Tek yapabildiğim çenemin hafif bir eğimi.

"Clarik'le çıktıktan sonraki gece eve geldin, bana Nadine'i sordun ve kendini odana kapattın, ben de yatacağımı sandım, ben de yattım. Evden gizlice çıktın - sanırım yürüyüşe çıkmak için. Umarım gerçekten kaçmıyorsundur. Yolda Mercedes'e rastladın. Bir araba ona çarpmak üzereydi ama sen onu yoldan çektin. Araba bacağını kırptı ve sana çarptı. Direksiyon başında Bobby Bay adında bir çocuk vardı. Olay yerinden ayrıldı ama Mercedes onun kimliğini tespit edebildi ve sadece birkaç gün sonra tutuklandı."

Araba gerçekten bize mi çarptı? Ama...ama... Yolumdan çekilip çiçek tarhına çarptığımı hatırlıyorum.

"Bacağı yaralı olmasına rağmen Clarik'in evine emeklemeyi başardı. 911'i aradı." Bir hıçkırık. Kontrol etmek için savaştığı bir hıçkırık. "Kafanda büyük bir şişlik, birkaç kırık kemik ve bir ton başka şey vardı. Tüm detayları hatırlayamıyorum, üzgünüm. Tek bildiğim komaya girdiğin ve hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Elimi kaldırıp ortamı öpüyor. "Yaklaşık üç haftadır buradasın."

Sisli, uyuşturulmuş halimde, bazı şeyleri anlamlandırmaya çalışıyorum. Kazadan önce annem beni ziyaret etti . Tabii koma-beyin zaman çizgisini yeniden düzenlemediyse. Bu tamamen mümkün ve bir hayaletin her şeyi yapmasından çok daha olası . *A Christmas Carol , Matrix ile benim üzerimde* buluşuyor .

Bu da demek oluyor ki annem beni hiç ziyaret etmedi. Mercedes hiçbir zaman müttefikim olmadı ve Clarik'le ben hiç çıkmadık. Randevusuz randevumuz vardı ve daha fazlası değil.

Diğer gerçeklik asla bana yanlış yolu öğretmek için yaratılmadı. Bunun yerine, kendi yapımım, hayal gücümün bir yapısıydı. Ve henüz...

Kalbimin derinliklerinde annem hakkında öğrendiğim şeylerin doğru olduğuna inanıyorum. Bilinçaltım ayrıntıları azar azar ortaya çıkarmış, başa çıkmama yardımcı olmuş olmalı.

Babam, "Büyükanne Beers Tulsa'dan geldi," diyor. "Bizim evde kalıyor. Arkadaşların her gün ziyaret etti. Linnie, Kimberly ve Robb. Çok endişelendiler."

Robb! O yaşıyor . Ben çok... sabırsızlanıyorum... O olmalı...

Yanaklarımdan aşağı sıcak gözyaşları dökülüyor. İçimi bir rahatlama kaplarken bile şakaklarım zonkluyor, düşüncelerimi bölüyor. Rahatlama ve mutluluk. Binlerce şey yanlış olabilir, ama bu... bu doğru.

Babam, "Mercedes bile seni görmeye geldi," diye ekliyor. "Sana kitap okur ve elini tutardı. Ve Clarik. Bence seni herkesten çok o ziyaret etti. Dün bir klavye getirdi ve ilk kez uyarılara tepki verdiniz. Doktorlar bizi en kötüsüne hazırladı ama sonunda umudumuz oldu." Başka bir hıçkırık onu yakaladığında duraklıyor. Sakinleştiğinde bana büyük, geniş ve dişlek bir gülümseme veriyor ve kalbimi eritiyor.

İşlenecek çok şey var! İşte buradayım, gerçek dünyaya geri döndüm. Kafamın içinde paylaştığımız geçmiş hakkında hiçbir şey bilmemelerine rağmen Mercedes ve Clarik beni görmeye geldiler. mercedes benim düşmanım Clarik, aşkım. Clarik benim için bir şarkı bile çaldı. Muhtemelen diğer gerçeklikte duyduğum, gerçek hayatta duyduklarımı anlatmak için zihnimin bir hikaye ördüğü.

Gözyaşlarım daha hızlı düşüyor. *Acıyı bırak, sevinci kucakla.*

Babam şimdi, "Nadine, birincil doktorunuz olarak ekibinizin bir parçasıydı," diyor. "O ve Fiona başta tıslayan kediler gibiydiler ama sonra senin durumun değişti ve birdenbire uzun süredir kayıp olan en iyi arkadaşlar gibi oldular."

Fiona. Tatlı, nazik Fiona. Geçmişimin karanlığının onun üzerine gölge düşürmesine izin verdim, ona asla gerçekten bir şans vermedim, onu her zaman uzaklaştırdım. Ona sert tepki göstermemiş olabilirim ama gaddarlığın pek çok biçimi vardır. Soğukluğum onun kalbinde sürekli bir hançer olmalıydı.

Ona verdiğimden çok daha iyisini hak ediyor.

"Ruby'nin ablasında bir sorun olduğunu sezdiğini düşünüyoruz." Babam yüzüme düşen nemli bir tutam saçı düzeltiyor. "O kadar fazla hareket etmiyordu, ama bebeğim, dün sen uyandığında bir fırtına çıkarmaya mı başladı?"

Bir hıçkırık tüm vücudumu sallıyor ve neredeyse beni boğuyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Kalbimden büyük bir ıstırap dalgası dökülüyor, üzerime çarpıyor ve ben hiçbir direnç göstermiyorum.

Babam sırtımı sıvazlıyor ve cesaretlendirmek için mırıldanıyor. "İşte bu tatlım. Bırak, bırak herşeyi... herşey düzelecek... Senin için buradayım, her zaman senin için burada olacağım... Seni çok seviyorum.

İşlerin kolay olduğu koma dünyasında kalmayı seçseydim - yani, daha kolay - ölümü seçerdim. Bunu şimdi görüyorum. *Çok net görün.* Ama ben yaşamaya karar verdim. Bu benim ikinci şansım ve onu boşa harcamayacağım.

Babamın elini tuttum ve sahip olduğum azıcık gücü kullanarak sıktım. Bir daha asla bu adama sevgimden şüphe duymasına veya ondan kaçtığımı düşünmesine neden olmayacağım.

Sakinleştiğimde bin pound daha hafif hissediyorum ama bunun tadını çıkaracak zaman yok. Bir hemşire içeri giriyor, onu dışarı atıyor ve bana ağrı ve hareketlilik hakkında binlerce soru sorarken hayati organlarımı alıyor; *evet için bir kez, hayır için iki kez göz kırpmamı istiyor* .

İlk kez, IV olmayan elimin alçıyla bağlandığını ve ayak bileklerimden birinin bir korseyle sarıldığını fark ettim.

Hemşire gidince babam geri geliyor. Fiona ile telefonda, ona son durumu bildiriyor. O parlıyor. Telefonu kapattıklarında, "Fiona yolda," dedi. "Seni gördüğü için çok heyecanlı. Bu kadar çabuk ne kadar büyüdüğüne inanamayacaksın."

Onu görmeyi ve ona geçmiş için üzgün olduğumu, onu sevdiğimi ve takdir ettiğimi, birlikte bir geleceği dört gözle beklediğimi söylemenin bir yolunu bulmayı çaresizce istiyordum. Ama göz kapaklarım şimdi on bin pound ağırlığında görünüyor. Yorgunluk beni göremediğim bir bitiş çizgisine doğru yarıştırıyor.

Sonunda gözlerim kapanıyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Sadece gücüm yok.

"Uyu tatlım." Babam elimi okşuyor. "Uyandığında burada olacağız, söz veriyorum."

* * *

Sonraki günlerde hem zihinsel hem de fiziksel o kadar çok teste tabi tutuldum ki ziyaretçilere ayıracak vaktim kalmadı. Bu testler arasında odaya sadece babam ve Fiona'nın girmesine izin veriliyor ve annem hakkında konuşuyoruz.

haklıydım Bilinçaltım gerçeği ortaya çıkardı.

Onayın beni kızdırmasını veya incitmesini bekliyorum ama şaşırtıcı *bir gerçeğin daha farkına varıyorum*. Onu çoktan affettim.

Nadine odaya girdiğinde, "Eve gitmek için can attığını biliyorum," diyor, "ve bugün bunu gerçekleştiriyoruz."

Ev ...renkli duvarları, dantel altlıkları ve şık taşra mobilyalarıyla özlediğim ev. Arkadaşlarımı görmeye can atıyorum ve Clarik beni görmeye gelse bile onunla konuşmak için biraz gerginim. Ona ne diyeceğim?

Nadine'e baş parmağımı kaldırdım. O, diğer gerçeklikte tasvir ettiğim dişi canavar değil. Ya da CPR dediğim şey: Koma Sağlanan Gerçeklik. CPR'ye karşı IRL. Gerçek hayatta.

Neyse. Nadine aslında nazik, profesyonel ve kibar. Dün bana ölümün eşiğinde olmamın kızını daha önce hiç olmadığı kadar takdir etmesine ve birlikte geçirdikleri zamana değer vermesine yardımcı olduğunu söyledi. Mercedes'i kurtardığım için bana teşekkür etti ve yıllar önce söylediği şeyler için özür diledi.

Pembe bir bluz ve kahverengi bir pantolon giyen Nadine, yatağın yanındaki bilgisayara bir şeyler yazıp bana gülümsüyor. "Harika görünüyorsun ufaklık."

"Teşekkürler." Her gün konuşmak daha kolay. Banyo aynasındaki yansımamı ilk gördüğümde hoş bir sürpriz oldu. Şiş ve morarmış bir yüz bekliyordum ama zaman bana karşı nazik davrandı.

Babamla birlikte bir hemşire geldi ve birlikte tekerlekli sandalyeye oturmama yardım ettiler. Yaralı bileğime ağırlık vermek henüz eğlenceli değil.

Fiona acil giriş kapılarının hemen ötesindeki döner kavşağa park etmiş sedan arabasının sürücü koltuğunda oturmuş bizi dışarıda bekliyor. Bizi gördüğünde gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Onsuz hayatın nasıl olduğunu biliyorum ve bir daha asla böyle bir kayıp yaşamak istemiyorum.

Babam yolcu kapısını açıyor, ayağa kalkıp topallayarak arabaya binmeme yardım ediyor ve zayıflarsam aniden devreye girip kontrolü devralmaya hazır bir şekilde kemerimi takarken beni izliyor.

"Selam anne," diyorum ve bu terimi hafife almıyorum. Fiona *benim* için harika bir anne oldu, ben sevilmezken beni sevdi, direndiğimde bile beni destekledi ve benden asla vazgeçmeyi reddetti.

Gözlerinde mutluluk gözyaşları. "Merhaba tatlım."

Sevgi dalgaları içimi ısıtıyor. "Kızımız nasıl?"

Şimdi gülerek karnını ovuşturuyor. "Hala bir fırtına başlatıyor."

Babam ön yolcu koltuğuna oturmadan önce hemşirenin elini sıkıyor. Yolda motorla ilerlerken omzunun üzerinden bana ardı ardına baktı.

"Baba ben iyiyim. Söz vermek."

"Biliyorum tatlım." Ve hala omzunun üzerinden bakıyor.

Aralık başı manzarasının tadını çıkararak pencereden dışarı bakarken kıkırdadım. Gri gökyüzü, kırmızı yapraklar. Kabak *her şeyin reklamını yapan işaretler*. Evet, bu gerçek hayat.

Kimseye kalp masajımdan bahsetmedim ve söyleyeceğimden de emin değilim. Robb, onu rüyalarımda öldürdüğüm için mutlu olmayacak ve Linnie ile Kimberly, gardırop seçimleri hakkında kusmak isteyecekler. Mercedes... Ne diyeceğini bilmiyorum. Tek bildiğim, kurduğumuz arkadaşlığı ve dönüştüğü güçlü, cesur kızı *özlediğim*. Clarik benim ürkütücü bir iz sürücü piliç olduğumu düşünebilir.

Artı, herkes beni temel düzeyde değiştiren bir deneyime gülecek, benim için diğerleri kadar gerçek ve değerli olan anılara gülecek. Hayır, teşekkürler.

Bu anılar... benim için çok değerliler. Onları oldukları gibi hazine gibi koruyacağım.

"Sonunda eve." Babam arabadan inmeme yardım ediyor ve koltuk değneğim olmaya hazırlanıyor.

Koşmayacağıma veya herhangi bir engeli atlamayacağıma söz veriyorum, dedim ve yanağından öptüm. "Kendi başıma yürümek için bir şansı çok isterim." Bir ara başlamalıyım.

Ellerini kaldırıyor, avuç ileri dışarıda. Yryşm yavaş, her adımım ölçülü olsa da, topallayarak yatak odama kendi başıma gitmeyi başarıyorum. Tabii ki, her ihtimale karşı babam ve Fiona yakınlarda kalıyor.

Babam ihtiyaım olacağını düşündüğü her şeyi -abur cubur, bir şişe su, iPad, iPhone, kara kalem ve TV kumandası- toplarken, Fiona beni yatağa yatırıyor.

Gitmeden önce elini sıkıyorum. "Seni görmezden geldiğim her an için özür dilerim. Sen hiç önemli değilmişsin gibi davrandığım her an için özür dilerim." Sesim titriyor. Benim için nemlisin.

Sen de benim için nemlisin. Elimi kalbine bastırıyor. "Her zaman vardı, her zaman olacak."

Babam yanına geliyor ve kolunu beline doluyor, sanki mantarla bir milyon dolarlık ek karışımı bir şeymişim gibi bana bakıyor. "Pod kişisi! Sen kimsin ve küçük kıızıma ne yaptın?"

Fiona şakacı bir şekilde onun omzuna bir şaplak indirir. "Büyük bir travma atlattı. Tabii ki değişti." Bana gülümsüyor. "Babanın az önce komodinin üzerine koyduğu p görmezden gelmekten ekinme. Sen hastanedeyken, eve geldiğinde bol bol yiyeceğin olsun diye bin çeşit yemek pişirip dondurdum. Besleyici ve lezzetli yiyecekler . Mantar yok, söz veriyorum."

Gvelerinden birini çok isterim, dedim düşünceli davranışı için minnettar olarak. "Evet, lütfen ve teşekkür ederim."

"Ben gidip bir şeyler ısıtayım." Hala gülümsüyor, paytak paytak yürüyor.

Babam alnımdan öpmek için eğiliyor. "Onun yılını doldurdun."

"Eh, o harika bir insan. Daha iyi bir eş seçemezdin." Ve gerçek bu.

Odadan çıkmadan önce burnuma bir şaplak attı. Giggles yatağa atladı ve benimkinin yanındaki yastığın üzerine uzandı, sonra yalvaran gözlerle bana baktı ve adeta onu okşamam için *yalvarıyordu*.

Uzanıyorum ve elimi tırmalıyor, kan akıtıyor. Benden bir kahkaha koptu. Bazı şeyler asla değişmez. "Ben de seni gördüğüme sevindim şeytan kedi."

Büyükanne Beers o gün daha sonra ziyarete geldi ve onun normal haline dönmesine bayılıyorum. Saçları tamamen gri ve mükemmel bir arı kovanı şeklinde şekillendirilmiş. Sarı çiçekli ve yeşil çoraplı turuncu bir muumuu giyiyor. Annem hakkında, depresyonu hakkında konuşuyoruz ve olabilecekler için birlikte yas tutuyoruz.

Gün boyunca başka ziyaretçiler alıyorum. Ne zaman babam ya da Fiona birine yatak odama kadar eşlik etse, bana yerimde kalmam hatırlatılıyor ve arkadaşlarım da beni itip kakmamaları konusunda uyarılıyor.

Linnie ilk, bir kez daha Goth ve o yatağımın yan tarafına yerleştirilmiş sandalyeye otururken kalbim neredeyse aşkla patlayacak. Ona sarılana kadar onu daha yakına çağırdım. Beni çok fazla sıkmamaya dikkat ederek bana sarıldı. Giggles ona tıslıyor ama onu sakatlamaya çalışmıyor. Sanırım saldırıları sadece bana ve bana ait.

"Bu ne içindi?" diye soruyor, gözleri sulanıyor.

"Seni seviyorum, hepsi bu."

Beni daha dikkatli incelerken ağzı açık kaldı. "Dürüst ol. Vücudunu bir uzaylı mı ele geçirdi?"

Ona bir patates cipsi fırlattım - yakalayıp ağzına attı.

Ona gününü soruyorum. Aslında onun haftaları. Hayatıyla ilgili her detayı bilmek istiyorum. İlk başta yetersiz ayrıntılar veriyor

Çünkü daha önce hiç bu kadar ilgi gstermemiştim. Ama her şey ve hiçbir şey hakkında gevezelik etmesi çok uzun sürmedi.

Çok geçmeden Kimberly ve Robb gelir ve bize katılır. Onlar da normale döndüler ve bu beni o kadar geniş bir şekilde gülümsetiyor ki enemdeki kaslar ağrımaya başlıyor. İkisine de sarıldım ve onlar da Linnie kadar şaşırdılar.

Onlara, "Sizi seviyorum çocuklar ve sizi özledim," dedim. Ne kadar olduğunu asla bilemeyecekler ama bunu kanıtlamaktan zevk alacağım. "Ve Robb," diye ekledim elini tutarak. Ne kadar ciddi olduğumu anlaması için gözlerinin içine baktım. "Belki de bize veda etmeyi planlıyor muydun bilmiyorum... sonsuza dek."

Ağlamaya hazır görünüyor. Kahretsin, bu gidişle benimle temasa geçen herkesi ağlatacağım.

Evet. O vardı. Ve farkındalık acıtıyor. "Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Karşılaştığınız denemeler ne olursa olsun, sonsuza kadar süremezler, srmeyecekler. Bu bir fırtına ve fırtınalar geçer. Çiçekler açar." Felsefeyle alay ettiğim ve Yaşlı Jade'i sallamak istediğim zamanı düşünüyorum. "Bu sözlerin içindeki acıyı dindirmeyeceğini biliyorum ama yine de doğrular. Ve seviliyorsun. sen değerlisin Sen bir hazinesin ve senin gibisi yok."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, sonra boğazını temizledi. "Kim olduğunu veya Jade'imize ne yaptığını bilmiyorum ama senden hoşlandım ve seni elimde tutmaya karar verdim."

Herkes kıkırdar. Ben dahil! Birlikte olduğumuz için mutlu bir şekilde konuşup gülerken, babam ikimize de Fiona'nın ısıttığı ev yapımı tavuklu erişte çorbasından birer kase getiriyor. Her lokmayı bir öncekinden daha çok severek, dikiş yerim patlayacakmış gibi hissedene kadar yiyorum.

Ama karnımda yemek varken, yorgunluk beni ele geçirmekle tehdit ediyor ve zamanımın tükendiğini biliyorum. Daha söylenecek çok şey var. "Hak etmediğim zamanlarda bile bana karşı her zaman nazık oldunuz. Seni hafife aldım ve bu artık sona eriyor.

Alçımdan yararlanırken Kimberly, "Anlarını yaşadın," diyor. "Ve sen her zaman bizi savundun. Makine kraliçesi buz gibi bakışlarıyla oradayken kimse saldırmaya cesaret edemedi."

Makine kraliçesi. Buz prensesi. Robot. Duygu olmadan içim boştu. Kendimden bir kabuk...

"Beklemeye değdin," dedi Linnie sevgi dolu bir gülümsemeyle.

Aklıma Mercedes geliyor. O da beklemeye değerdi ve onu geri istiyorum. "Mercedes ile konuştunuz mu?" diye sormadan edemiyorum.

"Sahibiz. İster inanın ister inanmayın, bize iyi davrandı," diyor Linnie. "Bir gün öğle yemeğinde, Charlee Ann Robb'a dünyanın onsuz daha iyi bir yer olacağını söyledi ve Mercedes gitti. Mesela, yasal bir tıslama yaptı ve kendisinin ve grubunun herkesten daha iyi olmadığını söyledi.

Linnie konuştuğu süre boyunca başını salladı ve hafızası bile onu biraz şokta bırakıyor gibi görünüyor. "Oldukça harikaydı."

Ah, Mercedes. Kardeş. Benim gibi sen de değiştin. Ama neden? Komada değildi. Ve öyle olsaydı bile, zihnimizin aynı alternatif gerçekliği yaratmasına imkan yoktu.

"Peki ya Clarik?" Soruyorum.

"Yepyeni biftek dilimini mi kastediyorsun?" Kimberly, çizimini kaşlarını oynatmaya yetecek kadar duraklatır.

Biftekim ! "Tam o."

Linnie hayran kalıyor ama yüzünde temkinli bir ifade var. "O, şey, iyi. O iyi."

"Sorun nedir?" Israr ediyorum.

"Ona aşık mısın? Sanırım evet." Kimberly işaretleyiciyi bir kenara bırakarak bir kafatası ve kırık kemikleri ortaya çıkarıyor. "Bence o da sana aşıktı, ama... kazandan beri Mercedes'le takılıyor."

Midem bulanıyor. "Onlar çıkıyor mu?"

Linnie, "Kimse kesin olarak bilmiyor," diye itiraf etmeden önce dudaklarını yaladı.

Hayal kırıklığı beni bıçaklıyor, hızlı bir *yumruk*, içten kanamama neden olan bir yumruk. Döndüğümde her şeyin farklı olacağını biliyordum ama bu... Vay canına. Bu acıtıyor.

Eski Jade'in umurunda olmazdı - fazla. Uyuşmuş olurdu. Ne yapmazdı? Clarik ve Mercedes'i her birlikte gördüğünde canı yanıyordu. Ama ben New Jade'im ve uyuşmayacağım. Eğer birliktelerse , başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerekecek. İkisini de seviyorum ve onları hayatımda istiyorum - ne kadar kapasiteye sahip olursam olayım.

Kafam buğulanmaya ve zonklamaya başlayana kadar biraz daha sohbet ettik. Ah. Ağrı kesici zamanı. Bu da şekerleme zamanı demektir. Artık uykuyla savaşılamayacağım.

Arkadaşlarımın gitmesini istemiyordum ama onlardan beni uyurken izlemelerini istemek çok fazla ve ürkütücüydü, bu yüzden herkese veda edip yorgana yerleştim. Kıkırdamalar yanıma kıvrılıyor.

"Savunmasızken beni korumayı mı yoksa öldürmeyi mi planlıyorsunuz?" ona soruyorum

Mırıldanmaları arasında uykuya dalıyorum ve Clarik'i hayal ediyorum.

* * *

İki gün geçer. İki günlük ev ödevi ve fizik tedavi ama en çok görmek istediğim iki kişi beni hiç ziyaret etmiyor.

Clarik ve Mercedes neden uzak duruyor? Birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlamadıklarını biliyorum, neden hatırlasınlar? Gerçekten hiç olmadı. Ama ben hastanedeyken beni görmeye geldiler. Şimdi evdeyken neden olmasın?

düzeltemem gerekiyor . Arkadaşlığı bir can simidi. Ve Clarik'i hayatımda istiyorum. Elini tutup ona yaslanmak istiyorum, tıpkı Fiona'nın babama yaslandığı gibi. Ona sarılıp öpmek istiyorum. Öfke gelirse onu sakinleştirmek istiyorum...

Geçmişini uydurdum mu yoksa ben uyurken benimle mi konuştu? En çok da cevaplar istiyorum.

Aktif görev için izin aldığımnda -yani lazımlık molaları ve fizik tedaviden daha fazlası için yataktan kalkabileceğim anlamına gelir- mutfak tezgahındaki bir bar taburesine tünırım, bu sırada Fiona hamburger güvecini ısıtır ve Mercedes'e gitmeme izin vermesi için yalvarırım. ev.

"Hala ağrı kesici alıyorsun tatlım" diyor. "Araba *kullanamazsın* ."

" Öyleyse beni Mercedes'in evine sen bırak. "

"Bilmiyorum." Alt dudağını çiğniyor. "Seni fazla zorlamak istemiyorum. Babanı arayayım."

Şu anda işte, hastanede geçirdiği zamanı telafi ediyor. Hayır deme riskini almak istemiyorum. "Lütfen anne. Lütfen."

Onunla ilgili her şey yumuşar. "Tamam. Evet. Ama sadece onunla konuşurken oturursan."

"Yapacağım. Söz veriyorum. Teşekkürler teşekkürler teşekkürler." Ayağımın üzerine ağırlık binerken yüzümü buruşturarak ayağa kalktım ve mesafeyi kapattım. Döndüğümünden beri bininci kez ona sarıldım. Bu sarılmalar... onlar sadece başkaları için değil. Onlar da bana yardım ediyor. Ve benim için ilaç gibiler. Hayranlıktan daha iyi! Onun kollarındayken, babamın ya da arkadaşlarımla kollarındayken, aşk beni sarıyor.

Hayatta kimin uzun ve güçlü yaşayacağını ve kimin erken gideceğinin garantisi yoktur. Kayıp olacak. İnsanları sevmek onların kaybını çekilmez kılmaz; insanları sevmek, kayıplarıyla başa çıkmaya değer hale getirir.

Fiona yemek artıklarını buzdolabına koyuyor. "Ne zaman istiyorsun-"

"Şimdi," diye araya giriyorum. "Lütfen lütfen lütfen."

İç çekti. "Çok iyi. Anahtarlarımı alacağım."

18. Bölüm

Farklı bir hayat istiyorsan, farklı bir
şeyler yapmalısın.

— *Yeşim Leighton*,
bugün

Mercedes'in kapısını çalarken sinirlerim beni alt etmekle tehdit ediyor. Nadine hâlâ işte ama kız kardeşimi tanıyorum, ellerim yumruk oluyor. O benim üvey kardeşim değil, burada değil. Fakat...

İsteğe bağlı olarak kız kardeş olabiliriz. onu seçiyorum Beni seçecek mi?

Burada olduğunu biliyorum. Arabası, garaj yolunda en iyi gayrimenkulü kaplıyor.

Vur, vur. Yanıt yok, ancak alt kapı çatlağında bir gölge hareket ediyor.

Fiona arabadan, "O burada değil tatlım. Eve gidelim, birkaç saat dinlenelim, söz veriyorum seni geri getireceğim."

İşaret parmağımı kaldırarak bir dakika daha istiyorum. "Mercedes lütfen." Tekrar çaldım. "Orada olduğunu biliyorum. Bilmediğim şey şu anda neden benden kaçtığın."

Sonunda, kapı menteşeleri gıcırdayarak açılıyor. Solgun saçları birbirine dolanmış, gözlerinin altında koyu halkalarla önümde duruyor. Akşam saatine rağmen hala pijama giyiyor. Bir Star Wars tankı ve kısa set.

Yeşim Leighton. Kollarını ortasında kavuşturuyor. "Ne istiyorsun?"

İfadesinde veya ses tonunda şefkat yok ve eksiklik midesine saplanan bir hançer gibi. Bir yanının benden hoşlanmaya başladığını o kadar umut etmişim ki; Şimdiye kadar fark etmemiştim.

"İçeri girebilir miyim?" Kalp atışlarım vahşi bir yarışa dönüşüyor. "Seninle konuşmak istiyorum."

Gözlerinde panik alevleri belirdi, ben bunun kaynağını merak etmeye vakit bulamadan gitti. "İyi." Beni içeri aldı.

Omzumun üzerinden bir bakış atarak Fiona'ya, "İşimiz bittiğinde eve gitmek istersen sana mesaj atarım," diyorum.

"Bana ihtiyacın olursa diye burada kalacağım," diye yanıtlıyor. "Bir kitap getirdim. Ama fazla uzatma tamam mı?"

Sevgili kadın. O çok değerli bir hazine!

Mercedes beni her duvarın ve her mobilyanın beyaz olduğu oturma odasına götürüyor. Bir renk zerresi yok. Nadine'in kendisi gibi her şey şık ve modern.

Mercedes, birden fazla patates cipsi torbasının beklediği kanepeye çöker. Kırıntılar, etrafındaki minderlerin tozunu alıyor. Sehpanın üzerinde, ev gibi görünen boş gazoz kutuları istiflenmiş.

"Yani." Uzanıyor ve bir uzaktan kumandayı avucuna alıyor, sanki yalnız ve sıkılmış gibi kanalları çeviriyor. "Ne istiyorsun?"

"Senin derdin ne Mercedes?" Endişe beni ele geçiriyor. "Hasta mısın?"

Ağzından acı bir kahkaha kaçıyor ama asla cevap vermiyor.

Daha önce, o zaman ve oradan ayrılmış olabilirim. Aslında ona asla yaklaştım. Ama bu daha önce değil ve ben eskiden olduğum kız değilim. Ayağa kalkıyorum, sehpayı topallıyorum, uzaktan kumandayı kaydırıyorum, televizyonu kapatıyorum ve tenekeleri yere vuruyorum. Karşısına oturup onu benimle yüzleşmeye zorluyorum.

"Çok teşekkürler. Bir saatlik sıkı çalışmayı mahvettin." Bana kaşlarını çatı. "Burada ne yapıyorsun Jade? Ciddi anlamda."

"Hastanede beni ziyarete geldin."

"Evet. Yani?"

"Yani. Benim iyiliğimi önemsiyorsun ve bunu inkar edemezsin."

Bakışları benden uzaklaşıyor. "Ya da," diyor daha fazla ısırarak, "bana isabet ettiğin için kendimi suçlu hissettim."

"Bu en azından bir şey."

"Dürüst ol. Bana Clarik'ten uzak durmamı söylemeye geldin."

Hayır. Birlikte olmak isterlerse, yollarına çıkmayacağım. İkisini de çok seviyorum. "Senin için buradayım çünkü *ben de seni* önemsiyorum . Çünkü Nadine'le taşındığınız gün arkadaşınız olmak istemediğimi söylediğim için üzgünüm. Arkadaşın olmak istiyorum."

İçindeki düşmanlığın bir kısmı çekildi ve umuda benzer bir şeyle bana baktı. Umarım kafasını tek bir sallamayla yerinden oynar. İfadesi sertleşiyor. "Clarik'i romantik olarak sevmiyorum. Endişelenmene gerek yok."

"Ah, çok şükür." Sözler beni aceleyle, durdurulamaz bir halde bırakıyor.

"Beni önemsiyorsun, ha?"

Utangaç bir tavırla, "İkinizin çıkmadığını duyduğuma sevindiğimi inkar etmeyeceğim, ama cevap farklı olsa bile, yine de sizi önemserdim" diyorum.

"Hayır, yapmazsın. Benim hakkımda değil. Sözcükler sanki bir silahmış gibi üzerime atılıyor. "Asla sahip olmadın ve asla da olmayacaksın."

Tamam. Şimdi bir yere varıyoruz. Böyle *bir duygu* . "Seninle kalmak için savaşmalıydım. Annemi kaybetmiştim ve sevdiğim başka birini kaybetmekten korkuyordum, bu yüzden kendimi kapattım ve herkesi uzaklaştırdım. Geri dönüp olanları değiştiremem ama bugün *nasıl* davrandığımı değiştirebilirim. Ve bugün buradayım. Senin ve dostluğumuz için savaşmaya hazırım."

"Sadece...siktir git, Jade. Yani, neden şimdi? Ha?"

"Hayatın ne kadar kısa olabileceğini ilk elden öğrendim. Sahip olduğum şeylere değer vermem gerektiğini öğrendim, yoksa onları kaybedeceğim."

"Ve sen bana değer veriyorsun?"

"Yaparım."

Ashen, dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü yukarı kaldırdığı ellerinin arasına aldı. "Sana söylemem gereken bir şey var ama istemiyorum. Güleceksin."

"Yapmayacağım, söz veriyorum."

Bir dakika diğerine akıyor ama başka bir şey söylemiyor.

Sonunda çatlıyorum. "Söyle bana! Sen gelene kadar burada kalıyorum, gerekirse taşınırım. Söylemek. Ben. Söyle banaeeeeee. Haydi Mercedes. kadın-yukarı. Çelik yumurtalıklarınızı gösterin. Söyle bana, söyle bana, *söyle* ."

Başını kaldırdı, bakışları bana ateş püskürüyordu. "Bilmek mi istiyorsun? İyi. Ben... Jade, rüyamda seni gördüm. Sen komada olduğun süre boyunca gizli bir hayat yaşadığımızı hayal ettim. Tüm dünyaya karşı sen ve bendik. Bir dünya Goth'a gitti. Deli, değil mi? Histeriye varan bir kahkaha havayı dolduruyor. "Tanıdığım ve sevdiğim herkes bana ihanet etti, hariç... hariç..."

Ben, Linnie ve Kimberly, dedim usulca. Oradaydı. Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir? Bilinçsiz zihnim tarafından yaratılan bir gerçekliğe nasıl çekildi? Meğer ki...

Kesinlikle değil. Ama... ya annemin hayaletini Bobby'nin arabası bana çarpmadan önce görseydim ?

"Başta birbirimizden nefret ettik," dedim boğazımda bir yumru büyürken. "Ama büyükannemin evine kadar bana eşlik ettiğinizde işler değişmeye başladı."

"Büyükanne Biralar. Ne kadar sarhoş edici.

İçimden bir sarsıntı geçiyor. *Ne kadar sarhoş edici.* CPR'de kullandığı kelimelerin aynısı.

İmkansız , diye haykırıyor beynim.

Yine de devam ediyorum. "Linnie ve Kimberly ile arkadaş oldun. Robb'la arkadaş olabilirdin ama biz gelmeden hemen önce öldü."

Başını sallarken büyülenmiş görünüyor. "Charlee Ann ve Bobby bana karşı kaba davrandılar. Ve sonunda...

"Korku Gecesi," dedik hep bir ağızdan.

"Seni erkeklerin soyunma odasına soktu," diyorum "ve kıyafetlerini çaldı."

Bir el ağzının üzerinde dalgalanıyor. Oradaydın . _

İmkansız... ve yine de muhtemel.

"Sınıf başkanı seçildin ve herkes sana hayrandı. Annenin kendini öldürdüğünü öğrendin ve..." Dudaklarını birbirine bastırmadan önce yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm Jade."

Başımı salladım. "Sorun değil," diye tekrarlıyorum. "Kız kardeşim anlaşılmama yardım etti."

"Abla," diye yankılanıyor ve yanağından aşağı bir damla yaş süzülüyor. "Uyandığından beri... Yas tutuyorum. Seni sevdim ama seni yine kaybettim. Sadece rüyalar durdu. Artık arkadaşım değildin. Yatak odanda oturup seninle konuşamazdım, sana yaslanamazdım."

"Bana her *zaman* güvenebilirsin."

Elimi tutmak için uzanıp parmaklarımızı birleştirdi. Birdenbire konuşamaz hale geldim; içimden bir hıçkırık yükselmekle... kaçmakla meşgul. Sonra Mercedes ve ben birbirimize tutunuyoruz, ikimiz de ağlıyoruz.

Nedense aklıma annemin öldüğü gün geldi. Arabasının direksiyonuna oturuyor. Bana tekrar tekrar bakıyor, gözleri vahşi, saçları dağınık. Ama orada, sonunda, parmaklığın üzerinden süzülmeden hemen önce bana baktı ve gülümsedi.

"Her şey düzelecek tatlım. Artık her şey yoluna girecek."

Arabamız korkuluklara çarpıyor. Darbe beni sarstı ve ciğerlerimden hava çekildi. Düşme, uçma hissini yaşıyorum... Emniyet kemerim beni çatıya düşmekten alıkoyan tek şey. Çılgılık atmak istiyorum ama yapmıyorum. Annem her şeyin yoluna gireceğini söyledi ve ben ona inanıyorum.

Boom! Başka bir darbe, bu daha güçlü, ürkütücü bir film müziği eşliğinde: gıcırdayan metal ve ufalanan çimento. Kafam sanki bir bez bebekmişim gibi dönüyor ya da hiçbir şey olması gerektiği gibi bağlı değil. Aşağıya bakmaya korkuyorum. Ya emniyet kemerim beni ikiye böldüyse?

Sonra her şey hareketsiz kalır. Annem ön panelde yatıyor, yüzü bana bakacak şekilde başını çevirmiş. Gözlerinden biri oyulmuş, yerine ince bir metal parçası yerleştirilmiş. Elbiseleri yırtılmış ve her yerde kan var. Gövdesinden metal bir sivri uç çıkıyor. Yakasından, kolundan ve iki bacağından kemikler çıkıyor... bir ayağı kopmuş.

Ölüm güzel değil. Ölüm çirkin ve korkunçtur. Ölüm kayıp ve pişmanlıktır.

Ölüm düşmandır.

Anne. Anne. onun için bağırırım Cevap vermediğinde, daha yüksek ve daha yüksek sesle çığlık atıyorum ve savaşıarak kurtulmaya çalışıyorum. Sıkıştım. Ve incindim. Ah canım acıyor mu? Kesildim, berelendim ve kırıldım ve baş aşağı asılı duruyorum, kanım anneme damlıyor, onunkine karışıyor.

Yine de bir noktada hala gidiyorum. Savaşmayı bırakıyorum. Cevap vermeyen anne için ağlamayı bırakıyorum. Zihnim ikiye bölünmüş durumda - eskiden olduğum kız ve şimdi olduğum kız. Yaşananlara gerçek hayattan çok bir çizgi film sahnesi ya da bir boyama kitabından bir sayfa gibi bakabilen.

Şimdi, şimdiki zamanda, bu iki parçam yeniden birleşiyor, sonunda tekrar birleşiyor. Sıfırlanmış bir kemik gibi. Daha çok ağlıyorum. Tüm vücudum titriyor. Gözyaşları o kadar bol ve yakıcı ki kısa sürede yanaklarıma çiğ et gibi geliyor. Bu sırada Mercedes bana sarıldı, sıcak nefesi gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü yelpazeledi, ipeksi saç tutamları aşırı hassas cildimi gıdıkladı.

Bana sakın olmamı ya da sakın olmamı söylemiyor. Hayır, bana "Seni yakaladım. Sana sahibim ve gitmene izin vermeyeceğim. Bir daha asla. Ama sonunda cep telefonuna uzanmak için bıraktı.

Bir ara Fiona gelip bana sarıldı. Bundan bir süre sonra mentişeler gıcırıyor ve ayak sesleri duyuluyor ve sonra... yeni kollar etrafımı sarıyor. Daha güçlü kollar. Tıkalı burnuma tanıdık bir koku doluyor. Çikolata, tarçın ve vanilya. Tanıdık bir sıcaklık beni sarar.

"Buradayım Jaybird."

Clarik? O burada ve beni de hatırlıyor mu?

Gömleğinin yakasını kavradım ve daha çok ağladım. Ne kadar güçlü olursa olsun, beni yavaşça kucağına kaldırdı ve sonra bizi ileri geri salladı.

Yaşama şansı bulamadan neredeyse ölüyordum.

Bir gözyaşı daha dökemeyecek kadar bitkin düştüğümde, yanan gözlerim açılmayacak kadar şiştiğinde, burnum artık nefes alamayacak kadar şiştiğinde, Clarik'in göğsüne doğru sarkıyorum.

Mercedes ona alçak sesle bir şeyler söyler, ardından Fiona'yı mutfağa götürür. Seçebildiğim tek kelimeler "gerçek" ve "biliyor".

Üzerimdeki tutuşu sıklaşıyor. Kulağıma, "Jade, ben de Got dünyasını düşledim," diyor.

O *yaptı* mı? Parmaklarım göğsüne bastırmadan önce bir bir açılıp bir kapanıyor. Kalp atışları benimkiyle aynı hızla ilerliyor.

Bir hatıra... ilk öpüşmemizden sonra bana söylediği bir şey. *Bu bir rüya gibi hissettiriyor. uyanmak istemiyorum*

"Çıktık," diye ekledi, "ve seninle hiç kimseyle yaşamadığım kadar çok eğlendim. Benimle gülümsedin ve güldün ve ben dünyanın kralıymışım gibi hissettim.

Belki de CPR *bir* CPR'den daha fazlasıydı. Beklemek. Hayır, belki bununla ilgili. Öyleydi. Mercedes ve Clarik başka nasıl beni, birlikte geçirdiğimiz zamanı, benim deneyimlerime mükemmel bir şekilde uyan ayrıntılarla, gerçekte hiç yaşanmamış deneyimlerle hayal edebilirdi?

Clarik şakağımı öpüyor. "Sen komadayken Mercedes ve ben hastanede karşılaştık. Seninle konuştuğunu, neler olduğunu anlattığını duydum. Aynı şeyin benim de başıma geldiğini kabul ettim. Ondan sonra her gün öğle yemeğinde buluşup hayallerimizi tartıştık."

İnsanların çıktıklarını varsaymalarına şaşmamalı.

"Rüyaların gerçek olmasını o kadar çok istiyordum ki" diyor. "Sana aşık oluyordum, Jaybird. Biliyorum, herkes bana bunun çok erken olduğunu söyleyecek ve çok hızlı oldu. Ama gerçek bu. Seni seviyorum. Kahkahanın sesini seviyorum - ilk başta nasıl paslıydı, ama sonunda doğal hale geldi. Zekânı ve sana yanlış yapanları affetme kapasiteni seviyorum. Bana özlediğim gülümsemeyi verdiğinde gözlerinin köşelerinin kırışmasını seviyorum. Çok az kişinin görebildiği gülümseme. Okula yeni gelen bir çocuğa karşı nezaketinizi, sorulmadan veya takdir edilmeden bile size ihtiyacı olan herkese yardım etme istekliliğinizi seviyorum.

Peki. Ne de olsa gözyaşı kuyusu kurumuş değildi. Bir damla daha yanağımdan aşağı kaydı. Onu sevmemin tüm nedenlerini ona

anlatmak istiyorum. Ve çok var. Ama bitkinlik vücudumdaki her kası ve hücreyi işgal etti ve artık kendimi hiçbir şekilde tutamayarak ona doğru yığıldım. Göz kapakları kayaların ağırlığıyla kapanıyor ve kafamın içindeki ışıklar sönüyor. sürükleniyorum.

19. Bölüm

Hayat hayatta kalmakla ilgili değildir. Hayat aşk
hakkındadır.
Burada olmamızın nedeni. Aşk asla başarısız olmaz.
— *Yeşim Leighton*

"Yeşim?"

Yorgun gözlerimi açıp kırıyorum ve, oh, vay canına, yanıyorlar mı? Bin saat daha uyumak isteyerek gerinip sırtıma dönüyorum ama bir şey beni uyanıklık aleminde tutuyor. Uzuvarım ağır ama iyi bir ağırlık. Sanki bir dağa tırmanmışım gibi, koca bir olasılıklar dünyası şimdi beni bekliyor.

Yeşim tatlım. Beni duyabiliyor musun? Eve gitme vaktimiz geldi."

"Baba?" Ona göz kırptım. Yatağımın yanında asılı duruyor...

Hayır, benim yatağım değil. Tanıdık olmayan bir yatak. Tanıdık olmayan bir odada. Beyaz duvarlar. Beyaz mobilyalar. Beyaz örtüler. Babam ve ben renkli tek noktalarız.

Hayır, bu da doğru değil. Mercedes yanımda uyuyor. Clarik pencerenin yanındaki sallanan sandalyede uyuyor.

Fiona elleri karnını ovuşturarak kapının önünde volta atıyor. "Kendini fazla mı zorladı? Onu evde tutmam gerektiğini biliyordum.

Anılar beni dolduruyor. Kaza. koma. Kalp masajı. Mercedes ve Clarik'in paylaştığı hayaller. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi ağılıyordu çünkü bir bakıma öyle olmuştu. En azından eskiden tanıdığım kişi. Tutulmak ve teselli edilmek. İyileştirme.

Hâlâ Mercedes'in evinde olmalıyım.

Başka bir acı akışı, başka bir gözyaşı nöbeti bekliyorum, ama... içimde güneş parlıyor, fırtına bulutları sonunda sonsuza dek uzaklaştı.

Oturduğumda bir gülümseme çiçek açıyor. "Ne muhteşem bir gün."

"Yeşim?" babam tekrar diyor, şoku bir işaret ışığı. "Sen... sen..."

Fiona onun yanına gidip elini tutuyor. O da gördüklerine inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

Üzerimden bir yük daha kalktı. Taşıdığımı bilmediğim korkunç bir ağırlık. Şimdiye kadar üzerime aldığı bedeli anlamamıştım. Şimdi hafifim, özgürüm ve mutluyum.

Evet, *bu* mutluluktur.

Şimdi uyanmış olan Clarik ayağa kalktı ve diğerleri gibi bana baktı.

"Baba, Fiona, Clarik'le tanıştın. Erkek arkadaşım. En azından bence. Umarım."

Clarik bana gülümsüyor. "Erkek arkadaş. Kesinlikle." Annemle babamı geçerek mesafeyi kapattı ve yatakta yanıma oturdu. Elimi tuttu ve seyircilerimizi umursamadan parmak boğumlarımı öptü. Sonra parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Sevdigi şekilde. Sevdiğim şekilde.

"Seni seviyorum," diyorum ve yemin ederim gözlerinde havai fişekler patlıyor.

"Jade," dedi babam ve altta yatan sıkıntılı iniltiyi duydum. "Bu, ben odadan çıkana kadar bekleyebilir mi? İkinizin aynı odada yalnız kalmanızı istediğimden değil."

Artık beklemek yok. Hayat değerli ve bir saniyemi daha boşa harcamayacağım.

"Ellerini kulaklarının üzerine koy baba. İşler mide bulandırıcı derecede romantik bir hal almak üzere."

Bu sefer inliyor. O da kulaklarını kapatıyor.

Clarik'e, "Espri anlayışına bayılıyorum. Başkalarını asla yıkmaz ama her zaman onları yükseltmeyi başarır. Bu kadar korumacı olmanı seviyorum. Zorbaların saatinizde zorbalık yapmasına izin verilmez. Kararlılığını seviyorum. Asla gülümsemeyen ve kaşlarını çatması için elinden gelen her şeyi yapan bir kız gördün. Bana gösterdiğin ilgiyi seviyorum. Sabır. Sadece piyanoda değil, hareketlerinle de çaldığın müziği seviyorum. Kalbime şarkı söylüyorsun."

Beni öpüyor. Yumuşak ve hızlı ama yine de bir söz: bu işte beraberiz. Şimdi ve her zaman.

Fiona rüya gibi iç çekiyor.

"Konuş, konuş, konuş," diye mırıldandı Mercedes yatağın yanından. "Kimsenin benim için romantik bir beyanı yok mu? Ben de oldukça harikayım, biliyorsun." Bana göz kırptı. "Belki de bir kardeş-eş durumu düşünmeliyiz."

burnumu çekiyorum "Clarik'i paylaşmıyorum ama senden de vazgeçmiyorum. Evlilik olsun ya da olmasın, biz bir aileyiz."

"Ne! Kim evlilik hakkında bir şey söyledi?" babam bağırır.

"Ah, sus." Fiona onun göğsünü sıvazlıyor. "Büyü oluyor. Bu çocuklara biraz mahremiyet tanıyalım." Onu odadan sürükler ve arkalarından kapıyı kapatır.

"Her şey değişecek, biliyorsun." Mercedes yatağın üzerinden çıkıp diğer yanıma oturdu. "Bazı arkadaşlarımız arkadaşlığımızdan hoşlanmayacak."

Çok kötü, çok üzücü - onlar için. "Sana olan hislerimi saklamayacağım. İkinizden biri için. Diğer herkes anlaşılabılır. Ya da değil. Onların seçimi. Ama mutlulukları bizim kararlarımıza bağlıysa, önlerinde mutsuz bir hayat var demektir."

"Bu." Clarik parmak boğumlarıma bir öpücük daha veriyor. "Seni sevmemin sebeplerinden biri de bu."

"Evet evet evet. Yeter bu kadar. Bu durumu halletmenin tek bir yolu var." Mercedes başını omzuma yasladı ve ellerini ovuşturdu. "Planlamamız gereken bir açılış partimiz var."

* * *

"Dışarı çıkma" partimiz, o Cumartesi akşamı yeniden yapılan bir Işık Gecesi olarak sona erer. Mercedes, ilk yarışı kaçırmış olmamdan ve bensiz tamamlanmamış olmasından nefret ettiğini itiraf ediyor. Ayrıca bana, " *Ben* bu gerçeklikte Bayan Leighton, Bayan Leighton, bu yüzden - bir - söylediğim her şeye katılmanız ve - iki - onu emmeniz gerekiyor" dedi.

Dang, ondan hoşlanıyorum.

Artık evde eğitim gören Bobby dışında okuldaki her çocuğu davet ediyor. Charlee Ann gelmeyi reddediyor ve sorun değil.

Linnie, Kimberly ve Robb ilk gelenlerdir. Hala Mercedes'in yanında yüzde 100 rahat değiller ama ondan kaçmıyorlar ya da ona zorluk çıkarmıyorlar. Pekala, çok zor bir zaman değil.

Linnie ona, "Ne zaman bu kadar sert emmeyi bıraktın? Bir arkadaş arıyorum." Ama yarım sırtıyor ve Mercedes'in omzuna vuruyor.

"İyisin. Sanırım," dedi Kimberly gürleyen, homurdanan ses tonuyla.

Robb parlak, sıfır hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Üzerimde büyüyorsun...mantar gibi."

Herkes gülüyor, Mercedes bile. Hepsine sarılıp öpüyorum ve belki de Robb'a diğerlerinden biraz daha fazla sarılıyorum. Ama sadece biraz!

Sen bir hazinesin, dedim ona.

Beni daha sıkı sıkıştırıyor. "Tam arkanda."

"Bu bir aşk şöleni mi?" Linnie der ve alkışlar. "Katılmama izin ver, katılmama izin ver!"

Kollarını bize doladı, sonra Kimberly'yi çekti... o da Mercedes'i çekti. Bu sevgi ve kabul olayını sallıyoruz.

Martha gelir, Müdür Hatcher ve Bay Parton da gelir. Hafta başında okula döndüm ve o şaşırtıcı bir şekilde... korkunç değildi. Değişikliklerin ölümüne yakın deneyimimden mi yoksa Clarik'in bana her baktığında ona diktiği yoğun korumacı bakıştan mı kaynaklandığı, umursayamayacak kadar mutluydum.

Nadine bile katılmak için işten izin alıyor. Dün, ilişkilerinin dağılması konusunda Mercedes ile samimi bir konuşma yaptı. Mercedes, hasarı onarmak için çalışmayı çok istediğini, annesinin sürekli eleştirilerinin kendisini incittiğini ve özgüvenini yaktığını itiraf etti.

İkisi şimdi biraz daha rahat, fark ettim. Hâlâ yollarını buluyorlar ama sonunda doğru yoldalar. Ayrıca Mercedes şu anda bir terapistle gidiyor, kişisel sorunları üzerinde çalışıyor ve sağlığına kavuşuyor.

Önümüzde uzun ve zorlu bir yolculuk var ama ileriye doğru atılan her adım buna değecek. Onunla çok gurur duyuyorum.

"Hey Millet. Gelebildiğine çok sevindim," dedim. Karşılama komitesinin bir parçasıyım. Clarik ve ben evin önünde durup herkesi arka bahçeye yönlendiriyoruz. "Tam oradan geçersen..."

Fırfırlı eteğiyle siyah, daralan bir elbise giyiyorum ve bu fırfırlı eteğin üzerinde sekiz gül var. Beyaz sarı. Pembe kırmızı. Mavi ve yeşil. Turuncu ve mor. Gökkuşakım.

Erkek arkadaşına yaslanıyorum.

Güçlü kolunu belime doladı, parmakları saçlarımin uçlarıyla oynuyordu. "Bu gece ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydin sana?"

"Söyledin, ama kelimeleri duymaktan asla bıkmayacağım." Dış görünüş en önemli olduğu için değil. Olmuyor ve asla olmayacak. Ama gerçek beni gördüğü için. Clarik beni ne olursa olsun seviyor.

Annesi Evelyn burada. Onu ilk görüşte sevdim. Clarik'in koyu renkli saçları ve mavi gözleri ile hoş bir kadın, ancak başka hiçbir benzer özelliği paylaşmıyorlar. O bir güç kulesiyken, o bir incelik havası taşıyor.

Bana bir bakış attı ve "Senin hakkında çok güzel şeyler duydum ve sadece bir bakışta hepsinin doğru olduğunu anlıyorum" dedi.

Amcası Tag onunla geldi ve bana sert bir şekilde gülümsedi. Evelyn ve Clarik başlarını çevirir çevirmez eğilip fısıldadı, "Oğlanın altın gibi bir kalbi var. Umarım dikkatli davranırsınız."

Ailesi onu çok seviyor.

Clarik, "Yine yapıyorsun," diyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Gülümseyen."

"Ben miyim?" Ağzıma hafifçe vuruyorum ve kesinlikle köşeleri kalkık. "Ben. Peki. Sanırım uğraşmak zorunda kalacaksın."

Ah, rezillik, diye mırıldandı ve ben güldüm. Gözlerini yeni cilalanmış safirler gibi parlatan büyük, gümbür gümbür bir kahkaha.

"Komik adam."

"Ve başka bir şekilde bana sahip olamazsın."

Yani, çok doğru. "Bu arada, talepkar bir kız arkadaş olmaya ve haftada en az bir kez bana 80'ler tarzında serenat yapmanı beklemeye karar verdim." Onun IRL oynadığını duymak için sabırsızlanıyorum.

Sahte bir ürperti veriyor. "Eğer zorundaysam-"

"Mecbursun."

"Sonra yapacağım. Karşılığında, her yaptığımda bir ödül bekleyeceğim."

"Ödül ha?"

"Oh evet. Öpücük. Hala pratiğe ihtiyacın var." Bana bir gülümseme sunuyor.

Birbirimize yaslanmak için göğsüne doğru adım atıyorum. "Çok nazıksın, hilelerimi senin üzerinde denememe izin veriyorsun."

"Ve yalnız ben," dedi ve alt dudağımı dişlerinin arasına alarak ürpermeme neden oldu.

"Ön bahçede mi, Jade? Yok canım?"

Babamın esprisi beni hayallerimden koparıyor. Sarsılarak, kamyonunun kaldırımın yanında rölantide hareket ettiğini görüyorum, camı aşağı indi.

"Öncelikle, daha dokunaklı olmamı istediğini sanmıştım," dedim. "İkincisi, hepsi çekilmeden önce bir park yeri bulun."

Yolda yavaş yavaş ilerlerken başını sallıyor ve alçak sesle mırıldanıyor. Birkaç dakika sonra yolun sonunda kamyonu için bir park yeri bulur ve Fiona'nın inmesine yardım eder.

Bize doğru yürürlerken onlara el salladım ve "Anne, babama söyle beni rahat bıraksın" diye seslendim.

"Kızımızı rahat bırak," diyor ve birbirimize gülümsüyoruz.

Kendini beğenmiş, arka bahçeyi işaret ediyorum. "Hadi. Size yolu göstereceğiz."

"Clarik," dedi babam başını sallayarak. "Seni tekrar görmek güzel."

"Ve siz efendim."

Babam, "Mutfak masası için sana tekrar teşekkür etmek istiyorum," diyor. "Yeteneğin beni şaşırtıyor."

Clarik'in elini sıkıyorum. Teslimatçılar bu sabah getirdiler, kalp masajındaki tablonun aynısı. Hatırladığımdan bile daha zarif.

"Teşekkür ederim efendim" diyor.

Sonraki birkaç saat, kalabalığa karışarak, Mercedes'in yaptığı şerbetli pudingi içerek ve benim yapmaya çalıştığım snicker doodle kurabiyeleri yiyerek geçiyor. Pinterest başarısız! Clarik, onunkini bitirebilecek tek tür ve bence bunun nedeni tatlıya düşkün olması - her zaman tatlı gibi kokmasının nedeni.

Güneş batarken, ufukta güzel bir pembe, altın ve turuncu parıltısı, Mercedes kağıt fenerleri dağıtıyor.

"Zamanı geldi," diyor bana. Her kağıt fener yanana kadar bir çıkmak dolaştırılır.

Zamanı geldi. Tüm dünyam değişmeden önce annemin bana söylediği aynı sözler - iki kez. Ben hazırım.

Mercedes "Bırakın!" diye bağırır.

Hep birlikte itaat ederiz. Yukarı, fenerler süzülüyor ve ben keyifle gülüyorum, izliyorum, büyülenmiş durumdayım. Ve ne manzara. Kesinlikle muhteşem. Gökyüzü, karanlık bir dünyada şimdi yüzlerce fenerle, ışık fenerleriyle aydınlatılan sonsuz bir siyah kadife şerididir.

Ümit etmek.

Benim için sen busun, diye fısıldadı Clarik.

Elini tuttum ve bir kez daha ona yaslandım, başımı omzuna yasladım. Memnuniyet damarlarımı dolduruyor, her yanıma akıyor. Arkamdaki yol kayalıktı ve nereye dönersem döneyim çukurlar vardı. Önünüzdeki yol tamamen pürüzsüz değil - asla öyle değil, yol boyunca her zaman sürprizler var - ama gitmeye değer.

Yalnız değilim. Artık değil. Ailem, arkadaşlarım... ve sevgim var. Çok sevgi.

Jade Leighton'a, diye seslendi Mercedes.

"Bize," diyorum. "Hayata." Ve aman Tanrım. Hayat güzel.

* * * * *

Okuduğunuz için teşekkürler

Aman Tanrım
kaydeden Gena Showalter!
Umarız bu yolculuktan keyif almışsınızdır
Jade, Mercedes ve Clarik ile birlikte hayatı kucaklayın.
Daha fazla gençlik kurgu hikayesi aradığınızdan emin olun
Gena Showalter'dan!

Ayna ayna
duvarda...
kim yok olacak
aradığımda

Bir sonraki fantastik seriyi kaçırmayın
New York Times'ın en çok satan yazarı
Gena Şovalter

İyilik ve Kötülük Ormanı
1 kitap
Şeytan kraliçesi

Oh My Goth'u okuduğunuz için teşekkür ederiz !
Şimdi lütfen ilk kitaplardan alıntıların tadını çıkarın
Gena Showalter'ın çok satan serisinde
Beyaz Tavşan Günlükleri
ve

Everlife Romanları,
şimdi favori perakendecilerinizde.
Tek bir canlandırıcı anı kaçırmayın!

Alice Bell her zaman babasının sanrıları olduğunu düşünürdü.
Kendi kendine öğrendiği geceye kadar... canavarlar gerçektir.
Bölüm 1'den bir alıntı için okumaya devam edin.

Alice Zombi Diyarında
Beyaz Tavşan Günlükleri'nin 1. Kitabı
kaydeden Gena Showalter

Alice Zombi Diyarında **kaydeden Gena Showalter**

Tüm performansı boyunca Em *parladı* . Ayrıca o sahneye hakim oldu, kış tekmeledi ve isimlerle uğraşmadı. Dürüst olmak gerekirse, diğer kızları utandırdı. Ve bu kardeş gururu konuşması değildi. Bu sadece apaçık bir gerçektir.

Döndü, gülümsedi ve tamamen gözlerini kamaştırdı ve onu izleyen herkes benim kadar büyüldü. Kesinlikle. İki saat sonra perde kapandığında onun adına o kadar mutluydum ki patlayabilirdim. Belki de karşımdakilerin kulak zarlarını patlattım. Sanırım herkesten daha yüksek sesle alkışladım ve kesinlikle beyin kanamasına neden olacak kadar tiz bir şekilde ılık çaldım.

Bu insanlar sadece anlamak zorunda kalacaklardı. Bu en *iyisiydi*. *Doğum günü. hiç* . Bell'ler ilk kez normal bir aile gibi bir etkinliğe katılmışlardı.

Tabii ki, babam sanki birinin hidrojen bombası patlatmasını bekler gibi sürekli kol saatine bakıp arka kapıya bakarak neredeyse her şeyi mahvediyordu. Kalabalık ayakta O yapmak için ayağa fırladığında ve çılgın mutluluğuma rağmen, beni o kadar germiştiki kemiklerim neredeyse titredi.

Yine de tek kelime şikayet etmeyecektim. Mucizeler mucizesi, gelmişti. Ve pekala, tamam, yani mucize en sevdiği viski şişesiyle haber verilmişti ve bir Twinkie'nin kreması gibi arabanın yolcu koltuğuna tıktırılması gerekiyordu, ama her neyse. O gelmişti!

"Gitmemiz gerek," dedi, çoktan arka kapıya doğru yol alırken. Altı dört yaşında, uzun boylu bir adamdı ve etrafındaki herkesi tepeden tırnağa süzerdi. "Em'i al ve gidelim."

Eksikliklerine, kendi kendine ilaç tedavisinin ne kadar yorgun hale gelmesine rağmen, onu seviyordum ve paranoyasına engel

olamadığını biliyordum. Meşru ilaçları denedi ama şanssızdı. Terapiyi denedi ve daha da kötüleşti. Kimsenin göremediği canavarlar gördü ve onların aslında orada olmadıklarına ya da onu yemeye ve sevdiklerini öldürmeye çalışmadıklarına inanmayı reddetti.

Bir bakıma onu bile anladım. Yaklaşık bir yıl önce bir gece Em, bir pijama partisini daha kaçırmanın adaletsizliğine ağlıyordu. Ben de annemize kızmıştım ve o da benim alışılmadık patlamam karşısında o kadar şok olmuştu ki, "babanın kötülükle savaşının başlangıcı" dediği şeyi açıklamıştı.

Çocukken babam kendi babasının vahşice öldürülmesine tanık olmuştu. Bir gece, babası Büyükanne Alice'in mezarını ziyaret ederken bir mezarlıkta işlenen bir cinayet. Olay babamı travmatize etmişti. Yani, evet, anladım.

Bu beni şu anda daha iyi hissettirdi mi? Hayır. O bir yetişkindi. Sorunlarını bilgelik ve olgunlukla halletmesi gerekmez mi? Demek istediğim, "Bir yetişkin gibi davran, Alice" sözünü kaç kez duymuştum. Veya, "Ancak bir çocuk böyle bir şey yapar, Alice."

Bu benim görüşüm mü? Vaaz ettiğiniz şeyi uygulayın, millet. Ama ne biliyordum? Her zaman bilen bir *yetişkin* değildim ; Sadece biri gibi davranmam bekleniyordu. Ve evet. Gerçekten güzel bir soy ağacım vardı. Her budaklı dalda cinayet ve kargaşa. Pek adil görünmüyordu.

"Hadi," diye çıkıştı şimdi.

Annem tüm rahatlık ve yatıştırıcı okşamalarla onun yanına koştu. "Sakin ol sevgilim. Her şey yoluna girecek."

Burada kalamayız. Evimize güvenli bir yere gitmemiz gerekiyor."

"Ben Em'i yakalarım," dedim. Suçluluk duygusunun ilk kıvılcımları göğsüme saplandı. Belki de ondan çok şey istemiştim. Ve nihayet canavarlara dayanıklı garajımıza girdiğimizde onu arabanın tepesinden soymak zorunda kalacak olan annemi. "Merak etme."

Kalabalığın arasından sıyrılıp sahne perdesinin yanından hızla geçerken eteğim bacaklarıma dolandı. Her yerde küçük kızlar vardı, her biri televizyonda gördüğüm birkaç striptizciden daha fazla

makyaj, kurdeleler ve simler giymişti. Masumca kanalları çevirdiğim zamanlar. Ve yanlışlıkla izlememem gereken istasyonlarda durdum. Anneler ve babalar kızlarına sarılıyor, onları övüyor, çiçekler veriyor, iyi yapılmış bir iş için tebrikler hakkında konuşuyorlardı. Ben, kız kardeşimin elini tutup ayaklarını dövmek zorunda kaldım, onu arkamdan sürükledim.

"Baba?" diye sordu, şaşırılmış gibi görünerek.

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. Solgunlaşmıştı, o altın rengi gözleri melek yüzü için fazla yaşlı ve bilgiliydi. "Evet."

"Hasar nedir?"

"Çok kötü bir şey yok. Yine de utanmadan toplum içine girebileceksiniz."

"O zaman bunu bir kazanç olarak görüyorum."

Ben de.

İnsanlar lobide arılar gibi üşüştü ve vızıldadı, yarısı oyalandı, yarısı kapılara doğru ilerledi. Babamı bulduğum yer orasıydı. Camın önünde durmuş, bakışları park yerinde geziniyordu. Baştan sona halojenler yerleştirildi ve annemin kolayca girip çıkmak için en yakın engelli alanına yasadışı bir şekilde park ettiği Tahoe'muzun yolunu aydınlattı. Cildi grimsi bir ton almıştı ve saçları, sanki parmaklarını bu tellerin arasından birçok kez geçirmiş gibi diken diken olmuştu.

Annem hala onu yatıştırmaya çalışıyordu. Tanrıya şükür biz evden çıkmadan önce onu etkisiz hale getirmeyi başarmıştı. Dışarı çıkmaya cesaret ettiğinde genellikle silah, bıçak ve fırlatma yıldızları taşırdı.

Ona ulaştığım anda döndü ve beni kollarımdan kavrayarak sarstı. "Gölgede herhangi bir şey görürsen, herhangi bir şey, kız kardeşini alıp kaçarsın. Beni duyuyor musun? Onu al ve içeri koş. Kapıları kilitle, saklan ve yardım çağır." Gözleri elektrik mavisiydi, vahşiydi, gözbebekleri irislerinin üzerinde nabız gibi atıyordu.

Suçluluk duygusu, titremeyi bıraktı ve sert bir aleve dönüştü. "Yapacağım," diye söz verdim ve iki elini de okşadım. "Bizi merak

etme. Bana kendimi nasıl koruyacağımı öğrettin. Unutma? Em'i güvende tutacağım. Ne olursa olsun."

"Tamam," dedi ama tatmin olmuş görünmüyordu. "Tamam o zaman."

Doğruları söylemiştim. Arka bahçede kaç saat oturup bir saldırganı nasıl durduracağımı öğrendiğimi bilmiyordum. Elbette, o dersler hayati organlarımı akılsız bir varlığın yemeği olmaktan korumakla ilgiliydi, ama nefsi müdafaa nefsi müdafaaydı, değil mi?

Her nasılsa annem beni serbest bırakması ve dışarıdaki korkunç koşullara göğüs germesi için onu ikna etti. Bu sırada insanlar bize görmezden gelmeye çalıştığım tuhaf bakışlar attı. Ailece birlikte yürüdük, ayaklarımız birbirinin önünde uçuyordu. Annem ve babam önde, ben ve Em birkaç adım gerideydik, cırcır böcekleri şarkı söylerken ve bize ürkütücü bir film müziği sunarken el ele tutuşmuştuk.

Etrafıma bakındım, dünyayı babamın görmesi gerektiği gibi görmeye çalıştım. Uzun bir siyah katran şeridi gördüm - kamuflej mi? Bir araba denizi gördüm - saklanacak yerler mi? Ötede, tepelerden yükselen ormanı gördüm - kabuslar için üreme alanı mı?

Yukarıda, yüksek, dolu ve güzel şeffaf ayı gördüm. Bulutlar hâlâ gökyüzünde kabarıyordu, şimdi turuncuydu ve biraz ürkütücüydü. Ve bu...kesinlikle hayır... ama gözlerimi kırıştırdım, adımlarımı yavaşlattım. Evet. Öyleydi. Tavşan şeklindeki bulut beni takip etmişti. Bunu hayal et.

"Bulutlara bak," dedim. "Harika bir şey fark ettin mi?"

Bir duraklama, ardından, "A...tavşan?"

"Aynen öyle. Onu bu sabah gördüm. Bizim oldukça harika olduğumuzu düşünüyor olmalı."

"Çünkü öyleyiz, ah."

Babam geride kaldığımızı fark etti, aramızdaki mesafeyi hızla attı, bileğimi kavradı ve beni daha hızlı sarstı... daha da hızlı... bu sırada ben Emma'yı tuttum ve *onu ileri sarstım*. Onu bir saniye bile geride bırakmaktansa omzunu yerinden oynatmayı tercih ederim. Babam

bizi severdi ama bir yanım, gerekli görürse bizsiz çekip gideceğinden korkuyordu.

Arabanın kapısını açtı ve adeta bir futbol topu gibi beni içeri fırlattı. Sırada Emma vardı ve yerleştikten sonra bir anlık sessiz iletişim paylaştık.

Eğlenceli zamanlar , dedim ağzımdan .

Doğum günün kutlu olsun , diye karşılık verdi .

Babam yolcu koltuğuna oturur oturmaz kilitleri fırlattı. Kemerini bağlayamayacak kadar titriyordu ve sonunda pes etti. "Mezarlığın yanından geçme," dedi anneme, "ama elinden geldiğince çabuk bizi eve götür."

Buraya gelirken -gün ışığına rağmen- mezarlıktan da kaçınmıştık ve zaten uzun olan yola gereksiz zaman katmıştık.

"Yapacağım. Endişelenme." Tahoe kükredi ve annem vitesi geri vitesine aldı.

"Baba," dedim, sesim olabildiğince makul çıkmıştı. "Uzun yoldan gidersek, inşaat boyunca sallanırız." Büyük, güzel Birmingham'ın hemen dışında yaşıyorduk ve trafik kendi başına iğrenç bir canavar olabilirdi. "Bu, yolculuğumuza en az yarım saat ekler. Bu kadar uzun süre karanlıkta, hareketsiz kalmamızı istemezsin, değil mi?" Öyle bir paniğe kapılırdı ki hepimiz kaçmak için kapıları tirmalardık.

"Bal?" Annem sordu. Araba, sola ya da sağa gitmesi gereken park yerinin kenarına yanaştı. Sola giderse, asla eve varamayız. Ciddi anlamda. Babamı otuz dakikadan fazla dinlemek zorunda kalsaydım, pencereden atlar ve bir merhamet olarak Emma'yı yanıma alırdım. Annem sağa giderse, kısa bir yolculuk, başa çıkmamız gereken kısa bir endişe nöbeti, ama çabuk iyileşirdik. "O kadar hızlı sürerim ki mezarlığı bile *göremezsin* ."

"Numara. Çok riskli."

"Lütfen, baba," dedim manipüle etmeden. Zaten kanıtladığım gibi. "Benim için. Doğum günümde. Söz veriyorum, sonuncusunu unutmuş olsanız ve benim hiç hediyem olmamış olsa da başka bir şey istemeyeceğim."

"Ben... ben..." Bakışları sürekli değişiyor, hareket için yakındaki ağaçları tarıyordu.

"Lütfen. Em'in hemen yatağa yatırılması gerekiyor, yoksa Dikenli Vadinin Lily'sine dönüşecek." Uzun zaman önce onu adlandırdığımız gibi. Ablam yoruldu ve arkasında katliam bıraktı.

Dudaklarını büzdü, Em koluma bir tokat attı. Omuz silktim, bu evrensel bir işaret, *bu doğru*.

Babam derin bir nefes verdi. "Peki. Peki. Sadece... ses bariyerini aş bebeğim," dedi annemin elini öperek.

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Ailem yumuşak bir gülümseme paylaştı. Fark ettiğim için kendimi röntgenci gibi hissettim; Eskiden bu tür anlardan her zaman keyif alırlar, ancak gülümsemeler yıllar geçtikçe daha az sıklıkta olmaya başladı.

"Tamam, başlıyoruz." Annem aracı sağa çevirdi ve beni çok şaşırttı, şeritlere girip çıkarak, daha yavaş arabalara korna çalarak, tamponlara binerek ses duvarını gerçekten kırmaya çalıştı.

Etkilendim. Bana verdiği birkaç sürüş dersi, sinir harbi olmuştu ve bu da *beni* sinir harbına çevirmişti. Mahallemizin dışında bile çok uzağa gitmemiştik ya da hızımızı yirmi beşin üzerine çıkarmamıştık.

Sürekli bir gevezelik akışı sürdürdü ve ben de telefonumdan saate baktım. Dakikalar geçti, ta ki on dakika tek bir olay olmadan geçene kadar. Sadece yirmi tane daha var.

Babam burnunu pencereye bastırdı, çılgın nefesleri camın üzerinde sis bulutları bıraktı. Belki de canavarları aramak yerine sokak lambalarının aydınlattığı dağların, vadilerin ve yemyeşil ağaçların tadını çıkarıyordu.

Evet. Doğru.

"Peki ben nasıldım?" Emma bana doğru fısıldadı.

Uzanıp elini sıktım. "Sen harikaydın."

Koyu renk kaşları çatılmıştı ve bundan sonra ne olacağını biliyordum. şüphe. "Yemin ediyor musun?"

"Yemin etmek. Evi sert bir şekilde salladın. Karşılaştırıldığında, diğer kızlar *berbattı*."

Kıkırdamamak için ağzını kapattı.

Eklemeyen edemedim, "Seni döndüren çocuk mu? Bence insanlar sonunda ona baksın diye seni sahneden indirmeyi düşünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, tüm gözler size perçinlendi.

Bu sefer durdurulamaz bir kahkaha yükseldi. "Yani diyorsun ki, ayağım takılınca herkes fark etti."

"Seyahat? Ne gezisi? Bunun rutinin bir parçası olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Bana beşlik çaktı. "İyi cevap."

"Tatlım," dedi annem, sesini zorlayan endişeyle. "Dinleyeceğimiz bir müzik bul, tamam mı?"

Uh-oh. Dikkatinin dağılmasını istiyor olmalı.

Eğilip ön camdan dışarı baktım. Yeterince emin. Mezarlığa yaklaşıyorduk. En azından etrafta başka araba yoktu, bu yüzden kimse babamın yaklaşmakta olan arızasına tanık olmayacaktı. Ve bir tane *alacaktı*. Havayı yoğunlaştıran gerilimi hissedebiliyordum.

"Müzik yok," dedi. "Konsantre olmam, tetikte olmam gerekiyor. Ben..." Gerildi, parmak boğumları beyazlayana kadar koltuğunun kolçaklarını kavradı.

Bir sessizlik anı geçti, öyle kalın, ağır bir sessizlik.

Nefesleri gittikçe daha hızlı çıktı - ta ki o kadar delici bir şekilde kükreyene kadar korkuyla ürperdim. "Dışarıdalar! Bize saldıracaklar!" Direksiyonu tuttu ve çekti. "Onları görmüyor musun? Onlara doğru gidiyoruz. Arkanı dön! Dönmek zorundasın."

Tahoe sert bir şekilde yoldan çıktı ve Emma çığlık attı. Elini tuttum, bir kez daha sıktım ama bırakmayı reddettim. Kalbim kaburgalarımın atıyordu, tenimden soğuk terler akıyordu. Bu gece onu koruyacağıma söz vermişim ve bunu da yapacaktım.

"Her şey düzelecek," dedim ona.

Titremeleri o kadar şiddetliydi ki beni bile sarstı.

"Tatlım, beni dinle," diye yatıştırdı annem. "Arabada güvendeyiz. Kimse bize zarar veremez. Zorundayız."

"Numara! Geri dönmezsek bizi eve kadar takip edecekler!" Babam iyice korkmuştu ve annemin söylediği hiçbir şey kayda geçmemişti.

"Geri dönmeliyiz." Direksiyonu bir kez daha oynattı, daha sert bir çekiş daha yaptı ve bu sefer sadece yoldan çıkmadık, döndük.

Yuvarlak ve yuvarlak, yuvarlak ve yuvarlak. Emma'ya olan hakimiyetim sıkılaştı.

"Alice," diye bağırdı.

"Tamam, tamam," diye mırıldandım. Dünya vızıldıyor, bulanıklaşıyordu... araba sallanıyordu... babam küfürler yağıdırıyordu... annemin nefesi kesiliyordu... araba yana yattı... yana yattı...

ÇERÇEVE DONDUR.

Em'le o oyunu oynadığımız zamanları hatırlıyorum. iPod dock'umuzun sesini yükseltirdik -yüksek, gümbürdeyen rock- ve sanki nöbet geçiriyormuşuz gibi boogie yapardık. Birimiz *dondur diye bağıırırdı çerçeve* ve anında hareket etmeyi bıraktık, tamamen donmuş, gülmemeye çalışıyorduk, ta ki birimiz bizi tekrar harekete geçirmek için sihirli kelimeyi haykırana kadar. *dans _*

Keşke tam o anda *kareyi dondur diye bağıırabilseydim ve sahneyi, oyuncularını yeniden düzenleyebilseydim*. Ama hayat bir oyun değil, değil mi?

DANS.

Havalandık, takla attık, baş aşağı yola çarptık, sonra tekrar takla attık. Kırılan metalin, kırılan camın ve acılı çığlıkların sesi kulaklarımı doldurdu. Koltuğumda ileri geri savruldu, farklı darbeler beni sarstıkça ve nefesimi kestikçe beynim kafamın içinde vişneli bir slushie dönüştü.

Sonunda indiğimizde o kadar sersemlemiştim ki, o kadar sisliydim ki hala hareket halindeymişim gibi hissettim. En azından çığlıklar durmuştu. Duyduğum tek şey kulaklarımda hafif bir çınlamaydı.

"Anne? Baba?" Bir ara. Cevap yok. "Em?" Yine hiçbir şey.

Kaşlarımı çattım, etrafa baktım. Görüşüm bulanıktı, kirpiklerimde sıcak ve ıslak bir şey vardı ama yeterince iyi görebiliyordum.

Ve gördüklerim beni tamamen mahvetti.

diye bağırdım. Annem şeritler halinde kesildi, vücudu kanla kaplıydı. Emma koltuğuna yığılmıştı, başı tuhaf bir açıdaydı, yanağı yarılmıştı. Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Baba, bana yardım et. Onları dışarı çıkarmalıyız!"

Sessizlik.

"Baba?" Aradım ve artık arabada olmadığını fark ettim. Ön cam gitmişti ve birkaç metre ötedeki parçaların üzerinde hareketsiz yatıyordu. Vücudunun başında duran üç adam vardı, arabanın farları onları aydınlatıyordu.

Hayır, onların erkek olmadığını fark ettim. Olamazlar. Sarkık benekli ciltleri ve kirli, yırtık giysileri vardı. Saçları benekli kafa derilerinde kümeler halinde sallanıyordu ve dişleri... o kadar keskindi ki... onlar... babamın üzerine düştüler ve onun *içinde kayboldular*, sadece bir saniye sonra yeniden ortaya çıktılar ve... ve.. .onu ye.

canavarlar _

Özgürlüğüm için savaştım, Em'i güvenli bir yere götürmek için çaresizdim - hareket etmemiş ve ağlamayan Em - babama ulaşmak, ona yardım etmek için çaresizdim. Bu sırada kafamı sert ve keskin bir şeye çarptım. Korkunç bir acı beni mahvetti, ama yine de savaştım, gücüm azalırken bile... gözlerim karardı...

Sonra Alice için gece oldu ve ben daha fazlasını bilmiyordum.

Bir süre için en azından...

Alice in Zombieland'den alıntı

Telif Hakkı © 2012, Gena Showalter

Tenley "Ten" Lockwood sadece seçme hakkı istiyor

kendisi için nerede yaşayacağı... öldükten sonra.

Bölüm 1'den bir alıntı için okumaya devam edin.

ilk hayat

Everlife Romanlarının 1. Kitabı

kaydeden Gena Showalter

ilk hayat
kaydeden Gena Showalter

"Troykan yasasının kölesi olmaktansa İmzasız olman
daha iyi."

-Sayısız

Üç yüz yetmiş sekiz gündür -mutluluğun ölmek üzere olduğu-
Prynne Asylum'da kilitli kaldım. (Ya da dokuz bin yetmiş iki saat.)
Kesin zaman dilimini biliyorum, gökyüzünde güneşin doğuşunu ve
batışını izlediğim için değil, iyi kızların ışıkları her gittiğinde
duvarlarımı kanla işaretlediğim için - tesisin kötü kanadı açılır.

Binada pencere yoktur. En azından, benim bulduğum hiçbirisi. Ve
asla dışarı çıkmama izin verilmedi. Tutukluların hiçbirisi yok. Dürüst
olmak gerekirse, hangi ülkede olduğumuzu ya da yerin çok altına mı
gömüldüğümüzü bile bilmiyorum. Buraya uçmadan, sürülmeden,
sevk edilmeden veya buraya bırakılmadan önce yoğun bir şekilde
sakinleştirici verildik. Nerede olursak olalım, duvarların ötesinde
iliklerimize kadar soğuk. Her gün, saat, saniye, havamız ısınıyor.

Hem dostların hem de düşmanların personele ayrıntıları
sorduğunu duydum ama yanıt hep aynı oldu. *Cevaplar*
kazanılmalıdır.

Hayır, teşekkürler. Benim için fiyat - işbirliği - çok yüksek.

İrkilerek yataktan kalktım ve hücremin uzak köşesine doğru yol
aldım. Her adım acıdır. Sırtım benden nefret ediyor ama kaslarım
greve gidemeyecek kadar ağrıyor. Dün gece sopa yedim *çünkü.*

Gururum ve sevincimin önünde duruyorum. Takvimim. Yeni bir
gün, yeni bir işaret demektir.

Tebeşirim, kalemim veya işaretleyicim yok, bu yüzden işaret parmağımın ucunu yerden çıkıntı yapan, eti kesip bir kuyu kan çizen tırtıklı bir taşın üzerine sürüyorum.

İğneden nefret ederim ama dürüst olmam gerekirse, bıraktığı yarayı seveceğim. Yara izlerim bana sayacak bir şey veriyor.

Saymak benim tutkum ve numeroloji en sevdiğim bağımlılığım. Belki de aldığımız her nefesin saatimizin bir tıkırtısı olması bizi ölüme bir adım daha yaklaştırmaması ve yeni bir başlangıca... Belki de benim adım Tenley olduğu için - arkadaşlarıma on.

On, tamamlanmanın bir temsili.

On parmağımız ve on parmağımız var. On, herhangi bir geri sayım için standart başlangıçtır.

Onuncu ayın onuncu günü sabah 10:10'da doğdum Ve, tamam. Tamam. Belki de rakamlara takıntılıyım çünkü onlar her zaman bir hikaye anlatırlar ve insanların aksine asla yalan söylemezler.

İşte kısaca benim hikayem:

On yedi - yaşadığım yılların sayısı. Benim durumumda, *yaşamak* çok güçlü bir kelime.

Bir - çıktığım erkeklerin sayısı.

İki - hapsedildiğimden beri edindiğim ve kaybettiğim arkadaşların sayısı.

İki - yaşayacağım hayatların sayısı. *Hepimizin* yaşayacağı hayatların sayısı .

İlk yaşamımız, sonra sonsuz yaşamımız.

İki - sonsuz geleceğim için sahip olduğum seçeneklerin sayısı.

(1) Ailemin emrettiğini yap veya (2) acı çek.

Ben acı çekmeyi seçtim.

Taşların üzerinde başka bir işaret oluşturmak için kanı kullanıyorum. Memnun kaldım, "banyoya" yöneldim. Bir nebze mahremiyet sağlayacak kapı bile yok, sadece tuvaletin yanında küçük, açık bir duş kabini var. Güvenliğimiz için söylendi. Başkalarını eğlendirmek için sanırım. Tüm hücreler 7/24 izlenir, yani herhangi bir gün içinde herhangi bir zamanda personel

üyelerine canlı kamera yayını izleme izni verilir ve hatta teşvik edilir.

Tımarhanenin başı Dr. Vans bizimle alay etmeyi seviyor. *Her şeyi görüyor ve biliyorum.*

Öğretmenlerin iyi bir kısmı bizi azarlıyor. *Zaman harcayıcı!*

Emirler bizi küçümsüyor. *Biraz kilo al, değil mi?*

Muhafızların çoğu bize ters ters baktı. Dünyanın her yerinden geliyorlar ve dilleri değişse de duyguları hep aynı. *Sen yalvarıyorsun ve bir gün vereceğim.*

chez Prynne'de sunulan birçok avantajdan sadece birkaçı.

Herkes korkunç değil, kabul ediyorum. Hatta küçük bir avuç, diğerlerinin fazla ileri gitmesini engellemeye çalışır. Ama her personele kalışımızdan nefret etmemiz, *her şeyden çok ayrılmayı istememiz için para ödendiği bir sır değil.* Çünkü ayrılmayı ne kadar çok istersek, ailemizin bizi buraya yapmamız için gönderdiği şeyi yapma olasılığımız o kadar artar.

Arkadaşım Marlowe, market alışverişi yapmak için annesinin mücevherlerini rehin vermeye cüret etti ve "kleptomanisi" konusunda yardıma ihtiyacı vardı. Uyuşturucu bağımlısı olan arkadaşım Clay'in temizlenmeye ihtiyacı vardı.

Kurum ikisini de yüzüstü bıraktı. Birkaç ay önce, Marlowe kendini öldürdü ve Clay... Ona ne oldu bilmiyorum. Bir kaçış planladı ve o zamandan beri ondan haber almadım.

ikisini de özlüyorum Her. Bekar. Gün.

Clay'e kaçma riskine girmemesi için yalvardım. Bir kez ayrılmaya çalıştım ve yardım aldım. Totemde yüksek bir gardiyan olan erkek arkadaşım James, kameraların kapatılmasını, bazı kapıların kilidinin açılmasını ve diğer gardiyanların iş başında uyumasını ayarladı. Yine de başarısız olduğumu kanıtladım.

Çabaları için James başından vuruldu. Ben izlerken.

Tulumumu yavaşça çıkarırken gözlerimden sıcak yaşlar süzülüyor ve yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Her hareket başka bir ıstırap patlamasıyla gelir. Sonunda çıplak olduğumda, ılık bir su serpintisinin altına giriyorum. Alçakgönüllülük beni çoktan dövdü -

kelimenin tam anlamıyla! - ama elimden geldiğince hızlı yıkıyorum. Bize günde az miktarda su veriliyor. Tükenirsek tükeniriz. Yazık çok yazık. Bize asla verilmeyen bir şey mi? Jilet. Eski üniformalardan çektiğim iplerle bacaklarımı ve koltuk altlarımı pürüzsüz tutuyorum. Kendimi zaten bir hayvan gibi hissediyorum; benzetmek için de bir sebep yok.

Bakımlı bir görünüm önemli değil. Yemek zamanlarında karşı cinsle sosyalleşmemize izin verilirken, tekrar çıkmaktansa kalbimi paslı bir kaşıkla göğsümden çıkarmayı tercih ederim. Evet, ödüller çok büyük ama riskler çok daha fazla. Her şey yerle bir olduğunda - ki olacak- milyonlarca parçaya ayrılacağım. Yeniden inşa etmem gerekecek. Tekrar.

James'in beni takip etmesine karşı koymalıydım ama zayıf bir noktadaydım ve herhangi bir sevgi gösterisi için çaresizdim. Odama gizlice girmek için kameraları her devre dışı bıraktığında işini riske atmıştı. Pek çok kez gizlice içeri girdi, aslında hafızası hala burada yaşıyor. Her gece ikiz yatağıma tırmandığımda, ilk utangaçlığımdan benimle nasıl dalga geçtiğini hatırlıyorum. Ne zaman canım yansa yaralarımı temizlediği için. Beni kollarında tutması, rahatlık ve öpücükler sunması. Daha fazlasını yapmak istemişti. yapmamıştım. Burada değil. Potansiyel bir izleyici kitlesiyle değil.

Geçmişi unut. Şimdiki zamana konsantre ol. Doğru.

Suyu kapattım ve elimden geldiğince havluyla kuruladım. Temiz, karda işeyen sarısı bir tulum giyiyorum ama kumaşı ancak belime kadar getirebiliyorum, kollarım düzgün çalışmayı reddediyor, omuz kaslarım gevşiyor.

Ne ben yapacağım? Hücremi bu şekilde bırakamam.

Kapı aniden sessiz bir *kıkırdamayla açılır* . İki gardiyan, aralarında sallanan bir kızla hücreme girerken kanım buz gibi oldu.

Şaşkınlığım bana ellerimi kaldırıp göğüslerimi kapamak için ihtiyacım olan gücü veriyor.

Hayır, mütevazı değilim ama bu özel bir tür aşağılayıcı.

Gardiyanlar kızı serbest bırakıp bana doğru ittiler. Onunla ilgili ilk fark ettiğim şey? Düzensiz bir şekilde kırpılmış pembe saçları var.

"Yeni oda arkadaşı," dedi biri bana. Kısmen soyunduğumu fark edince sırtıttı. "Güzel güzel. Burada ne var?"

Rus aksanı her zamanki kadar kalın, ondan Yoldaş Douche olarak bahsetmemin birçok nedeninden biri. Yanaklarım yansa da kendinden emin bir ses tonu için çabalıyorum. "Burada sahip olduğumuz reşit olmayan bir kız, serbest bırakıldığında sizin hapiste çürümenizi sağlayacak."

Bana doğru bir adım attığında sırtışı daha da genişledi. Pembe saçlı kız, beni şaşırtarak onun karnına tekme attı.

Bir vuruş yapmak için elini kaldırarak ona odaklanıyor. "*Suka!*" *sürtük* . Bana da atılan bir söz.

Gülümseyip parmaklarını ona doğru kıvrıyor, evrensel bir işaret olan onu *getir* .

Diğer gardiyan Yoldaş Douche'u kolundan tutar ve onu koridora sürükler. Kapı kapanırken iki adam da bana kaşlarını çatı.

Kız bir ritmi bile kaçırmadan bana el salladı, neredeyse... baş döndürücü görünüyordu. Karışıklık içinde göz kırpmıyorum. Korkmak yerine mutlu mu? Yok canım?

"Merhaba," diyor ve hafif bir İngiliz aksanı seziyorum. "Ben Bow, senin yeni en iyi arkadaşın."

O çılgın. Anladım. "Yeni bir arkadaş için pazarda değilim." Yalnız kalacağımı umuyordum. Başka birinin önünde uyumayı sevmiyorum ama işe yaramak için şekerleme çalmam gerekiyor. Son oda arkadaşım, katlandığım işkence hakkında çılglık atarak ya da teyzemin bana çocukken öğrettiği bir sayı şarkısını söyleyerek dönüp durduğumu söyledi.

On gözyaşı düşüyor ve ben...dokuz yüz ağaç diyorum ama sadece biri benim için. Sekiz-

Oh hayır. Şu anda kafamın içinde kaybolmuyorum.

"Burada." Yay bana doğru geliyor, uzun ve güçlü adımları. Yakından, gözlerinin yeni cilalanmış bozuk paraların renginde olduğunu söyleyebilirim. Tuhaf ama büyüleyiciler, zaptedilemeyecek kadar yoğun olması gereken bir yoğunlukla için

Öbür dünyada iktidarda olan iki diyar olan Myriad ve Troika'nın... namı diğer Everlife'in bulunduğu The Unending. "Gerçek" hayatın başladığı söylenen yer.

Yıllar geçtikçe, dünya iki gruba ayrıldı. Myriad'ı destekleyenler ve Troyka'yı destekleyenler. Hiç kimse ikisini birden desteklemez. Nasıl yapabilirler? Diyarlar çok temelden karşıt - her konuda!

Myriad özerklik...mutluluk...hoşgörü ile övünür. Onlara göre Firstlife, Everlife'a atılan bir basamaktan başka bir şey değildir, her şey kadersel bir nedenle olur ve İkinci Ölüm'ü -Ebedi Yaşam'da ölümü- deneyimlediğimiz zaman ruhumuz Dünya'ya, Hasat Ülkesine geri döner ve bir başkasıyla Kaynaşır... yepyeni - ruh.

Bir insanı kazanmak için antlaşma şartlarını müzakere etmeye isteklidirler.

Öte yandan Troyka, yapısıyla tanınır...sürekli çalışma...mutlak uygunluk. Onlar için İlk Hayat, Sonsuz Hayat kadar önemlidir, kader bir efsanedir ve İkinci Ölüm'ü yaşadığımızda, bir daha asla insan veya ruh tarafından görülmemek üzere Dinlenme'ye gireriz.

Troikanlar, istisnasız herkese her yerde aynı faydaları sunarak antlaşma şartlarını müzakere etmeyi reddediyor. Yine aynı kanunlar. Onlara göre, biri ve herkes için doğru olan doğrudur ve yanlış olan yanlıştır. Herkes eşit şartlarda.

Bir alem gökyüzünün bulutsuz olduğunu söylerse, diğeri fırtınanın yaklaştığını söyleyecektir.

Yüzyıllardır savaş halindeler, nihai amaç birbirlerini yok etmek. Bu yüzden ruhları kazanmak için bu kadar çok savaşırlar. Bu yüzden doğru tarafı seçmek çok önemlidir. Bir gün birileri kaybedecek.

Burada, Dünya'da, Myriad ve Troyka destekçileri ayrı değil... tam olarak. Bir arada var olmaya çalışırlar, ancak bu kusurlu bir uyum içindedir ve her zaman altta yatan bir gerilim uğultusu vardır.

Bazen isyanlar çıkar ve hükümet topyekun bir kavgayı önlemek için sıkıyönetim uygulamak zorunda kalır.

Benim gibi çok az sayıda insan hangi tarafı destekleyeceği konusunda hiçbir fikre sahip değil. Her iki inanç kümesinin de erdemlerini görüyoruz. Olumsuz tarafları da görüyoruz.

Bize İmzasız denir.

Bizim için, Firstdeath'ten sonra son bulacağımız üçüncü bir ruhlar diyarına dair söylentiler var. Ailem bana bu konuda korku hikayeleri anlatırdı, gecenin karanlığında fısıldanan hikayeler. Kabusların canlandığı Birçok Sonun Krallığı.

Sık sık merak etmişimdir... Many Ends çocukları korkutmak için uydurulmuş bir yer mi?

"Yapıyor musun?" Bow tulumumun fermuarını çekerken soruyor.

"Yani Sonsuzluk için planların var mı?"

"Seninle Everlife'tan bahsetmiyorum."

Yüz hatları hayal kırıklığıyla buruştu. "Neden?"

"Üç yüz elli iki gün daha burada olacağım."

$3 + 5 + 2 = 10$

"Ve?"

Ve er ya da geç ayrılacak. Onun tipini tanıyorum. Bir şeyler ters gidene kadar son derece iyimser. İlk dayak yedikten sonra pes edecek ve anne babası ne isterse yapacak, bu kesin.

"Bir sonraki hayatı unut. Peki ya bu? Bana neden burada olduğunu söyle." Şanlı hücremizi çenemi eğerek işaret ediyorum.

"Beni koruyucum gönderdi." İkinci ikiz yatağa doğru ilerliyor ve oturuyor ve onda zarif ya da kadınsı hiçbir şey yok. "Bana ışıkmamı söyledi."

Ah. Ne duyuyorum? Mutlak uygunluk. "O halde Troika ile imzaladın." soru değil

Başını sallaması bir gurur dizisi içeriyor. "Yaptım."

Çok sert çatışacağız. "Işık tam olarak nedir?" Bana ne zorlayacak?

"Birinin karanlıktan çıkış yolu bulmasına yardım etmek için ne gerekiyorsa."

Karanlık. "Sayısız Anlamı."

Kuru ses tonumu görmezden geliyor. "Bir sorun, herhangi bir sorun anlamına gelir."

Pekala, bende onlardan bolca var - gerçi kendi kendime bu durumun bir gübre olduğunu ve bundan iyi bir şey çıkması gerektiğini söylüyorum.

"Neden buradasın? " bana soruyor

"Myriad ile anlaşma yapmayı reddediyorum." Mutabakat—kanla bir sözleşme imzalamaya eşdeğer.

Bazen, haklarımı imzalamam için beni ikna etmeye çalışırken şımartılıyorum. *Bu hoş değil mi? Myriad'da sizi bekleyen şey bu.* Çoğu zaman işkence görüyorum. *Bu, Many Ends'te katlanacaklarınızın yalnızca başlangıcı.* Beni neyin beklediğini bilmemek en kötüsü.

Kaşlarını çatarak, "Prynne'in her iki alemle de bağlantısı olmaması gerekiyor," dedi.

"Bu." Dr. Vans başka nasıl bir çocuğu Myriad ile imzalamaya ve diğerini Troika ile imzalamaya ikna edebilirdi? Ki o yapar. Her zaman.

Bakışlarına baktı, biraz şaşırmış, çokça umutlanmıştı. "Troyka ile anlaşma yapmak istiyor musun?"

"Azıcık bile değil." Omuzları düşerken, "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama vasin berbat. O—o?—seni cehenneme mahkûm etti. Hiçbir şey için! Buradaki hiç kimse senin *ışığını kabul etmeyecek.*" *Kimseye güvenme. Her şeyi sorgulayın.*

"Belki değil, ama yine de teklifi yapacağım. Dün, bugün ve yarın, eylemlerim önemlidir.

Bu konuda ona katılıyorum. Hatta bir adım daha ileri götüreceğim. En yıkıcı veya yapıcı eylemler tek bir düşünceyle başlar. Ve nihayetinde, tek bir eylem hayatımızın gidişatını belirleyebilir. Ve ölümlerimiz.

yolumu seçeceğim. Yalnızca ben. Seçimim, benimkinden başka hiçbir ebedi geleceği etkilemeyecek.

Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama başımı salladım. Konu kapandı.

Ayağa kalkıp odanın içinde dolaştı, her köşe bucağı inceledi ve sonunda durup takvimime baktı. "Ciddi anlamda? Parmak kalemi mi kullanıyorsun? Herkesin sana Nutter demesine şaşmamalı. Sen barakadaki en büyük kaçıksın.

Buraya yeni geldi. Benim nasıl çağrıldığımı nereden biliyor?
"Bayan toplarımın büyüklüğünden dolayı herkes bana Nutter diyor.
Bu ve rakiplerimi fıstık ezmesi gibi yere sürme eğilimindeyim.

Bir an düşünür, kaşlarını çatar. "Madem taşakların o kadar büyük, neden sana Kılılı Kiraz demiyorlar? Ya da Kürklü Köfte?" Çenesine hafifçe vuruyor. "Pekala, hıh. Çünkü her iki isim de senin patlayıcı öfkeni anlatmıyor. Ey! Biliyorum. Sana Sperm Bankası diyeceğim! Topları ve patlamaları kapsıyor."

Gülüyorum. O cesur, bunun için altın yıldız. Böyle bir yerde korkusuzluk nadir ve değerlidir. Tabii ki beni en ufak bir şekilde tehdit ederse, onun işini bitirmekten çekinmem. Önce hayatta kalma, sonra başka bir şey değil.

senin üzerinde patlayacak," diyorum. "Bu arada sana Hatchet diyeceğimden emin olabilirsiniz. Saçınızı kesmek için kullanılan alet sanırım."

Tarzının düzensiz uçlarını kabartıyor. "Mutfak bıçağı kullandım, çok teşekkür ederim. Döşemenin güzelliğini doğru bir şekilde vurguladığından eminim."

Pozitifliğine hayran olmalıyım.

Dahili saatim aniden çalışıyor, konuşma unutuluyor. "Sabah kahvaltısı!"

İç çekti. "Yemek zamanı. Yay."

"Hücremiz üç...iki...bir içinde açılacak."

Çift kapılar birbirinden kayar.

"Odadan çıkmak için otuz saniyemiz var," diye açıkladım. "Biz içerideyken kapı kapanırsa, yemeği kaçıırız." Yiyecekler berbat, pislikten başka bir şey yok, ama o pislikte bizi biraz sağlıklı tutacak kadar vitamin var. Ve gerçekten, her şey aç kalmaktan iyidir.

"Öyleyse, önemli bir şeye sıçmamak veya mobilyaları çiğnememek için yalnızca belirli zamanlarda dışarı çıkarılan, kafesteki köpekler gibiyiz. Mükemmel."

Birlikte salona dalıyoruz. Blok arkadaşlarımız da aynısını yapıyor. Toplamda on iki kişiyiz.

On iki: Bir yıldaki ayların sayısı, jürideki üyeler ve bir saatin yüzündeki saatler.

Bir an için birbirimizin ölçüsünü alıyoruz. Bugün öfkesini serbest bırakacak olan var mı?

Kimse müstehcen veya şiddet içeren bir hareket yapmadığında - hey, bu iyi bir gün olabilir - salonun sonundaki çıkışa yöneliyoruz.

Yaşlı mahkûmlardan biri olan Jane kendi kendine mırıldanır ve alnını duvara vurmak için durur. Derisi saç çizgisinde yarılır ve yanağından aşağı kan damlar. Diğer herkes, sanki hayati organları korumak veya bir acı ve ıstırap çığının dışarı taşmasını önlemek ister gibi, baş aşağı ve kollarını gövdeye dolayarak yürümeye devam ediyor.

Bow'un yanında kararlı bir şekilde yürüyorum, ilk kez ondan kır çiçekleri ve limon damlalarından oluşan hoş kokulu bir karışım yaydığını fark ediyorum. Seviyorum ama uzun sürmeyeceğini biliyorum. Suyumuz kimyasal gibi kokuyor ve bize verilen sabun yağ gibi kokuyor.

Yüksek perdeden bir ıslık havayı yararak beni korkutuyor. "Pekala," diyor arkamdan bir ses. " *Kesin* olduğunu varsaydığım bir bahsi kaybettim ."

Bir başkası, "Becky gibi," diye seslenir ve kıkırdamalar başlar.

İlk konuşmacıyı teşhis etmek için omzumun üzerinden bakmam gerekmiyor. Sloan "güzel olduğum için benden nefret etme, seni öldürmeyi planladığım için benden nefret et" Aubuchon. Vans'ı düzinelerce kez öldürmeye çalışmış olmasına rağmen, o Dr. Vans'ın en sevdiği mahkûmdur.

İyi doktorun ona söylediği şeylerden duyduğuma göre, ya (a) öfkesine hakim olamadığı için ya da (b) büyükanne ve büyükbabasının mal varlığını kurtaracak yaşlı osuruğuyla evlenmeyi reddettiği için burada. Her zaman A'ya yöneldim. Görücü usulü evlilikler hâlâ oluyor ama çok sık değil.

"Tenley yeni oda arkadaşını ilk görüşte öldürmedi, millet," diye devam ediyor, alay ederken bile Güneyli tınlaması gülünç derecede

sevimli. "Yani, çaylak yenilmemişti - en azından kelimenin tam anlamıyla."

Alımlı.

Birkaç yuhalama sesi duyulur, ancak birkaç tezahürat da öyle.

Yay kıza döner ve gülümser. "Ne kaybettin? Birkaç IQ puanı daha mı?"

Neredeyse iç geçireceğim çünkü sırada ne olacağını tahmin edebiliyorum.

Volkanik bir Sloan, Bow'u tulumunun yakasından yakalamak için ileri atılır ve onu durmaya zorlar.

Evet. O.

Ben de duruyorum, nasıl devam edeceğimden emin değilim. Bu şarkıyı ve dansı daha önce -tam olarak on bir kez- görmüştüm ve tepkilerim her zaman farklıydı. Kör ve sağır gibi davrandım ama müstehcen sözler haykırırken yumruk da attım.

Sloan ve ben farklı felsefelerle yaşıyoruz. Ben sadece kışkırtıldığımda (genellikle) saldırırken, o daha sonra meydan okuyanları engellemek için ilk fırsatta yeni gelenlere saldırır.

Hayat berbat. Uyum sağladık.

"Kalbinize sağlık." Sloan ellerini kalçalarına koymak için Bow'u bırakıyor. Uzun boylu, sarışın ve model güzeli, herkesin olmayı özlediği kız o. Ta ki ağzını açana ve dış güzelliği artık içindeki sürtüğü telafi edemez. "Bu boktan şovu benim yönettiğimi anlayacak kadar akıllı değilsin. Gözlerini yerde tutacaksın ve dilini sessiz tutacaksın... yoksa ikisini de kaybedersin."

Bow bana eğlenceli bir bakış attı. "Hey, yarım beyinli bir sarışına ne denir? yetenekli!"

Gerçekten bunun ortasında mıyım? " Sarışın olduğunu unuttun mu ?" Ve Troikan! Affedin ve devam edin.

"Yani," diyor Bow çenesine hafifçe vurarak. "Veri aktarımı için kulağına üflememi mi öneriyorsun?"

"Bu kadar! Diline veda et." Sloan, Bow'u kızın tökezlemesine yetecek kadar kuvvetle iter.

O başka bir şey yapamadan, hiç düşünmeden tepki verdim ve koluna bir tokat attım. "Dokunma." Sanırım bugün protesto edeceğim. Hangisinin yarardan çok zararı olabilir. Hepimiz gibi Bow da kendini savunmayı öğrenmeli. Hayatta kalmanın başka yolu yok.

Sloan'ın kısılmış bakışları bana odaklanıyor. "Ne yapacaksın Nutter? Ha?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Yavaşça soruyorum. Çılgın kızlarla dolu bir yerde çılgın kız olmanın kesinlikle avantajları var. Bir sonraki hamlemi kimse tahmin edemez. "Ne dersem onu yapacağım. Geri alma yok."

Sloan ve ben daha önce yere düştük ve bu hiç hoş değildi. Tırmalamayı ve saç çekmeyi unutun, özlü "kız dövüşü". Hayvanlar gibi birbirimizi yumrukladık, tekmeledik ve parçaladık.

İkimiz de yaraları taşıyoruz.

Fiziksel acıdan korkmuyorum. Artık değil.

Oda arkadaşım, "Dostum. Bunun ne kadar komik olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sloaner the Moaner, Ten'le konuşurken iki numarayı ağzına alıyor."

Bir tur daha yuhalamalar ve tezahüratlar çınlıyor.

Sloan kaşlarını çatarak dişlerini göstererek benimle ilgili her şeyi unuttu. "Belki dilini ve gözlerini çıkarmayacağım...henüz. Sana ne yaptığımı görmeni ve sana merhamet etmeyeceğim için yalvarmanı istiyorum."

"Yeter!" Tepedeki hoparlörlerden sert bir ses yükseliyor.

"Kuralları biliyorsunuz kızlar. Koridorlarda dolaşmak yok. Kafeteryaya git ya da kırbaç direğine git. Senin seçimin."

Sloan'a sırttan Bow'a ters ters bakan Sloan'a bakıyorum.

Sloan dişlerini gösteriyor ve bana şöyle diyor: "Gardiyanlara kameraları kapatmaları için para verebilecek tek kişinin erkek arkadaşın olmadığını biliyorsun, değil mi? Yerinde olsam tek gözüm açık uyumaya başlardım." Bununla, topuğunun üzerinde döner ve fırlar. Veya yapmaya çalışır.

Kolunu tutup onu durduruyorum ve yüzüne yumruk atıyorum.
“Odama gizlice girersen seni balık gibi fileto yaparım. Çıgıllıklarınıza kimse aldırış etmeyecek. *Bunu biliyorsun , değil mi?*”

Sen bağırırsın, ben bağırırım, hepimiz bağıırırız. Kimsenin umrunda değil. Akıl hastanesinin resmi olmayan marşı.

Sloan serbest kalır ve uzaklaşır.

Bow'a neşesiz bir gülümseme attım. "Prynne'e hoş geldiniz."